

ئاغا و نۆكەر

(۳)

(رۆمان)

ئاغا و نۆكەر

ليۇن تولستوى

وهرگيرانى

ئەمىن گەردىگلانى

دەزگای توۋىنەوۋە و بلاوكردنهوۋەى موكرىانى

● ئاغا و نۆكەر

● نويسىنى: ليۇن تولستوى

● وەرگىرانى: ئەمىن گەردىگلانى

● نەخشەسازى ناوۋە: گۇران جەمال رواندى

● پىتچىن: محەمەد ئەمىن شاسەنەم

● بەرگ: مۇگر سدىق

● ئمارەى سپاردن: ۶۷۵ لە ۲۰۱۱ دراوۋەتى

● نرخ: ۱۰۰۰ دىنار

● چاپى يەكەم ۲۰۱۱

● تىراژ: ۱۰۰۰ دانە

● چاپخانى رۇزمەلات (مەلپۇز)

زنجىرەى كىتەب (۵۷۵)

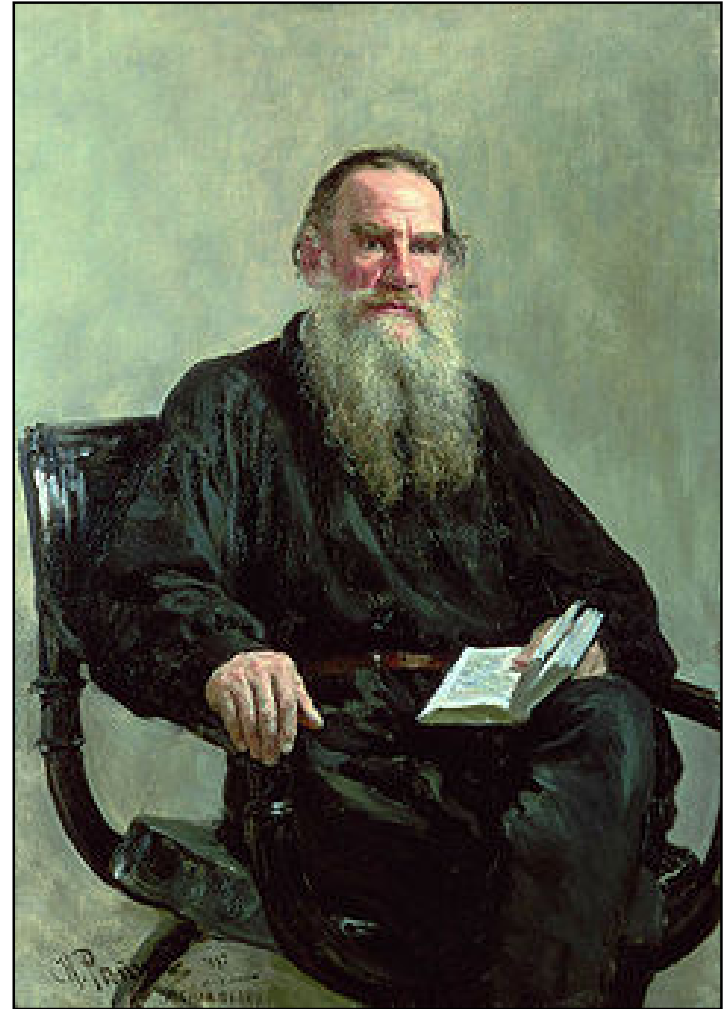
MUKIRYANI

ESTABLISHMENT FOR RESEARCH & PUBLICATION

ھەممو مافىكى بۇ دەزگای موكرىانى پارىزراوۋە

مەلپۇز: www.mukiryani.com

ئىمەيل: info@mukiryani.com

ليۇن تولستوۋى

درايوو كه هيچ بازرگانينكي تر مافي ئه وهى نيبه له و ناوچه يه ي كه ئه وى لى نيشته جييه مامه له بكات و له گه لى بكه ويته مملانى و بازاره كه ي لى بشيويى. به لام قاسيلى ئاندرى قيچ ئاگادار كرابوو چهند بازرگانينك دانيشتووى ناوه ندى پاريزگا ده يانه وى بچن ئه و دارستانه ي گورياشكينو² بكن، بريارى دابوو هرچى زووتر خوى بگه يينته لاي ماليكه كه و مامه له كه ي له گه ل يه كلایى بكاته وه. هر بويه له گه ل ته واو بوونى ريوهره سمى جيژن حه وسه د رۆبلى له سندووقه كه ي دهره يئا، پاره كانى به وردى بژارد و له جانتاكه ي نا و خوى ئاماده كرد وهرى بكه وى.

نيكيتا، كه يه كيك له خزمه تكاره كانى قاسيلى ئاندرى قيچ و ته نيا كه سينك بوو كه ئه و رۆژه سه رخوش نه بوو، به په له چوو ئه سه په كان له كاشه بيه ستى. هوى ئه وهى كه نيكيتاي هه ميشه مه ست له و جيژنه دا نه خواردبووه، ئه وه بوو كه رۆژى سى شه ممه ي دان پيانان چاكه ت و جزمه قايشه كانى له سه ر قودكا دانابوو، بويه سويندى خواردبوو كه ئيتر دم له قودكا نادا و ئيستا مانگى دووهه م بوو كه له سه ر سوينده كه ي خوى سوور بوو، ئه مرۆش ئه گه رچى به زم و خواردنه وهى ئه و دوو رۆژه جيژنه زورى وه سوه سه كردبوو، به لام هه روا سوور بوو له سه ر سوينده كه ي و تۆبه ي نه شكاند.

ئهم نيكيتايه مووژيكيكى په نجا سالان و خه لكى گونديكى نزيكيان بوو. ده يانگوت هيچ مال و سامانينكى نيبه و زۆر به ي ته مه نى دوور له زيدي خوى نوكه رى و كريكاريى كردووه و هه ر به و هوپه ش كه

2 Goryatchkino

(۸)

يه كيك له سالانى ده يه ي حه فتا بوو، رۆژى دواى جيژنى زستانى، نيكولاي قه ديسى كلنسه ي گونده كه ريوهره سمى بۆ پيرو ز كردنى ئه و رۆژه وه رپخستبوو. قاسيلى ئاندرى قيچ بيرخوونو¹ كه بازرگانينكى له ده سته ي دووهه م بوو، نه يده توانى گوى له به شدارى كردنى ئه و جيژنه بخه وينى و ده بوو له وى ئاماده بى. به تايبه ت چونكه به رپرسى كاروبارى ناوه وهى كلنسه بوو. به لام ده بوو له ماله كه ي خوشى ميواندارى له خزمان و دۆستانى بكات. هيشتا ميوانه كانى به ته واوى نه رويشتبوون، خوى ئاماده كرد كه خيرا بچيت بۆ لاي ماليكى گونده كه ي نزيكيان و ئه و دارستانه ي لى بكرى كه ماوه يه كى زۆر له سه ر قيمه ته كه ي يه ك نه ده كه وتن. قاسيلى ئاندرى قيچ ده بوو زۆر به په له خوى بگه يينته لاي ماليكه كه و ده ترسا دارفرۆشه كانى شار له پيش ئه ودا بگه نى و ئه و مامه له پر قازانجه ي له كيس بچى. ماليكى لاو بۆ ئه و دارستانه ده هه زار رۆبلى قيمه ت دانابوو و نه ده هاته خوارى، به لام قاسيلى ئاندرى قيچ ده يويست به حه وت هه زار رۆبلى لى بكرى و له وه زياترى پى نه ده دا. ئه گه رچى ده يزانى ئه و دارستانه زۆر له وه زياتر دىنى. قاسيلى ئاندرى قيچ به ته ما بوو مامه له كه به نرخيكى زۆر له وه كه متر بيرپته وه، چونكه ليره واره كه له شوينيك هه لكه وتبوو كه خوشى نيشته جيى ئه وى بوو، له ميژ بوو له نيوان ئه و و دارفرۆشه كانى ئه و ناوچه يه دا بريارىك

1 Berkounov

زەحمەتیکیش و پرتوانا و بئەدغەلە و ھەروەھا پووخواش و دلپاک و پوحوسووک بوو لە دلی ھەموواندا جیتی خووی کردبوو و خویشیان دەویست. بەلام لە ھیچ جێیەک نەدەمایەو و سالی دوو سنی جار و ھیندی کاتیش زیاتر، بەری لی بەرەللا دەکرد و دەستی دەکرد بە قوڈکا خواردنەو و جگە لەوھی ئەوھی ھیبوو لەو پیناوەدا دایدەنا، زور بە توندیش مەستی دەکرد و کیشەیی لەگەل دەورووبەرییەکانی ھەلەدەگیرساند. قاسیلی ئاندری قیچ ھەر لە سەر ئەم کارانە چەند جاری دەرکردبوو بەلام دیسان دواي ماوہیەک دەیگرتهو، چونکە نیکیتا مرقوئیکی باش و بەرەحم بوو، ئازەلەکانی خویش دەویست و لە ھەمووشی گرینگتر قانع و چاوتیز بوو. ئەگەرچی ھەقدەستی سالانەیی خزمەتکاریکی وەک نیکیتا ھەشتا رۆبل بوو بەلام قاسیلی ئاندری قیچ چل رۆبلی دەدا، ئەویش قەتی بە سەر یەکەو پینەدەدا، بەلکوو بە چکەچکە دەدا، و زور جاریش پارەیی نەغدی پینەدەدا و کەلوپەلی دووکانی پینەفرۆشت، ئەویش زور بە گرانی بۆ حساب دەکرد.

مارفا، ھاوسەری نیکیتا، کە ژنیکی جوان و بەکار بوو، کورپیکی میزمنداڵ و دوو کچەکەیی و مالاکەیی خووی بەرپووە دەھینا و گوئی لەو نەبوو نیکیتا بیتەو بۆ مالی و لەگەل ئەوان بژی. چونکە نزیکەیی بیست سال دەبوو لەگەل کابرایەکی بەرمیل بەندی گوندیکی خواروو کەینوبەینی ھەبوو، کابراش لە مالی ئەوان دەژیا، لە لایەکی تریشەو ئەگەرچی نیکیتا کاتی وشیاریی لە بەردەستی ئەودا وەک میو نەرم بوو، بەلام ئەو کاتانەیی مەستی دەکرد زوری لی دەترسا و نەیدەویرا زمانی بگەرپی. جاریکیان کە نیکیتا لە مالاو مەستی کردبوو، جا بۆ

تۆلە کردنەو و داخی دل پین پشتن بوو، کە ژنەکەیی ئەوئەندەیی دەستوو بە سەردا لیدەدا و دەم بەدەمی لەگەل دەکرد و ناچار بوو لە قسەیی دەرئەچیی، یان لە بەر ھەر ھۆیەکی تر، یەغدانیی ژنەکەیی شکاندبوو و ھەموو جل و بەرگ و کەلوپەلەکانی کە دلی دنیا ی پینان خویش بوو، ھەلیگرتبوو بردبووی لە سەر کۆلکیکی داناوو و بە تەور ھەموویانی ونجرونجی کردبوو. ھەقدەستی کارەکەیی نیکیتا ژنەکەیی وەریدەگرت، نیکیتاش نارەزایەتییی دەرئەدەبەری. ئەمجارەشیان، دوو رۆژ بەر لە جیژن، مارفا چوو بۆ دووکانی قاسیلی ئاندری قیچ و ئارد و چایی و قەند و نیوہ بترییەک قوڈکای کرپیوو کە ئاغا سنی رۆبلی لەسەر میژدەکەیی حساب کردبوو. جگە لەو پینج رۆبل پارەشی بە دەستی لی وەرگرتبوو، ژنە بۆ ئەو کارەیی قاسیلی ئاندری قیچ و دلسۆزییە تایبەتیییەکەیی، سپاسی لی کردبوو، ئیستاش ئاغا لەبری ھەقدەستی میژدەکەیی لانیکەم بیست رۆبلیان پین قەرزدار بوو.

قاسیلی ئاندری قیچ بە نیکیتای دەگوت: «ئیمە خو پیکەو ھیچ حساب و کیتابیکمان نییە و دەفتەر و سیاییشمان نییە. ھەرکات ھەرچیپیکت پیویست بوو ھەلیگرە، دواتر کار دەکەیی و حسابەکان پاک دەکەیی. من وەکوو ئاغاکانی دیکە نیم، ھەتا کاتی خووی پارە و ھەقدەستەکەت راگرم، بۆ ئەوھی زەرەد و جەریمەکانت لی بگێرمەو. کاری ئیمە خوداوەکیلییە، تۆ خزمەت بە من دەکەیی و منیش ناھیلیم تۆ پەکت بکەوئ.»

قاسیلی ئاندری قیچ ئەو قسانەیی دەکرد و سادقانە لەسەر ئەو باوەرە بوو کە دەرھەق بە نیکیتا گەرھیی دەنوینی، چونکە بۆ

سهلماندنی قسهکانی خوئی زور شارهزا بوو و کریکار و بهردهستهکانی و له هه مووشیان زیاتر نیکیتا، ئه وهندهی و تهکانی پشتراست دهکردهوه، که خووشی تووشی ههله بووبوو. هیندی جار تووشی گومان دهبوو که ئهوان فریو نادات و به شیوهیهکی جوامیرانه له گهلیان ههلس و کهوت دهکا!

نیکیتا دهیگوت: «بهلی، قاسیلی ئاندری فیچ، تیدهگهه. من جوریک کار دهکهه و به گیان و دل تیوهچووم که دهلیی کار بۆ باوکی خووم دهکهه. من قهدری گهورهیی ئیوهه له بهرچاوه و ریزت له سهه سهه مه.»

ئه گهرچی زور به باشی دهیزانی که قاسیلی ئاندری فیچ فیلی لی دهکا، بهلام له لایهکی دیکهوه دهیزانی که ههول دان بۆ روون کردنهوهی حیساب و کیتابهکی بیهوودهیه و وا چاکه ههتا ئاغاییکی باشتر پهیدا دهکا، له گهلی بسازی و ئهوهی پیی دهن بهبی نارهبازیه تی قه بوولی بکا.

ئه مرۆش که ئاغا فهرمانی دا کاشهکه ئاماده بکات، نیکیتا وهه هه میسه گورجوگول و دهم به پیکه نین و شاد و به نه شه رویشت بۆ هه ماره که و ههوسار و جیهازی قورس و چه رمی و به مهنگوله رازاوهی ئه سپه کهی له گولمیه که کردهوه و له گهله ئه وهی زه زه پری زنجیری له غاوه که دههات رویشت بۆ گه وره ده رگا داخراوه که که ئه سپه کهی قاسیلی ئاندری فیچ به ته نیا له وئی به سترابوووه.

له وهلامی حیلاندنی نه رمی ئه سپه کویته که دا گوتی: «ها، تاقهتت به سهه رچوووه؟ دلته تهنه گ بووه، سه رزل؟» ئه سپیکی شان به رزی

کهوی بوو، که فهلی توژی به قوولدا چووبوو و به ته نیا له گه وره که دا به سترابوووه. ئه و کاتیک قسهی له گهله ئه سپه که ده کرد دهتگوت له گهله مرۆف قسه دهکات و ئه سپه کهش دهتگوت له قسهکانی ئه و تیدهکا. «باشه، راوهسته با له پیشدا ئاوت بدهم.» به ئاتهگی بالته کهی ته پوتوژی سهه ر پشت و یالی ئه سپه کهی تهکاند، پاشان کلاوهی چه رمی له سهه ری جوان و پر نه شهی ئه و ئازه له کهوی و عاملاوه کرد و گوچکه و یالی له ژیری هینایه ده ری، له غاوه کهی له دهمی کردهوه و ههوساره کهی کیشا و بر دیه ده ری تا کوو ئاوی بدا. ئه سپه کویت کاتیک به ههنگاوی نه رم و هیدی له سهه ر گه مره و پهینی ئه ستووری گه وره که هاته ده ری، کهوته چه پۆکان و پر مه پر م و لووشکه هاویشتن، دهتگوت له گهله نیکیتا یاری دهکات که دهیویست بیبات له سهه ر بیره که ئاوی بدات.

نیکیتا گوتی: «دهتهوئ هاروهاجی بکهی؟ که وایه چی ده کهی بیکه نارهبه ن!» به لام دهیزانی ئه سپه کویت چه نده به پاریزه وه جیفرک له خوئی دها و لووشکه دهه اوئی، جوریک له قهه ده خست که سمی زور به سووکی له که لپۆسه کهی بدری، به لام ئازاری پی نه گا و نیکیتا ئه و یارییهی ئه سپه کهی زور به دل بوو و که یفی پیی ساز ده بوو.

ئه سپه که ئاوی ساردی خواردهوه و هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و لیوه ته رو برکهی جوولاند و پرماندی، له گهله پرمانده کهی تنۆکه ئاوی روون له مووی لمبۆزی په پی و به سهه ر ئاخو راوه که دا پر ژا، پاشان توژی راوهستا، وهک ئه وهی بیر بکاته وه له پردا زور به توندی پرماندی.

«تیرت خواردهوه؟ ئیتر ناخوییهوه، باشه مهخۆوه، بهسته. بهلام دوايي تووشی گیچهلمان نهکەئ!» نیکیتا به لهبزیکی زۆر جیددی و به وردی هه‌موو شتیکی بۆ ئەسپه‌که باس ده‌کرد تا‌کوو به جوانی‌هالی بکا. پاشان هه‌وساری ئەسپه شوخ و کورده‌گۆیکه‌ی کیشا که ده‌یوست به هه‌له‌ب‌ز دابه‌ز و لووشکه ه‌اویشتن هه‌وشه‌که بکاته گورده‌پانی جلیتین و رمبازین، به دواي خۆیدا رایکیشا و به‌په‌له بریدییه‌وه بۆ گه‌وره‌که.

خزمه‌تکاره‌کان هیچ‌کام له‌وی نه‌بوون. ته‌نیا پیاویکی غه‌واره‌ی لی‌بوو، ئە‌ویش می‌ردی ئاشپه‌زه‌که‌یان بوو که به بۆنه‌ی جیژنه‌وه هاتبوو بۆ سه‌ردانی ژنه‌که‌ی.

نیکیتا پێی گوت: «براکه‌م بچۆ له ئاغا بپرسه بزانه کام کاشه ئاماده بکه‌م. گه‌وره‌که یان ئە‌وی چکوله‌که‌یان؟»

می‌ردی ئاشپه‌ز خۆی کرد به م‌الیکدا که باله‌خانه‌یه‌کی به‌رز بوو و سه‌ربه‌نه‌که‌ی به شیروانی داپۆشرا‌بوو. زۆر زوو گه‌راپه‌وه و خه‌به‌ری هینا که کاشه چکوله‌که‌یان ئاماده بکات و ئە‌سپه‌که‌ی تی‌بکات. نیکیتا خیرا خامووته‌کانی له ملی ئە‌سپه‌که‌ کرد و زینی چکوله و گولمی‌خ‌داری له پستی قایم کرد و ته‌نگه و که‌ژووی له به‌رزگ و که‌فه‌لی توند کرد، چه‌له‌مه‌ی ره‌نگ‌کراوی خامووته‌که‌ی به ده‌ستی‌که‌یه‌وه گرت و هه‌وساری ئە‌سپه‌که‌ی به ده‌سته‌که‌ی تری گرت و رویشت بۆ لای ئە‌و ئە‌مباره‌ی که هه‌ردوو کاشه‌که‌ی لی‌بوو. گوتی: «زۆر چاکه، گوتوویانه چکوله‌که‌یان ئاماده بکه‌م، قه‌یناکا، جیا‌وازی نییه، کاشه چکوله‌که‌ت لی ده‌به‌ستم!» ئە‌سپه‌هار و وریاکه به‌رده‌وام وای ده‌نواند که ده‌یه‌ه‌وی گازی لی‌بگری و نیکیتا پالی

پێوه ده‌نا و ده‌یویست بیباته نیتوان دوو قۆلی کاشه‌که‌وه و به یارمه‌تی می‌ردی ئاشپه‌زه‌که ده‌ستی کرد به به‌ستی خامووته‌کان.

کاتیک هه‌موو شتیکی ئاماده بوو و ته‌نیا به‌ستی هه‌وساره‌که‌ی ما‌بوو، نیکیتا می‌ردی ئاشپه‌زه‌که‌ی نارد بۆ کادینه‌که تا‌کوو کا بی‌نی و هه‌روه‌ها ناردی بۆ ئە‌مباریکی دیکه‌ش که پارچه‌ لبادیک بی‌نی.

نیکیتا کاتی کار کردن له به‌رخۆیه‌وه قسه‌ی ده‌کرد و ئە‌وه‌ی ده‌یکرد به زمانیش ده‌ریده‌ب‌ری، ئە‌و به دم کارکردنه‌وه گوتی: «زۆر چاکه، ئە‌وه‌ش ئە‌وه!» کولۆشه ورد کراوه‌که‌ی وا می‌ردی ئاشپه‌زه‌که هینا‌بووی له نیو ته‌رکی کاشه‌که‌دا بل‌اوی کرده‌وه و له‌گه‌ل ئە‌وه‌ی به پی ده‌یشیلا و راسته‌وپاسته‌ی ده‌کرد ده‌یگوت: «ده‌ی ته‌خت به ده‌ی. قه‌لچغ و لاسقه‌کانت قیت مه‌که‌وه. ئیستا به‌ره‌که‌ت له سه‌ر راده‌خه‌م و به سه‌ر ئە‌ویشدا لباده‌که، ده‌ورو به‌ره‌که‌شت به کا داده‌پۆشم. به‌لی، ئە‌مه‌ش ئە‌وه، ئیستا زۆر جوان ده‌بی و به جوانی له سه‌رت راده‌خ‌ری.»

پاشان به می‌ردی ئاشپه‌زه‌که‌ی گوت: «ده‌ستت خۆش بی براگیان، ئە‌گه‌ر پیکه‌وه نه‌بوایه‌ین ئا‌وا به سانایی کاره‌کانمان بۆ جیبه‌جی نه‌ده‌بوو.» قایشی هه‌وساره‌که‌ی راسته‌وپاسته‌ کرد و سه‌ره‌که‌یانی به ئالقه‌ی ده‌میته‌که‌وه به‌ست. پاشان له سه‌ر سه‌کو‌ی کاشه‌که دانیشت و ئە‌سپه‌که‌ی به‌ره‌و لای ده‌روازه‌که لی‌خوری که سمی له په‌ینی شه‌خته لی‌دراوی ته‌رکی هه‌وشه‌که ده‌کوتا.

له پشت سه‌ریه‌وه ده‌نگیکی ناسکی مندالانه‌ی بیست: «خاله میکیت، خاله، هوی خاله.» کوریکی حهوت سالان که کوله‌بالتیه‌کی که‌لپوسی ره‌شی له به‌ردا بوو و جزمه‌ی لبادی سپیی تازه‌ی له پیندا و کلاوینکی گهرمیشی له سهر نابوو، له ماله‌که ده‌ریه‌ری و پینی نایه‌ه‌وشه و له‌گه‌ل نه‌وه‌ی به‌ه‌لاتنه‌وه قوچچه‌کانی داده‌خست گوتیشی: «منیش سواری کاشه بکه خاله گیان!»

نیکیتا گوتی: «باشه هه‌لی وهره، کارناسکه‌که‌م!» کاشه‌که‌ی راگرت، کورهی سوار کرد و له ده‌رگای هه‌وشه‌که‌ه‌چوو ده‌ری. کورهی لاواز و زهرده‌لی ئاغا له خویشاندا پیی و‌ه‌ه‌رزی نه‌ده‌که‌وت.

کاترمیر له دووی دوانیوه‌رووی لادابوو، ولات به‌سته‌له‌ک بوو، هه‌واکه‌ی ده‌پله له ژیر سیفر بوو و کزه‌بایه‌کی وشک هه‌لیکردبوو و ئاسمان لیل و ته‌ماوی بوو. نیوه‌ی ئاسمان هه‌وریکی ره‌ش دایگرتبوو. هه‌وای نیو هه‌وشه‌که‌ه‌یدی‌تر بوو، به‌لام له ده‌روه‌ه‌ه‌کزه‌باکه‌ی روومه‌تی ده‌رزی‌ئاژن ده‌کرد. بارووشک به‌فری سهر گویسوانه‌ی نه‌مباره‌کانی ده‌رپی و له سووچی دیوار و په‌نای هه‌مامه‌که‌دا گیتزی ده‌دا. له‌گه‌ل چوونه‌ه‌روه‌ی نیکیتا له ده‌روازه‌که‌ و بادانه‌وه‌ی سهری نه‌سپه‌که‌ و له پال پلیکانی چوونه‌ه‌روه‌ی کوشکه‌که‌ راوه‌ستانی، قاسیلی ئاندری‌قیچ، جگه‌ره به‌لیوه‌وه و که‌لپوس له‌به‌ر، که‌که‌مه‌ره‌که‌ی له ژیر زگیدا توند به‌ستبوو، له دالانی ماله‌که‌ه‌اته ده‌ری و به‌جزمه‌ی قایشی مل نه‌مهدیبه‌وه پیی نایه‌سهر به‌فری په‌ستیوراوی به‌ر هه‌یوانه‌ به‌رزه‌که‌ و سیره‌سیری جزمه و

کرپه‌کرپی به‌فر تیکه‌ل بوون. له به‌ره‌ه‌یوانه‌که‌ه‌راوه‌ستا. دوایین مژی له جگه‌ره‌که‌ی دا، قوونچکه‌که‌ی فریدا و له‌گه‌ل نه‌وه‌ی پیی لی خشاندا دووکه‌لی هه‌لمژراوی له که‌لینی سمیله‌کانیه‌وه دایه‌ده‌ری. پاشان چاوینکی له نه‌سپه‌که‌ه‌کرد که له ده‌روازه‌که‌ه‌اتیوه‌ه‌ده‌ری و ده‌ستی کرد به‌راسته‌و‌پاسته‌کردنی ملیوانه‌ی که‌لپوسه‌که‌ی که‌ه‌ملاو نه‌ولای روومه‌ته‌سور و تیف‌تیفه‌دراوه‌که‌ی گرتبوو ته‌نیا مووی سمیلی پیوه‌دیار بوو، ملیوانه‌که‌ی به‌جوریک کرد به‌نیوه‌وه‌دا که‌ه‌الاوی هه‌ناسه‌ی ته‌ری نه‌کات.

که‌چاوی به‌کوربه‌که‌ی که‌وت له نیو کاشه‌که‌دایه‌گوتی: «چاو له‌و شه‌یتانه‌که‌، له‌ریوه‌خوی له ده‌سک ناوه.» قاسیلی ئاندری‌قیچ که‌له‌گه‌ل میوانه‌کانی زوری قوودکا خوارده‌بووه، سه‌رخوش و به‌نه‌شه‌دیار بوو، زیاتر له کاتی ئاسایی دلخوش دیار بوو، چونکه‌بیری له سامانی خوی ده‌کرده‌وه و له خویشی نه‌و مامه‌لانه‌ی گه‌زگه‌ز بالای ده‌کرد. دیتتی کوربه‌که‌شی که‌ه‌ه‌ه‌میشه‌له‌دلی خویدا به‌وله‌عه‌هدی خوی ده‌زانی، نه‌وه‌ندی‌تر دلی ئاوپژین کرد و نه‌شه‌ی پی به‌خشی. به‌پیلووی تیک‌به‌زیو و بسکه‌ی سمیله‌وه‌به‌جوریک که‌دانه‌دریژه‌کانی وه‌دیار که‌وتبوون تیی رامابوو.

ژنه‌کز و قه‌د باریکه‌که‌ی قاسیلی ئاندری‌قیچ که‌دوگیان بوو و له‌چکه‌په‌شمینه‌که‌ی توند له سهر و ملی پیچابوو، ته‌نیا چاوی به‌ده‌روه‌ه‌بوو، هاتبوو بۆ به‌ری‌کردنی میرده‌که‌ی و له نیو ده‌رگانه‌که‌دا له پشت سهری نه‌و راوه‌ستابوو.

سووکه‌له‌ناوی نیکیتا Mikit 3

ئاشپەزەكە دواى فراوین سەرخەویكى شكاندبوو، شاد و بەنەشە سەماوهرى بۆ مێردەكەى تیخستبوو. بە ڕوویەكى خۆشەو بە دەنگ نیکیتاوە هات و پەلە و هەلەى نیکیتووشكا ئەویشى گرتبوو، كەوتە خۆ و بەلته كۆنەكەى كە لە پشت كووڕەكە هەلیواسیوو وشك بێتەو، لە سەنگەكەى كردهو، هەلتهكاند و دوو جار دەستی پێدا هینا و دایە دەستی. نیکیتا بە ژنەكەى ئاشپەزى گوت: «ئیتەر تۆ و مێردەكەت سەرتان فارغ دەبى و دەرفەتتان هەیه بە كەیفى خۆتان ڕایدەن.» پیاویكى دلپاك و ڕووخۆش بوو و هەولێ دەدا قەت توورە و ڕووناخۆش نەبى، بۆیه زۆر خاكە ڕایانە و خۆمانە لەگەل هەموو كەس گالتهوگەبى دەكرد و پێدەكەنى. كەمەربەندە بارىك و بادراو و ڕەنگبواردووہكەى لە پشتى بەست و هەناسەیهكى قوولێ هەلكیشا، ئەوئەندەى توانى زگى برد بە ناوہوہدا و ئاغزوونەكەى لە سەر جەكانییەوہ داخست.

ئەو كاتەى كەمەربەندەكەى لە قەدى توند كورد و خەرىك بوو ڕاستەو ڕاستەو ڕاستەى دەكرد، ئیتەر نەك بە ژنە ئاشپەزەكە بەلكوو بە كەمەربەندەكەى گوت: «زۆر چاكە، ئیستا ئیتەر ناكرییتەو!» چەند جار شان و پیلێ هەلتهكاند تا قوول و بەالى ئازاد بى و بتوانى بە جوانى هەلسووڤى. پاشان ئەو بەلتهیهى ئاشپەز پێى داوو بە سەر كەلپۆسەكەدا لە بەرى كورد و پشتى دانەواند تاكوو جوانتر بە بەرىدا بچى. دواى ئەویش دەستیكى بە ژیر باخەلى خۆیدا هینا و چوو دەستكیشە یەكپەنجەیهكەى لە سەر ڕەفحەكە هەلگرت و گوتى: «زۆر چاكە، ئیستا هەموو شتێك جییه جى بوو.»

ئاشپەزەكە گوتى: «ستیانچ، بریا بەلەك پێچە لەدییه كانیشت لە لاقت كراى. چونكە جزمەكانت زۆر شەقوشپن.»

نیکیتا، وەك ئەوہى تازە وەبیرى هاتنیتهو، تۆزى ڕاوەستا و چاوى لە لاقوقولى خۆى كورد. پاشان گوتى: «ئەرى وا باشتر بوو، بەلام هەر ئاواش خراپ نییه. ڕیگاكەمان نزیكە.» ئەوہى گوت و بە هەلەداوان ڕۆیشتە دەرى.

كاتێك گەیشته لای كاشەكە، ژنى ئاغا گوتى: «سەرما ت نییه نیکیتووشكا؟»

نیکیتا كای تەركى كاشەكەى ڕیكویك كورد و بەرەو لای پێشەوہ ڕایدا تاكوو لاقى ئاغاكەى داپۆشى و قامچیەكەى كە بۆ ئەو ئەسپە كەوییه پێویست نەبوو كوردى بە ژیر كایەكەدا و گوتى: «نا، بۆ دەبى سەرمام بى؟ زۆرىشم گەرمایە!»

قاسیلی ئاندەرى قیچ كە لە نیو كاشەكەدا دانیشتبوو و پشتە پانەكەى لە نیو دوو بەلتهى بەرتیسكندا نیو كاشەكەى پەر كرددبوو، قایشى هەوسارەكەى بە دەستەوہ گرت و لە پشتى ئەسپەكەى دا تاكوو وەرپى بكەوى. كاشەكە وەرپكەوتبوو كە نیکیتا بە هەلەداوان پێى گەیشتهوہ و لە لای پشتەوہى كاشەكە و بەرى دەستەچەپ دانیشت و لاقىكى بە لیوارەكەیدا شوڤ كردهوہ.

گفە و ھاژەى با ديسان نەبەشتبوو نىكىتا گوڤى لە قسەى ئاڭاكەى بى.

قاسىلى ئاندرى قىچ بە دەنگى بەرز و وشەى دانە دانە زۆر بە پرونى گالتهكەى دووپات كردهوه.

نىكىتا گوتى: «من دەياندمە دەست خودا، قاسىلى ئاندرى قىچ. چ كارم پىيان داوه؟ ھەر مندالەكان ئازار نەدا، ئىتر ھەرچى پىنى خۆشە با بىكا. خۆى و خوداى خۆى!»

قاسىلى ئاندرى قىچ گوتى: «ھەروايە!» پاشان باسىكى دىكەى ھىنايە گۆرى و پرسىي: «ئىستا پىم بلئى بزنام، بۆ بەھارى خەيالت نىيە ئەسپىك بگرى؟»

نىكىتا قۆپچەى مليوانەكەى كردهوه و ئاوپرى بۆ لای ئاڭاكەى دايەوه و لە وەلامدا گوتى: «با، دەبى بكرم قاسىلى ئاندرى قىچ، چارەيەكى ترم نىيە!»

ئەو قسانە بۆ نىكىتا زۆر سەرنجراكىش بوو و دەيوست بە باشى گوڤى لە ھەموو شتىك بى. گوتى: «كورەكەم خەرىكە گەورە دەبى، ئىتر دەبى خۆى جووت بكا. تا ئىستا كرىكارمان بە كرى دەگرت.»

قاسىلى ئاندرى قىچ دەنگى ھەلئنا: «زۆر چاكە، بۆ ئەسپە رەقەل لە من ناكرى؟ مەترسە بە گرانى پى نادەم!» كەيفى ساز بوو، بۆيە ھەواى فرۆشتنى ئەسپ لە سەرى دابوو، كرىن و فرۆشتنى ئەسپ كارىك بوو كە ھۆش و ئىختيارى لە لا نەدەھىشت.

نىكىتا گوتى: «خودا لە گەورەبىتان كەم نەكا! بەلام ئەگەر گەورەبى بنوئى و پازدە رۆبلم پى بەدى، دەچم لە بازارى ئاژەل

ئەسپىك دەكرم. بۆ من بە قازانجترە.» ئەو دەيزانى ئەو ئەسپەى قاسىلى ئاندرى قىچ باسى دەكا، ھەوت رۆبلىش ناهىنى، ئاڭاكەشى ھەتمەن بە ببست و ھەوت رۆبلى لە مىل قايىم دەكا و ئىتر ھەتا شەش مانگى تر چاوى بە پارە ناكەوى.

دەنگى ھەلبرى: «ئەو ئەسپەى من دەتدەمى وەك گوڤى ئازا وايە. تۆ خۆمانەى، پىم ھەيفە بۆ تۆ نەبى. من قازانجى تۆم لە بەرچاوه. وەك بۆ خۆمى بكرم وايە. بىرخوونۆف رازى بە زىانى ھىچ كەس نىيە. بە شەرفەم ھەز دەكەم خۆم زەرەد بكام، بەلام تۆ زەرەد نەكەى. خۆ من وەك ئاڭاكەى دىكە نىم.»

ئەو قسەكانى بە لەبىك دەردەبىرى كە بۆ رازى كردنى مشتەريەكانى كرىار و فرۆشيار كەلكى لى وەردەگرت: «زۆر ئەسپى چاكە، قسەى لە سەر نىيە.»

نىكىتا ھەناسەيەكى ھەلكىشا و گوتى: «ھەرچى ئىوہ بفرمىون!» كە دىتى ئاڭاكەى ئىتر قسەى نەماوه، قۆپچەكەى داخستەوه و بە مليوانەى بآلتەكەى گوڤچكە و دەموچاوى داپۆشى.

نزيكەى نيو سەعات رىيان برى و ھىچيان نەگوت. كەلپۆسەكەى نىكىتا درابوو و كزەى سەرما قۆل و لاقەبرغەى تەزاندبوو. خۆى كۆم كرىدبوو و مليوانەكەى بە بەردەمىوہ گرتبوو و دەيوست بە ھالاوى دەمى، خۆى گەرم دابىنى، زۆر بە ناچارى و خۆراگرىيەوہ ئەو سەرمايەى تامل دەكرد.

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوتی: «تو وای به باش ده زانی له

کارامی شیفووه ۸ برۆین یان راست برۆین؟»

ئهو ریگایه ی به کارامی شیفوودا تیده په پری هاتوچوی زور به سه ره وه بوو و هه ردوو به ریگا که بو نیشانه کردنی ره وگه که کیله داری لی چه قابوو، به لام دورتر بوو. ریگا راسته و خوکه نزیکتر بوو به لام که می هاتوچو به سه ره وه بوو و ره وگه که شی به فر دایو شیبوو و به باشی نه ده بیندرا.

نیکیتا توژی بیری کرده وه و پاشان گوتی: «ریگای کارامی شیفو دورتره، به لام خاترجه متره.»

فاسیلی ئاندرئ فیچ که ده یویست ریگا راسته و خوکه هه لبریزی و زووتر بگاته جی، گوتی: «ئه گهر راست برۆین دوی تیپه پین له خه رنده سیلا وگره که مه ترسیی ریگا لی شیوان نامینی و دوی ئه ویش لیره واره که یه.»

نیکیتا گوتی: «هه رچونیک هه زت لیه با وابی!» پاشان دهستی له ملیوانه که ی به ردا.

فاسیلی ئاندرئ فیچ ئهو ریگایه ی ده یویست هه لیبژارد و دوی برینی نیو ویرست له ریگا که، گه یشتنه شوینیک که لقو پوی به رزی دار به روویه که به هیندی گه لای ویشکه وه کزه ی با راید هه و ه شانند، له وئوه به لای چه پدا بایاندایه وه.

له دوی ئهو بادانه وه یه به ره ورووی کزه با ده رویشتن و کریوه گیژی دها و ده بوو به بارووشک و له سه روچاویان ده درا. فاسیلی

ئاندرئ فیچ کاشه که ی لیده خوپی و له گه ل هه ناسه کیشانی قوول گوویی هه لده ماساند و به که لینی سمیله کانیدا هه ناسه ی ده رده دایه وه. نیکیتا پیلووی قورس بووبوو و وه نه وزی دها.

بی ئه وه ی له گه ل به کتری بدوین ده خوله که ریگیان بری. له ناکاو فاسیلی ئاندرئ فیچ شتیکی گوت. نیکیتا چاری هه لینا و گوتی: «چی؟» فاسیلی ئاندرئ فیچ وه لامی نه دایه وه، خو ی داده نه واند و چاوی له دواوه و له پیشه وه ده کرد.

ئه سه په که له بهر ماندوویی ئاره قه که ی کردبوو و مووی لاران و لاملی ته ر و لوول بووبوو. دیار بوو زور گوشار بو خو ی دینی ریگا ببری و به نه رمی هه نگاوی هه لدینایه وه.

نیکیتا دووپاتی کرده وه: «ئاغا ئه ری چیت گوت؟»

فاسیلی ئاندرئ فیچ که رقی هه ستابوو لاسایی نیکیتای کرده وه: «چیت گوت، چیت گوت! خو کیله داری گوی ریگا له هیه کوی دیار نییه. پیموا ریگا که مان لی تیک چوه!»

نیکیتا گوتی: «باشه، که وایه رایگره با ریگا که بدو زینه وه.» زور سووک و گورج بازی دا خواری و قامچییه که ی له ژیر کایه که ده رکیشا، به لام شوینه واری ریگا که له هیه کوی دیار نه بوو.

فاسیلی ئاندرئ فیچ کاتیک نیکیتا بو لای کاشه که گه رایه وه لی پرسی:

- ده ی چیت کرد؟

- له م لایه وه ویناچی ریگا بی، ده بی بچین بو ئهو لایه و بوی بگه رین.

قاسیلی ئاندرئ فیچ گوتی: «هۆو پیتشه وه چاوا لیکه، ئەوه چیبه رهش دهکاته وه؟ بچۆ چاوی لیکه بزانه چیبه؟»

نیکیتا چوو بۆ ئەو شوینە ی ئاگاکی پیتی گوت، چاوی له رهشانگه که کرد. رهشانگه که پرزه و لاسکی وشکه لی جیگا وینجه یه کی پروته ن بوو گژه با هینابووی له که ویکه به فره که ی پرژاندبوو و رهشی داگیرابوو. نیکیتا تۆزی بۆ لای راست رویشت، به لام دیسان به په له گه رایه وه بۆ لای کاشه که، لاقی له عه رزی کوتا و به فره که ی له خۆی ته کاند تاکوو چه که مەکانی له و باره سپیه یان سووک بکات و چوو له نیو کاشه که دا دانیشت.

به له بزیککی لیبروانه گوتی: «دهبی برۆین بۆ لای راست. بهر له وهی بادهینه وه کزه باکه له لاقه برغه ی چه په می ده دا، به لام ئیستا له پیتشه وه له دهمو فلچمی ده دا.» وهک ئەوهی فه رمان بدا گوتی: «به ره و لای راست لیخوره.»

قاسیلی ئاندرئ فیچ به قسه ی کرد و سه ری ئەسه که ی بۆ لای راست گیترا. به لام دیسان شوینه واری رینگاکه دیار نه بوو.

ماوه یه ک هه روا چوونه پیتشی. بایه که ی نه ده خست و هه روا کرپوه گیژی ده دا.

نیکیتا له ناکاوا، به له بزیک که دلساردیی پیوه دیار بوو گوتی: «قاسیلی ئاندرئ فیچ، وا دیاره رینگامان لی شیواوه.» چه ند کوما گه لای په تاته ی پیشان دا که له نیو به فره که دا ره شیان ده کرده وه و پرسیی: «بروانه، ئەوانه چین؟»

قاسیلی ئاندرئ فیچ ئەسه شه که ته که ی راگرت که ته واری گیانی له ئاره که دا خووسابوو و هه ردوو لاکه لاکه ی به توندی هه لده ستان و ده نیشتنه وه. پرسیی: «مه گین چیبه؟»

. ده ته وی چی بی؟ ئیمه ئیستا له نیو مه زراکه ی زاخاروفین. بروانه بۆ کویت هیناوین!

قاسیلی ئاندرئ فیچ وه لامی دایه وه: «قسه ی هه لیت و پلیت مه که!» نیکیتا گوتی: «نا، من قسه ی هه لیت و پلیت ناکه م، قاسیلی ئاندرئ فیچ. به راسته. به خسه ی کاشه که دا دیاره ئیمه به نیو دیراوی په تاته دا ده روین. ئەوهش کوما ی لاسق و گه لای په تاته یه. ئیره مه زرای په تاته که ی زاخاروفه.»

«وه للاً جوانه! رینگا له کوپوهیه و ئیمه له کوپین! ئیستا چی بکه ین؟»

نیکیتا گوتی: «هیچ، دهبی راست برۆین. ئاخری ده گه یه جیگایه ک. یان ده گه یه زاخاروکا، یان ده چینه دیوه خانه که ی ئاغا زاخاروف.»

قاسیلی ئاندرئ فیچ به قسه ی کرد و ئەسه که ی به و لایه دا لیخوری که نیکیتا گوتی. ئەوان ماوه یه کی زور رویشتن. هیندی جار به زه ویی ره شانگدا ده رویشتن و خیشکی کاشه که به سه ر خاک و گلتمکی به ستوودا ده خزین و هیندی جاریش به جار هه گه نمی پر کلۆش و سه رووتدا، که لاسقی تیژ و قرتاوی گه نم سه ریان له به فره که ده ره هینابوو. له زور جیش لقه گیا و داوه ل چه قیبوون و به دم کزه باوه ده جوولانه وه، یان به شیوه ردی پایزه کیل و به هاره کیلدا تیده په رین. زور جاریش ده که وتنه سه ر که ویکه به فری ئەستور و

پهستیوراو که به فربه سه ریگی لووس و سامالسا بوو و هیچ په له و ره شانگیک له سهر سینگی سپیی وه بهرچاو نه ده که وت.
 کرپوهی ده کرد و هیندی جار به دم باوه گیزی دها و ده بوو به باپووسکه. دیار بوو ئه سپه که زور شه که ته و مووی له شی ته واوی له بهر خوساوی لول بوو بوو. یال و سه ریشت و لازگی ئاره که سی به ستبوی و ده تگوت سیخواری له نیشته وه. زوری گوشار بو خوی دینا و به کاوه خو ده ریشت. له ناکاو لاقی خزی و که وته قولکیکه وه هتا رانی چوه خواری. فاسیلی ئاندری فیچ ده یویست له جیی خوی نه جوولی. به لام نیکیتا گورانندی به سهریدا: «بو دانیشته وی له جیی خوت نابزووی؟ توشی گچهل بووین. ده بی دهره یه نینه وه.»

ئه گه رچی ده یگورانده به لام دهنگی نه شه ی پیوه دیار بوو. بازی دا خواری له سهر کاشه که و لاقی له به فره که چه قی.
 ئه سپه که وزاقیکی له خوی دا و به ته کانیک له قولکه که هاته دهری. دیار بوو که وتوته نیو خنده کیکه وه.

فاسیلی ئاندری فیچ گوتی: «بلی ئیستا ئیمه له کوئ بین؟»
 نیکیتا وه لامی دایه وه: «په له مه که، مه علوم ده بی. با برۆین. ئاخری ده گه یه جیگایه ک.»

فاسیلی ئاندری فیچ په له یه کی ره شی له پیش خویانه وه نیشان دا که له دووره وه له نیو به فره که دا دیار بوو، گوتی: «وا دیاره ئه وه لیره وه ره که ی گوریاشکینویه. وا نییه؟»

نیکیتا گوتی: «ئیستا ده چین بزانی کام لیره وه ره.»

نیکیتا دهیدی که له لای ئه و په له ره شه وه که له پیشیانه وه دیار بوو، گه لای دریزوکه ی وشک با لولیان دها بو لای ئه وانی دینی، بویه به و ناکامه گه یشت که ئه و په له یه دارستان نییه به لکوو ده بی گوندیک بی. به لام نه یده ویست قسه بکات و به راستی هیشتا بیست، بیست و پینج مه تر له خنده که که دور نه که وتبونه وه که تا پوی داره کان به روونی له بهرچاویان وه دیار که وت. ناله یه ک ده هاته گوی که به لایه وه تازه بوو. نیکیتا باشی بوو چوو بوو. تا پوکه دارستان نه بوو، به لکوو ریزه دار بییه که بوو که هیشتا جی جی گه لایان پیوه مابوو و به دم باوه ده له رینه وه. ئه م داره بیبانه دیار بوو ته یمانی دوری ئه و خنده که ن که له دوری جی خه رمانه که چه قاند بوویان. که گه یشته لای بیبیه کان و له نزیکه وه بیستیان گفه ی با خوی ده کرد به نیو لکو پوپه وشکه کانیا ندا و ناله یه کی خه ماوی له په لی سهر مابردوویان هه لده ستا، ئه سپه که له ناکاو که وته سهر پاشوو و هه ردوو دهستی بهرز کرده وه و پاشان هه ردوو لاقیشی له سهر بهر زاییه که دانا و بو لای چه پ سووړا. ئه مجاره یان هه تا چوکی له به فره که چه قیبوو. دیار بوو که یشتونه ته سهر ریگا.

نیکیتا گوتی: «دهی ئه وه گه یشتین. به لام نازانین کوئیه!»
 ئه سپه که راست و به دلنایی به سهر جاده ی به فرگرتوودا ده ریشت و هفتا و هشت مه تر زیاتر نه ریشتن که تا پوی دیواریک له پیشیانه وه وه دیار که وت. دیار بوو دیواری ئه مباریکه و به فریکی قورس سهر بانه که ی داپوشیبوو. به لای ئه مباره که دا تییه رین. جاده که به ره رووی کزه با و بارووشک بایده دایه وه و ئه وان له نیو

(۳)

له كۆلانى گوندهكه دا بايهكه ي زور توند بوو و به فر ريگاكه ي گرتبوو، به لام كه گه يشتنه نيوه راستى كۆلانهكه، بايهكه ي خست و له و شوينه په نابايه هه واكه ي گهرمتر و نه شه بزوينتر بوو. له هه وشه يه كدا سه گيك ده وه پى و له هه وشه يه كي ديكه ش، ژنيك چاكه ته كه ي دابوو به سه ريده له لايه كه وه به هه لاتن به ره و مالى رويشت و له به رده رگانه كه تۇزى راوه ستا كه سه يري تازه هاتوان بكات. له لايه كي گوندهكه شه وه دهنگى گورانيي كچانى گوندنشين ده هات.

ويده چوو له نيودي به فر و با و سه رما هيدي تر بي له سه حرا.

فاسيلى ئاندرى فيچ گوتى: «ئيزه خۇ مۆلچانوفكا ۹ يه.»

نيكيتا گوتى: «ئهرى، وايه.»

ههر به راستى گوندى مۆلچانوفكا بوو. ديار بوو زور به لاي چه پدا رويشتون و به هه له نزيكه ي هه شت وي رست ريگايان بريوه، به لام له گه ل ئه و هه له و سه رلى شيواييه ش ئاخري له شويني مه به ست نزيكتر بوو بوونه وه، چونكه له مۆلچانوفكا هه تا گورياشكينو له پينچ وي رست زياتريان ريگا له بهر نه بوو.

له نيوه راستى گوندهكه توشى پياويكى كه له كه ت بوون كه به

كۆلانىكدا ده رويشت. پياوه كه هاته پيش ئه سپه كه و پرسى: «ئيوه

كين؟» به لام له ريوه فاسيلى ئاندرى فيچى ناسييه وه و ده ستى برد

كۇما به فرىكى زوردا گيريان خوارد. به لام كۆلانىكى تهنگ له نيوان دوو مالدا وه ديار كه وت. ديار بوو ئه و كۇما به فره بارن هيناويه تى و له زاركى كۆلانهكه ي په ستاوتوه. ده بوو به نيو ئه و به فره دا تپه پرن و ههر به راستيش كه له بارنده كه تپه پرين چوونه نيو كۆلانهكه وه. له ماله كه ي ئاخريان جلو به رگ به ته نافدا هه لواسرابوون، بوو بوونه يه ك پارچه سه هؤل، وهك مه شكه ره ق بوو بوون و به دم باوه راده وه شان. دوو كراس بوون، يه كيان سوور و ئه وى تريان سپى، پانتوليك و جووتى سؤرانى و ته نووره يه ك. كراسه سپييه كه له هه موويان زياتر راده وه شا و ده تگوت ده يه وه ي خوى له ته نافه كه بكاته وه و به توندى هه ردو قۇله كه ي له يه ك ده دا.

نيكيتا چاويكى له كراسه شه كاوه كان كرد و گوتى: «بروانه، ژنى چه نده له شگرانش هه يه، يان رهنگه مردي. جله شؤراوه كانى بۇ رۆژى جيژنيش له ته نافه كه نه كردۆته وه.»

په‌نای داره بیه‌کاندا تپه‌پین که له بهر کزه‌ی با ناله‌یان ده‌هات و گه‌یشتنه‌وه ده‌شتیکی پان و به‌ربلاو. به‌لام که گه‌یشتنه ده‌شته‌که نه‌ک زریان‌ه‌که‌ی نه‌خستبوو به‌لکوو زور زیاتر له پیشوو هاژه و گفه‌ی ده‌هات. بارند ریگای داپوشیبوو جگه له کیله‌داری قه‌راغ ریگاکه هیچ شتیکی تر به دهره‌وه نه‌بوو که یارمه‌تی ریوار بدا بو ئه‌وه‌ی ریگای لئ نه‌شیوو. به‌لام دیتنی ئه‌و کیله‌دارانه‌ش ئاسان نه‌بوو چونکه بایه‌که به‌ره‌وروویان ده‌هات و راست ده‌یدا به‌سه‌روچاویاندا. قاسیلی ئاندری‌قیچ مژولی تیک‌به‌زاندبوو و سه‌ری بردبوو پیشی تاکوو کیله‌داره‌کان ببینی، به‌لام نه‌یده‌دی و هه‌وساری ئه‌سه‌په‌که‌ی شل کردبوو هیوای به‌ئسه‌په‌که‌ بوو ریگاکه بناسی، ئه‌سه‌په‌که‌ش به‌راستی ریگاکه‌ی ده‌ناسیبه‌وه و به‌هه‌له‌ نه‌ده‌چوو. ئه‌گه‌رچی ریگاکه پیچه‌لاو‌پوچی زور بوو به‌لام به‌پته‌ویی ژیر سمیدا هه‌ستی ده‌کرد و به‌راست و به‌چه‌پدا باید‌ه‌دایه‌وه و ریگای ده‌بری. ئه‌گه‌رچی جار له‌گه‌ل جار توف و باس‌ریشکه‌که‌ی توندی ده‌کرد، کیله‌داره‌کانی ده‌دی که له‌م‌بهر و له‌وبه‌ری ریگاکه‌وه چه‌قابوون و له‌لاته‌نیشته‌وه دیار بوون به‌جی‌ده‌مان.

به‌م شیوه‌یه‌ ماوه‌ی ده‌خوله‌ک ریگیان بری که له‌ناکاو په‌له‌یه‌کی ره‌ش له‌پیشیان‌ه‌وه وه‌دیار که‌وت. مسافیری تر بوون که ئه‌سه‌په‌ کویت پیان گه‌یشتبووه و سمی له‌خیشکی پشتی کاشه‌کانیان ده‌درا. مسافیره‌کانی پیشه‌وه‌هاواریان لئ هه‌ستا: «وه‌ره‌ برۆ... وه‌ره‌ پیشکه‌وه!»

قاسیلی ئاندری‌قیچ ویستی به‌ته‌نیشتیاندا بروا و وه‌پیشیان بکه‌وی. کاشه‌که‌ی دیکه‌ سی‌پیاوی وه‌رزیر و ژنیکی تیدابوو. ویده‌چوو له‌میوانی جیژن بگه‌رینه‌وه. یه‌کیک له‌ وه‌رزیره‌کان به‌شوولک له‌پشتی به‌به‌فر سپی هه‌لگه‌راوی ئه‌سه‌په‌که‌ی راده‌کیشا. دوو وه‌رزیری دیکه‌ش که له‌پیشه‌وه‌ی کاشه‌که‌ دانیشتبوون ده‌ستیان راده‌ته‌کاند و هاواریان ده‌کرد به‌لام مه‌علوم نه‌بوو ده‌لین چی. ژنه‌که‌ خۆی له‌شالیکه‌وه‌ پیچابوو و هینده‌ی به‌فر لئ‌نیشتبوو ده‌تگوت بووکه به‌فرینه‌یه، نیوچاوانی گرژ کردبوو و له‌لای دواوه‌ی کاشه‌که‌دا بی‌جووله‌ خۆی کوشمه‌له‌ کردبوو.

قاسیلی ئاندری‌قیچ ده‌نگی هه‌لبری: «ئیه‌ کین؟»
ئه‌وان ده‌نگیان به‌رز کرده‌وه و شتیکیان گوت که به‌روونی حالی نه‌بوون: «ئائانا...»

- ده‌لیم ئیه‌ خه‌لکی کوین؟
یه‌کیک له‌ وه‌رزیره‌کان که پر به‌گه‌رووی هاواری ده‌کرد گوتی:
«خه‌لکی ئائانا...» به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وپه‌ری هه‌ولیشی مه‌علوم نه‌بوو خه‌لکی کوین.

یه‌کیکی تر له‌ وه‌رزیره‌کان ده‌نگی هه‌لبری: «لینخوره، دوا مه‌که‌وه!
مه‌هیله‌ پیشمان بکه‌ون!» به‌هه‌موو هیزی خۆی به‌شوولک له‌پشتی ئه‌سه‌په‌ به‌سته‌زمانه‌که‌ی راده‌کیشا.
- وا دیاره له‌میوانی ده‌گه‌رینه‌وه.
- یاللا، تینی وه‌به‌رده. سیمۆن کوانی غیره‌تت؟ زوو که زووا!

لاقه برغەي كاشەكان لە يەك دران. زۆرى نەمابوو تىك بگيرين، بەلام تىك نەگيران و كاشەي وەرزيڤەكان وەدوا كەوت. ئەسپە تىسكە زگزلەكەيان لە ژيڤر كەوانى كورتى خاموتەكەدا زۆر بە دژواری هەناسەي دەكيشا، ديار بوو بەو پەرى توانايەو هەول دەدات و دەيهەوي خۆي لە وەرزيڤەكە و شوولكەكەي دەستی پزگار بکات و بە لاقە قولەكانى لە نيو بەفرە قورسەكەدا دەشەلى و هەتا بەرزگى هەلیدەهینايەو. لمبۆزى كە جھيلى دەنواند و لچى ژيڤرەوہى بۆ سەرەوہ هەلگەپاڤوہ و گوڤچكەكانى لە ترسانا بۆ دواوہ داتەپاندبوو، چەند چركەيەك شان بە شانى نىكىتا چوہ پيشى. بەلام وردە وردە وەدوا كەوت.

نىكىتا گوتى: «قودكا شىتى كردوون، ئەو ئەسپە بەستەزمانە دەپسینن! ئاسيايى گەوج و نەفام!» چەند خولەك كىك پرمەپرم و هانكەهانكى ئەو چارەوي بەستەزمانە و هەرا و گالەي ئەو گوندنشينە سەرخوشانە لە پشت سەريانەو دەبيسترا، بەلام هانكە و پرمە بەرە بەرە بیدەنگ بوو و هاوار و هەللاي پياوہكانيش دوایى پى هات. تا وای لى هات جگە لە گفە و هاژەي با و سیرە و خشەي خيشكى كاشەكان لە سەر ڤەوگەي بەفر بەسەر و بەفركوش هېچ دەنگىكى تر نەدەهاتە گۆج. لىكدرانى كاشەي گوندنشينەكان فاسيلى ئاندرىڤيچى هينابوہ نەشە و قنج و كەيفخوش بسكەي سميلى دەهات و بە وریەكى زياترەوہ ئەسپەكەي لیدەخوری ئاگای لە كیلەدارى گۆج ڤيگا

نەمابوو، بەو هیوايەي ئەسپەكە خۆي ڤيگا كە بدۆزیتەوہ و بیانگەبينتە شوینی مەبەست.

نىكىتا كە كارى بە هېچ نەبوو، هەروەها خەمى هېچيشى نەبوو، وەك هەميشە لەو كاتانەدا وەنەوزى دەدا تاكوو بيخەوييەكانى ڤاڤردووى قەرەبوو بكاتەوہ. ئەسپەكە لە ناکاو ڤاوەستا، بە جۆريك كە نىكىتا هیندەي نەمابوو بۆ پيشەوہ ڤريدري و دەمولووتى بە ليواری كاشەكەدا بدرى.

فاسيلى ئاندرىڤيچ گوتى: «وا ديارە ديسان خۆمان تووشى گيچەل كرد.»

- بۆ چ بوو؟

- كیلەدارى گۆج ڤيگا كە لە هېچ كۆيوە ديار نين. وا ديارە ديسان ڤيگا كەمان لى شيواوہ.

نىكىتا بە لەبزيكى وشك كوتى: «دەي ئەگەر ڤيگا كەمان لى ون بووبى دەبى ديسان بيدۆزینەوہ.»

هەستا و بازى دا خواری، بە لاقە خواری و پەيزەنەكانييەوہ بە گورجى وەنيو بەفرەكە كەوت.

ماوہيەكى زۆر بە هەموو لايەكدا ڤويشت و هەموو جارى لە چاو ون دەبوو، ديسان وەديار دەكەوتەوہ و ديسان بزر دەبوو، تا ئاخري هەلتەك هەلتەك هاتەوہ بۆ لای كاشەكە.

سواری كاشەكە بوو، دانىشت و گوتى: «نا، لەم لايانەوہ ڤيگا ئاسەواریشى نيبە. دەبى دوورتر ڤروين. بەلكوو بيدۆزینەوہ.»

ههوا خهريک بوو ورده ورده تاريک دادهگه پرا. تۆفوبه نند و بارووشک هيدى نه بوو بوو به لّام توند تريشى نه کردبوو.

فاسيلى ئاندرى قىچ گوتى: «خۆزگه ديسان گويمان له دهنگى ئه و وه زيرانه بووايه.»

- به لّى، خۆ ديتت له پيمان دهرنه چوون. حه تمهن زۆر به لاريدا رويشتووين. به لّام له وانه يه ئه وان ريگيان لى شيواي!

فاسيلى ئاندرى قىچ گوتى: «ئىستا بۆ کام لا برۆين؟»

نيکيتا گوتى: «ده بى هه وسارى ئه سپه که شل كهين، خۆى ريگا که ده دۆزيتيه وه. داده بى ئه و هه وساره بده به من!»

فاسيلى ئاندرى قىچ هه وساره که بى دايه ده ست نيکيتا. له خودا بى ده ويست، چونکه به و دهسته وانه گهرم و نه رمانه شيه وه په نجه بى ته زيبوون و گويا نه ده کرد.

نيکيتا قايشى هه وساره که بى به دهسته وه گرت، به لّام هه ولى دده نه يکيشيت و نهيجوولينى و ئه سپه که ئازاد بکات، به لکه به هوى خۆماک و ورياييه وه ريگا که بدۆزيتيه وه. ئه و ئه سپه بى زۆر خۆشده ويست و دلى پى خۆش بوو، هه ر به راستيش ئه سپيکى وريا و به هۆش بوو، هه رجاره بى گوچکه يه کى قوت ده کرده وه و به راست و چه پ دهيسووړاند و ديار بوو له ريگا که ده گه رى.

ده يگوت: «ته نيا حه يفىکى هه يه قسه ناکا، تۆ سه يرى بکه چى ده کا!» به ئه سپه که شى ده گوت: «برۆ برۆ، باوکه که م. ئه رى ئه رى، تۆ خۆت له ئيمه باشت ده زانى بۆ کام لا برۆى!»

ئىستا با له دواوه لى ددان و سه رماکه زۆرى ئازار نه دده دان.

هه روا که خه ريکى په سن و تاريقاتى ئه سپه که بوو گوتى: «ئه و ئازله بى زمانه چه نده وريا و به هۆشه! ئه و ئه سپه قرقيزييه بى دیکه ت زۆر به هيزه، به لّام قه زاي که ريکى ليکه وي. ئىستا چاو له مه يان بکه، ديتوته چۆن گوچکه بى ده له قينى. هه ر ده لى تيلگه رافه، له ويش چاکتره! له يه ک ويسته وه هه موو شتيک تيده گا.»

هه ر به راستيش نيو کاتزميرى نه خاياند، له دووره وه به ره و پرويان په له يه کى ره ش وه ديار که وت. به لّام مه علوم نه بوو دارستانه، يان ئاوايى. له لاي راستيشه وه کيله داره کانى گوئ جاده که وه ديار که وتن. ديار بوو ديسان که وتونه ته وه سه ر ريگا که.

نيکيتا له ناکا و گوتى: «ئيره خۆ ديسان مۆلچانۆقکايه!»

هه ر به راستيش ئه و ئه مباره بوو که سه ربانه که بى پر بوو له به فر و با به هه موو لايه کدا گيژى دده و بۆنيو کۆلانه که بى راده مالى.

هيندى له ولاتره وه ديسان ته نافه که جلوبه رگه به ستوه کانى هه روا پيوه هه لّواسرابوون، هه ر ئه و کراس و سۆرانى و ته نووره بوون که پيشتر ديتيان و به دهم کزه باوه ده شه کانه وه.

ديسان خۆيان کرد به نيو کۆلانه که دا و ديسان بايه که بى خست و هه واکه بى گهرمتر و نه شه بزوينتر بوو، ديسان په ينى نيو کۆلانه که ره ش ده چوونه وه و ديسان دهنگى ئاخافتن و گۆرانى، سه گه که ش ديسان ده ستى کرد به وه رين. هه واکه بى ئيتر وا تاريک بوو بوو که هيندى له پهنجيره کان رووناکيبان تى گه رابوو.

که گه یشتنه نیوه راستی کولانه که فاسیلی ئاندرئ فیچ ئەسپه که ی له بهر مالتیکی گه وره ی دارینه دا راگرت که دوو رهگی دیواره که ی که رپوچ بوو.

نیکیتا رۆیشت بۆ بهر په نجه ره یه ک که پیشه که ی به فری لی نیشتبوو، کلوی به فر له هه موو لایه که وه ده فری و له بهر روونا کای په نجه ره که دهره وشانه وه، به ده سکی قامچییه که ی له شووشه که ی دا. دهنگیک له وه لامدا هاته گوئ: «کئییه؟»

نیکیتا وه لامی دایه وه: «بیرخوونۆف، له کریستییه وه، بی زحمه ت وهره دهری براکه م!»

که سیک که له پشت په نجه ره که بوو دوور که وته وه و دوو خوله ک دواتر دهرگای هه وشه که ی به زۆر کرده وه که به فر و سه هۆل پیوه ی جه پی دابوو. پاشان ته قه ی چلمیرده ی دهرگایه کی تر هاته گوئ و پیره پیاویکی که له گه ت و ریش سپی که کوله بالیکی که لپۆسی دابوو به شانیدا و له ژیر ئه ویشه وه کراسیکی خاوینی جیژنی له بهر کردبوو، به دوا ی ئه ویشدا که نجیکی چه کمه له پی به کراسی سووره وه هاته دهری و دهرگاکه ی له دوا ی خۆیه وه کپ کرد که با نه ی کاته وه.

پیره پیاو گوئی: «تو کئی؟ ئاندرئ فیچ؟»

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوئی: «به لی، ده چووین بۆ گوریا شیکینۆ ریکامان لی شیوا. ده مانه هویست بچین بۆ گوریا شیکینۆ که چی ریمان که وته ئیره. پینشتریش هاتین بۆ ئیره و پرسیارمان کرد به لام رۆیشتین و دیسان گه راینه وه.»

پیره پیاو گوئی: «حاح، چا بووه سه رماش نه بیردوون!» به گه نجه کراس سووره که ی گوئ: «پترووشکا، برۆ خیرا دهرگاکه یان بۆ بکه وه!»

گه نجه که گورج وگۆل و به نه شه هه لات بۆ لای دهرگاکه و گوئی: «به لی باش، هه ر ئیستا!»

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوئی: «به لام ئیمه شه و لیره نامینینه وه.»
- ئه ی به و ئیواره دهرنگ وه خته ده تانه وی بچن بۆ کوئ؟ ده بی لیره بن!»

- زۆر سپاس، ئاوه دان بی. ئه گه ر به په له نه بوا یه یین، له خودامان ده ویست له لاتان بمینینه وه. به لام ده بی برۆین.

- باشه لانیکه م وهرنه ژووری خۆتان گه رم که نه وه. سه ماوه ره که تیخراوه، چاییه ک بخۆنه وه.

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوئی: «باشه دین خۆمان گه رم ده که ی نه وه. خۆ هه واکه ی له وه تاریکتر نابئ. مانگیش هه لاتوو و ریکاکه روونا ک ده کاته وه. باشه، دیننه ژووری، خۆمان گه رم ده که ی نه وه و دوا ی وهری ده که وین.»

نیکیتا که هه تا مۆخی ئیسقانه کانی ته زیبوو و چه زی ده کرد بچیته ژووری و خۆی گه رم بکاته وه گوئی: «به لی ده چینه ژووری. با بچین خۆمان گه رم بکه ی نه وه!»

فاسیلی ئاندرئ فیچ له گه ل پیره پیاوه که چوو ژووری و نیکیتا به کاشه که وه له دهر وازه ی هه وشه که چوو ژووری که پترووشکا بوی کردبووه و به رینوینیی ئه و ئه سپه که ی برده ژیر هه یوانی داها تووی

ئەمبارىك. تەركى ھەيوانەكە بە پەين داپۆشراپوو و كەوانى خاموتەكە لە دەستەكى چەماوەى مېچەكە گىرا. ئەو كەلەشئىر و مريشكانەى لە سەر دەستەكەكە ھەلنئىشتىبون و خەوئەكەيان لى شئىوابوو دەستيان كرد بە قيرەقىر و بالەفركى و مەرەكان كە سلەمىبونەو لە سەر پەين و پشكەلەكەيان تىك قژزابوون و سميان لە عەرزى دەكوتا و لە پيش ئەسپەكەو پەويان دەكرد و دەچوونە دواو. سەگەكەش توقىوانە و رقكردوو دەوهرى و وەرپنەكەى ھىندە دپ و رقھەستاوانە بوو دەتگوت تووتكى چكۆلەيە و دەقوروو سكتىن.

نىكىتا لەگەل ھەموويان قسەى دەكرد. داواى لئىوردنى لە كەلەباب و مريشكەكان دەكرد و دەيلاواندەو و متمانەى پىدەدان كە ئىتر نايان ترسىنى و مەرەكانى سەرکۆنە دەكرد كە ئەوئەندە ترسەنۆكن و خۆيشيان نازانن لە چى دەترسن، لەگەل ئەوئەى ئەسپەكەى دەبەستەو بەردەوام سەگەكەى نەسىحەت دەكرد كە ئاقل بى و ھەدا بدا.

داواى ئەوانە بەفرەكەى لە سەر شانوملى خۆى تەكاند و گوتى: «چاكە، ئىستا ئىتر كارەكە جىبەجى دەبى.» پاشان بە سەگەكەى گوت: «ئائى ئائى، تو بۆ ئاوا گەر ووى خۆت دەدرىنى؟ باشە بەسىكە ئىتر، ھەدا بدە ئىتر. تەنيا خۆت ئازار دەدەى. خۆ من دز نيم، ناسياوم...»

كۆرە گەنجەكەش كە بە شان و باھۆى بەھىزەو پالى بە كاشەكەو ئە تاكوو بە تەواوى بچىتە ژىر مېچەكە و لە بەر بەفرەكە نەبى گوتى:

«ئەوانەش راويژكارانى مالمانن، وەكوو ئەو چىرۆكەى لە نىو كتئيدا نووسراو!»

نىكىتا گوتى: «راويژكارەكانتان كىن؟»

كۆرە بە پىكەننەو گوتى: «ئەو چىرۆكە وا لە كتئىي پافل سىندا نووسراو. دزە بە پارىزەو خۆ دەكا بە مالەكەدا. سەگە دەوهرى كە "خاوەن مال وريا بە خەو نەتباتەو!" كەلەشئىر دەخوئىن كە: "ھەستە لە خەو خاوەن مال!" پشيلە دەمياوئىن كە "خاوەن مال ئاگادار بە ميوانى خۆشەويست دى و ريزى لى بگرە."»

پترووشكا كۆرەسەوادىكى ھەبوو و كتئىيەكەى پافل سىن تەنيا كتئىيىك بوو كە ھەببوو، ھەمووشى لە بەر دەزانى و بەتايبەت كاتىك كە وەك ئەمشەو سەرقال دەبوو ھەزى دەكرد ئەو چىرۆكانەى كە لەگەل بارودۆخەكە يەك دەگرىتەو، بىگىرپتەو.

نىكىتا گوتى: «وايە، راست ئەو جۆرەيە كە باست كرد!»

پترووشكا گوتى: «پىمواى زۆرت سەرمايە و ئازاى ئەندامت تەزىو، مامە گيان!»

نىكىتا گوتى: «وايە، بەراستى خەرىكە قىم دى.» پىكەو چوون بۆ ئەوبەرى ھەوشەكە و خۆيان كرد بە ژوووريدا.

بوونهوه. دوو دانه له کورپهکان له مۆسکو دهژيان و بهرمیلناژو بوون و ئاویان دابهش دهکرد. کورپی سینه‌میشی سهرباز بوو. ئه‌و شه‌وه پیره‌پیاو و ژنه‌که‌ی له مالئ بوون و کورپی دووه‌میان که به‌سه‌ر کاروباری ملکه‌که‌یاندا راده‌گه‌یشت، هه‌روه‌ها کورپی گه‌وره‌یان که له مۆسکو هاتبووه و هه‌موو ژن و منداله‌کانیان، جگه له‌وه‌ش دراوسینه‌کیان که باوه‌پیاره‌ی یه‌کێک له منداله‌کانیان بوو، بۆ میوانی هاتبوو بۆ مالئه‌که‌یان.

لامپا‌که‌یان له سه‌ر میزه‌که دانابوو، به شووشه‌یه‌که‌ی ناوقه‌د باریکه‌وه، که په‌رداخ و ژیرپیا‌له و بتریی قو‌دکا و که‌لوپه‌له‌کانی تری پروناک کردبووه و شو‌قه‌که‌ی له دیواره‌که‌ریوچه‌که و وینه‌ی پیروزی سووچی ژووره‌که‌ی دها که به دیواره‌که‌دا هه‌لواسرابوو و دو وینه‌ی تریش له‌ملا و نه‌ولای وه‌به‌رچاو ده‌که‌وت. فاسیلی ئاندری‌قیچ له سه‌رووی میزه‌که‌وه دانیشتبوو، به‌و بالته‌ ملیوانه تیسکته ره‌شه‌یه‌وه خوی قیت کردبووه و لیوی به سمیله‌ خووسار له‌نیشتووه‌که‌یدا ده‌هینا، ده‌میژی و به چاوی زه‌ق و بایه‌قووش ئاساییه‌وه چاوی له ئاماده‌بووان ده‌کرد. پیره‌پیاوی خاوه‌ن‌مال شان به شانی دانیشتبوو که سه‌ری بی‌تووک و ریشه‌ سپییه‌که‌ی له‌به‌ر شو‌قی چراکه بریقه‌ی ده‌هات و فانیله‌یه‌کی ده‌ستچنی سپی له به‌ردا بوو، له‌ولای نه‌ویشه‌وه کورپه‌که‌ی دانیشتبوو که له مۆسکووه بۆ سه‌ردانی بنه‌ماله‌که‌ی هاتبووه. کراسیکی چیتی له به‌ردا بوو و قه‌لافه‌ته به‌هیز و له‌شه‌ ساغه‌که‌ی زیاتر ده‌که‌وته به‌رچاو، هه‌روه‌ها کورپیکی تریان که لاویکی چوارشانه بوو و به سه‌ر

(٤)

ئه‌و مالئه‌ی که فاسیلی ئاندری‌قیچ لێی لادابوو مالئ یه‌کێک له ساماندارترین وه‌رزیره‌کانی ئه‌و گونده بوو. ئه‌و بنه‌ماله‌یه پینچ په‌له‌ زه‌ویی خویان هه‌بوو، چه‌ند په‌له‌شیان له خه‌لکی به ئیجاره ده‌گرت. شه‌ش ئه‌سپ و سی مانگا و دوو نگوونکی به‌رکه‌ل و هه‌شت سه‌ر مه‌ریان هه‌بوو. بنه‌ماله‌که‌یان ١٠ بیست و دوو سه‌ر خیزان بوون. پیره‌پیاو چوار کورپی هه‌بوو که هه‌موویان خاوه‌ن ژن و مال بوون، شه‌ش نه‌وه، که دووانیان ژنی بۆ هینابوون و یه‌ک له‌وان پترووخا ١١ بوو. دوو مندلیش که نه‌بیره‌ی پیره‌پیاوه‌که بوون. سی مندالی هه‌تیو و چوار بووک، له‌گه‌ل منداله‌کانیان. خاوه‌نی یه‌کێک له باشتترین ملکه‌کان بوون که هینشتا به‌ش‌به‌ش نه‌کرابوو، به‌لام ورده ورده خه‌ریک بوو تووی ناکوکی له نیویاندا ریشه‌ی داده‌کوتا، هه‌روه‌ک ئاساییه، سه‌ره‌تا له نیو ژاندا ده‌ست‌پیده‌کا و زۆر زوو ناچار ده‌بن ده‌ست‌بکه‌ن به به‌ش کردن و له‌توکوت کردنی مال و مه‌زراکان و لیکه‌ه‌لبران و جیا

10 ئه‌م بنه‌ماله‌یه نمونه‌ی بنه‌ماله‌یه‌کی باوک‌سالاری پووسیایه که باوک و دایک له مالیکدا کور و بووک و منداله‌کانیان کۆ ده‌که‌نه‌وه و هه‌تا ئه‌و کاته‌ی مال و سامانه‌کیان دابه‌ش نه‌کردوه و هه‌رکس به‌شی خوی وه‌رنه‌گرتوه ده‌بن له ژیر فرمانیاندا بی و عه‌ولاد نابن له قسه‌یان ده‌رچن و سه‌رپیچی کردن له فرمانی باوک به تاوانیکی گه‌وره و دژی نه‌ریتی باو دپته ئه‌ژمار.

11 پترووخا و پترووشکا، سووکه‌له‌ی ناوی پیووتیرن

كاروبارى ملكه كه ياندا راده گه يشت، جگه له وانه وهرز پرىكى لاوازى سوور هوول له و بهرى كورسييه كه دانىشتبوو كه ئه وىش ميوانيان بوو. ئه و وهرزيرانه كه قودكايان خوار دبووه و خوار دنيان له گه ل خوار دبوو، چاوه روانى چايى بوون و سه ماوه ره كه ش له نزىك سوپاكه و له سه ر ته ركى ژووره كه ده كولا و هه لمى لى هه لده ستا. له سه روو سوپا ديوار ييه كه وه و له سه ر هه رزالى نيوان سوپا و ديواره كه، منداله كان خه وتبوون. ژنىك له سه ر ته ختىك دانىشتبوو و لانكه يه كى راده ژاند. پيرى ژنى خاوه ن مال كه ده موچاوى و ته نانه ت ليويشى به هوى چرچ ولوچ و شوقى چراكه وه ده تگوت توورى به سه ردا كيشراوه خه رىكى خزمه ت كردن و به خيره اتنى قاسيلى ئاندرى قيچ بوو.

كاتىك نيكي تا هاته ژوورى پيرى ژن قودكايه كى كردبووه نيو په رداخىكى ئه ستووره وه و خه رىك بوو ده ببرد بو ميوانه كه يان. رووى له ميوانه كه يان كرد و گوتى: «فه رمون، قاسيلى ئاندرى قيچ، ئيوه شايانى خزمه تى له وه زياترن. به لام چونكه جيژنه ليوىك ته ر بكن باشه، تكايه گه وره يى بنوينه و پىكيك هه لده، نوشى گيانت بى!»

ديتنى قودكا و بوئه كه ي، به تاييه ت ئىستا، بو نيكي تا كه له سه رمانا كه سيره بووبوو و له بهر شه كه تى خووى به پيوه نه ده گرت، به جارى شله ژاندى و نيوچاوانى پى گرژ كرد. به فرى سه ر كلاو و كه لپوسه كه ي ته كاند و له به رده مى وينه ي پيروزدا راوه ستا، وه ك ئه وه ي هيچ له ژووره كه دا نه بى، سى جار خاچى خووى كيشا و

كرنوشى برد. پاشان رووى له پيره پياوى خاوه ن مال كرد. ده ستى به سينگيه وه گرت و سه رتا له پيره پياو و پاشان له دانىشتووانى سه ر ميژه كه و دواى ئه وىش له و ژنانه ي كه له نزىك سوپاكه راوه ستابوون سلأوى كرد وله گه ل ئه وه ي كرنوشى ده برد گوتى: «جيژنتان پيروز بى!» بى ئه وه ي چاو له قودكا و په رداخى سه ر ميژه كه بكا، ده ستى كرد به داكه ندى بالته و جله كانى سه ره وه ي.

برا گه وره كه يان چاوى له ده موچاو و ريشى به فراوى و چاوانى نيكي تا كرد و گوتى: «تو به جارى بووى به پياوه به فرينه يه كى حيسابى، براكه م!»

نيكي تا كه لپوسه كه ي داكه ند و ديسان ته كاندى، له پشت سوپاكه هه ليواسى و رويشت بو لاي ميژه كه. داوايان له ئه وىش كرد قودكا بخواته وه. كيشه و خوراگرييه كى تال له ناخى نيكي تا دا هه لاييسا. هينده ي نه مابوو په رداخه كه وهرگرى و بينى پيوهنى. به لام كه چاوى به قاسيلى ئاندرى قيچ كه وت سوينده كه ي خووى وه بىر هاته وه، هه روه ها چه كمه كانى كه له سه ر قودكا دوراندبووى و كابراى به رميل به ند كه له گه ل ژنه كه ي ده ژيا و كوره كه ي كه به لىنى پيدا بوو به هارى ئه سپى بو بكرى، هه ناسه يه كى هه لكيشا و په رداخه كه ي وهرنه گرت.

نيوچاوانى گرژ كرد و گوتى: «ده ستان خوش بى. نوكه رى ئيوه م. من قودكا ناخومه وه!» ئه وه ي گوت و له سه ر كورسيه يه كى به ر په نجيره ي دووه م دانىشت.

برا گه وره كه يان گوتى: «چون قودكا ناخويه وه؟»

نيکيتا بئڻئوھى سھرى ھلڻي، له ڙير چاوهوه له سميل و پيشه تھنکھکھى خوى روانى و لهگھل ئوھوى لهتکه سھوڻھکانى لئدھکردهوه گوتى: «ناخوم ئيتر، من ڦودکا ناخومھوه!»

ڦاسيلى ئاندرئڦيچ، که دواى خواردنهوهى ڦودکا که پهچکى نانى دهجاوى گوتى: «باش نبيھ بوى، نهخواتهوه باشتره!» پيرئڙن به ميهره بانبيھوه گوتى: «باشه، کهوايه پيالھيهک چاي بخووه! حتمهه له سھرمانا ھموو گيانت بهستوويه!» روى له بووکھکانى کرد و گوتى: «ئيوه ڙنان، ماتلى چين؟ ئهئى چايى بوو به چي؟ بؤ نايھين؟»

يھکيک له ڙنه جيئلهکان به لوى پھردهکه سھرى سھماوھرھکھى سڀى که خھريک بوو ھلدهچوو، گوتى: «سھماوھرھکھ کولاه.» سھماوھرھ قورسھکھى ھلگرت و به قولتهقولت ھيتايھ پيشى و ھلئھيتا و له سھر ميڙهکه داينا. له وکاته دا ڦاسيلى ئاندرئڦيچ باسى سھرلى شيوان و ديسان گھرانهوهى خويانى دھکرد بؤ گوندهکه و ھروھها ئه و گوندنشينه سھرخوشانهئى که له ريگا تووشيان بووبون. نامادهبووان به سھرسوورمانهوه ھوليان دھدا بزائن بؤ ريگاھيان لئ شيواوه و ئه و گوندنشينه مھستانه رينوئينيان نھکردون که ئاوا تووشى کيشه و سھرلى شيواوى نھبن. دراوسيکھيان که لهوى ميوان بوو گوتى: «ليروهه ھهتا گورياشکينو ريگاھکھى سھرپاسته. منداليکيش دھتوانئى به ئاسانى بچيٽ و ريگاي لئ نھشيوي. بهلام دھبئ وريا بئ له کوئ به جادهئى سھرھکيدا لادهئى. داريکى کولھبنه له

قھراغ ريگاھکھيه و له دوورھوه دياره. حتمهه ئيوه بهر لهوهئى بگھنه لاي دارهکه، به لاي راستدا لاتانداوه!»

پيرئڙنى خاوهه مال ھولئى دھدا پيمليان بکات بميننهوه و گوتى: «ئيوه دھبئ ئهمشهه و ليڙه بميننهوه! بووکھکانم جيگاوبانتان بؤ رادهخن!»

پيرھپياو بؤ پشتراست کردنهوهئى وتھى ڙنهکھى گوتى: «بهيانئى زوو وھريکھون و بهلکوو ھواکھى خوشتري بکات و مھترسيشي کهمتره!»

ڦاسيلى ئاندرئڦيچ گوتى: «نا، ناڪرئ براکھم! کارم ھهيه، دھبئ ھهريچى زوتر لهوى بم!» ليڙه وارھکھى وھبير ھاتهوه و ئه و دارڦرؤشانئى که وھک دال به سھريهوه دھگھران و دھيانقوستهوه، گوتيشئى: «سھعاتيک له خوت غافل بئ، دھبئ ساليک خھم بخوى و ئاخى بؤ ھلکيشئى، چونکه ئاوى رويشتوو تازھ به جوگھدا ناگھريتهوه!» روى له نيکيتا کرد و گوتى: «دھئى، برؤين؟»

نيکيتا ماوھيهک وھلامئى نھدايهوه، دھتگوت ھهروا خھريکئى لئ کردنهوهئى زوقم و سھهولئى ريش و سميلئھتى. پاشان بهبئ تاقهتبيھوه گوتى: «ئھگھر ديسان ريگامان لئ تیکنهچئ!»

بئ تاقهتبيھکھى نيکيتا له بهر ئهوه بوو که زورى حهز له ھلدانئى پيکيک ڦودکا بوو و تھنيا شتيک که دھيتوانئى ئه و ئيشتيايھى دامرکيئى و بوى ببيته مرووشکين، پيالھيهک چايى بوو، بهلام ھيچ کھس له بيري ئهوهدا نھبوو پيالھيهکئى چايى بؤ بينئى.

قاسیلی ئاندرئ قیچ گوتی: «هەر ئه‌وه‌نده هه‌تا سه‌ری پیچه‌که به
سلامه‌تی بگه‌ینی، ئیتر له‌وه به‌ولاوه هه‌تا شوینی مه‌به‌ست هه‌ر
دارستان و لیڤه‌واره.»

نیکیتا که ئاخری پیاله‌یه‌ک چاییان بۆ هینا و له به‌رده‌می دایان‌نا،
گوتی: «هه‌رچی ئیوه به‌رموون، قاسیلی ئاندرئ قیچ! ئیوه بلین
ده‌رۆین، ده‌رۆین!»

- پیاله‌یه‌ک چایی ده‌خۆینه‌وه و پاشان وه‌رئ ده‌که‌وین!

نیکیتا هیچی نه‌گوت و ته‌نیا سه‌ری له‌قاند، زۆر به‌ شینه‌یی و
پاریزه‌وه چاییه‌که‌ی کرده‌ نیو نالبه‌که‌ییه‌که‌وه و ده‌ستی به‌ قامکه
هه‌میشه به‌ کار ماسیو و جه‌مامه‌که‌یه‌وه به‌ سه‌ر هه‌لمی گه‌رمی
چاییه‌که‌دا گرت و گه‌رمی کرده‌وه، پاشان کلۆیه‌ک قه‌ندی خسته
ده‌میه‌وه، کړن‌نوشیکی بۆ خانه‌خویکه‌ی برد و گوتی: «به‌ خۆشیتان!»
پاشان چاییه‌که‌ی به‌ گه‌رمی هه‌لقوراند.

قاسیلی ئاندرئ قیچ گوتی: «ده‌کری که‌سیک هه‌تا سه‌ری پیچه‌که
له‌گه‌لمان بی و ریگاکه‌مان پیشان بدا؟»

کوره‌گه‌وره‌که‌ی خاوه‌ن‌مال گوتی: «بۆ ناکری؟ خۆ پیاوه‌تی
هه‌لنه‌گیراوه؟ پترووخا ئه‌سه‌په‌که‌ له‌ کاشه‌ ده‌کات و هه‌تا سه‌ری
پیچه‌که‌ له‌گه‌لتان دی.»

- زۆر چاکه، بچۆ ئه‌سه‌په‌که‌ ئاماده‌ بکه، ئه‌و پیاوه‌تییه‌مان له‌گه‌ل
بکه! خودا خیرت وه‌رئ بیتنی!»

پیریژنی خاوه‌ن‌مال به‌ دلسۆزییه‌وه گوتی: «بابم پیاوه‌تی چی؟
خۆ چاکه هه‌لنه‌گیراوه!»

برا گه‌وره‌که‌ گوتی: «پترووخا، هه‌لی ماینه‌که‌ له‌ کاشه‌ به‌سته و
ئاماده‌ی که.»

پترووخا به‌ پیکه‌نینه‌وه گوتی: «به‌ سه‌رچاو، هه‌رئستا ده‌چم!» به
په‌له‌ کلاوه‌که‌ی له‌ بزما‌ری سه‌ر دیواره‌که‌ کرده‌وه و رۆیشته‌ ده‌ری
تا‌کوو کاشه‌که‌ ئاماده‌ بکا.

له‌و ماوه‌یه‌دا هه‌تا پترووخا ماینه‌که‌ی ئاماده‌ کرد، گه‌رانه‌وه سه‌ر
باسه‌که‌ی پیشوویان که‌ به‌ هاتنی قاسیلی ئاندرئ قیچ بۆ پشت
په‌نجیره‌که‌ بریوویان. پیره‌پیاوی خانه‌خوی ده‌رده‌لی بۆ میوانه‌که‌یان
ده‌کرد که‌ کوێخای گونده‌که‌ی نزیکیان بوو، قسه‌کانی بۆنی گله‌یی
له‌ده‌هات و له‌وه‌ نارازی بوو که‌ کورپی سیهه‌می به‌ بۆنه‌ی جیژنه‌وه
هیچ دیارییه‌کی بۆ ئه‌و نه‌ناردوو، که‌چی له‌چکه‌یه‌کی فه‌ره‌نسی بۆ
ژنه‌که‌ی ناردوو.

پیره‌پیاو گوتی: «لاوه‌کان ئیتر خه‌ریکن ده‌فه‌وتین. وا سه‌ره‌رۆ
بوون ئیتر هیچ که‌س باشاریان ناکا. زه‌مانه‌ گۆراوه‌ ئیتر. ئه‌وان به
پیشکه‌وتن و که‌مال گه‌یشتون. دیتووته‌ دیمووچکین ۱۲ چۆن له
باوکی خۆی داوه‌ و ده‌ستی شکاندوو. پیشکه‌وتن و که‌مالیان ئه‌وه‌یه
ئیترا!»

نیکیتا گوێی شل کردبوو. هه‌موو بیر و هۆشی له‌لای قسه‌کانیان
بوو. به‌ وردی سه‌رنجی ده‌دان و دیار بوو ده‌یه‌ه‌وی له‌ وته‌کانیاندا
به‌شدار‌ی بکات و بیرو‌رای خۆی ده‌رب‌رئ، به‌لام چایی به‌ ده‌سته‌وه
بوو و ته‌نیا سه‌ری ده‌له‌قاند و قسه‌کانیانی پشت‌راست ده‌کرده‌وه.

چایی له دواى چایی دهیخواردوه و له گه‌ل خواردنه‌وهی هه‌ر چاییه‌ک هه‌ستی ده‌کرد گیانی گه‌رم ده‌بیته‌وه و ماندوویی ده‌حه‌سیته‌وه. ئه‌و ده‌مه‌ته‌قنیه‌ ماوه‌یه‌کی زوری خایاند و به‌رده‌وام قسه‌کانیان له‌و بواره‌دا و له‌ سه‌ر ئه‌و بابه‌ته‌ بوو، یانی دابه‌ش‌کردنی ملک‌ومال و سه‌ربه‌خۆ بوونی عه‌ولاد و به‌رپوه‌ بردنی مال و ژیانى خۆیان. دیار بوو ئه‌و باس‌وخواسه‌ له‌ سه‌ر شتیکی گشتی نییه‌ و ته‌نیا مشتومره‌که‌یان له‌ سه‌ر دابه‌ش‌کردنی ملک‌وماله‌ له‌ نیوان کورانی بنه‌ماله‌که‌دا و کورپی دووه‌م، که‌ هه‌ر له‌وئ دانیشتبوو ملی به‌ خوزدا گرتبوو و دیار بوو له‌ سه‌ر ئه‌وه‌ پیداکری ده‌کا. دیار بوو مه‌سه‌له‌که‌ زور به‌ شوینیکی ناسک گه‌یشتوو و هه‌موو ئه‌ندامانی بنه‌ماله‌ی به‌ خۆیه‌وه‌ سه‌رقال کردوو و تووشی دل‌خورپه‌ی کردوون، به‌لام بۆ پاراستنی ئابروو و له‌به‌رچاو گرتنی ئه‌ده‌ب و حه‌یا له‌ هه‌نته‌شی بیگانه‌کاندا، به‌ ئاشکرا نه‌ده‌چوونه‌ سه‌ر باسی تایبه‌تی خۆیان و خۆیان لئ ده‌بوارد. به‌لام پیره‌پیاو له‌وه‌ زیاتر خۆی پئ راگیر نه‌کرا و به‌ ده‌نگیکی خه‌متیزاو و له‌رزۆکه‌وه‌ گوتی هه‌تا خۆی زیندوو بئ، مال مالی خویه‌تی و قه‌تی دابه‌ش ناکا. شوکری خوداش ده‌کا که‌ مال و ژیان و سامانی هه‌یه‌ و ئه‌گه‌ر دابه‌شی بکات ئه‌وه‌شیان له‌ ده‌ست ده‌بیته‌وه‌ و ده‌که‌ونه‌ سوأل.

پیره‌پیاوی جیرانیان گوتی: «به‌لئ، راست وه‌کوو بنه‌ماله‌ی ماتفییف ۱۳، ملکی گوندیکیان هه‌بوو. دابه‌شیان کرد و هه‌موویان له‌ ده‌ست بۆوه. ئیستاش هه‌موو هه‌رال و گه‌رال و سه‌رگه‌ردان!»

پیره‌پیاو پرووی له‌ کورپه‌که‌ی کرد و گوتی: «ئه‌وه‌تا، تو ئه‌وه‌ت ده‌وی؟»

کورپه‌ وه‌لامی نه‌دایه‌وه‌ و هه‌موو بیده‌نگ بوون، بیده‌نگیه‌کی تال و ناخۆش، پترووخا که‌ ماینه‌که‌ی ئاماده‌ کردبوو و چه‌ند خوله‌کیک بوو هاتبۆوه‌ ژوورئ، بیده‌نگیه‌که‌ی شکاند و هه‌روا به‌ پرویه‌کی خۆش و ده‌م به‌ پیکه‌نینه‌وه‌ گوتی: «پاقل‌سین هه‌قايه‌تیکی هه‌یه‌ راست به‌و شیوه‌یه‌. باوکه‌که‌ باخه‌یه‌ک شوولک پیکه‌وه‌ ده‌به‌ستی و ده‌یداته‌ ده‌ست کورپه‌کانی تاکوو بیشکینن، به‌لام هیچیان بۆیان ناشکی، به‌لام کاتیکی دانه‌ دانه‌ ده‌یداته‌ ده‌ستیان، شوولکه‌کان ورد ده‌کن. ئه‌مه‌ش راست وایه‌.» ئه‌وه‌ی گوت و له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی به‌ بزیه‌ک ریزی ددانه‌ سپیبه‌کانی وه‌دیار که‌وت گوتیشی: «ماینه‌که‌ ئاماده‌یه‌!»

قاسیلی ئاندرئ قیچ گوتی: «ئاماده‌یه‌، که‌وايه‌ وه‌رئ ده‌که‌وین!» پاشان پرووی له‌ پیره‌پیاو کرد و گوتی: «به‌لام بۆ دابه‌ش‌کردنی ملکه‌که‌ت، به‌ قسه‌ی من ده‌که‌ی پیمل مه‌به‌، باوه‌گه‌وره‌! ئه‌م ملک و زه‌وی‌وزاره‌ خۆت به‌ په‌نجی شانت پیکه‌وه‌ت ناوه‌ و ده‌بئ له‌ ده‌ستی خۆتدا بئ. ئه‌گه‌ر زوریشیان بۆ هینای بچۆ سکالانامه‌یان له‌ دژ بنوسه‌. دادگا خۆی کاره‌که‌ جیبه‌جئ ده‌کا!»

پیره‌پیاوی خانه‌خوئ هه‌روا دریژه‌ی به‌ قسه‌کانی دا: «به‌رده‌وام بۆله‌ی دئ! سه‌ری له‌ کیشه‌ ده‌خوری و ماله‌که‌ی به‌ یه‌کدا داوه‌. نه‌ هیچ که‌س ده‌رۆستی دئ، و نه‌ به‌ هیچ شتیکی رازی ده‌بئ. سواری که‌ری شه‌یتان بووه‌ و به‌ ئامان و زامان دانابه‌زئ!»

لهو سهروبهندهدا كه نيكيتا پينجهمين چايي به گهرمي ههلقوراندبوو، هيتشتا پهرداخى چاييهكهى ئاوهژوو نهكردبووه و به هيوابوو ديسان چايي بو تيكهن. بهلام سهماوهرهكه چوپرهى لى برابوو و كه سهري ههلاينا ديتى قاسيلى ئاندرى فيچ خهريكى خو پيچانهويه و ئيتير له خواردنهوهى چايي هيوابراو بوو. چارى نهبوو ئهويش ههستا. كلو قهنديكى گهوره كه له ههموو لايهكهوه وهبر گازى دابوو خستيهوه نيو قهندهكه. دهموچاوى به ئارهقه خووساوى به ئاتگى كه لپوسهكهى سپرى و روپشت بو لاي كوورهكه و دهستى دا بالتهكهى له بهرى بكات.

بالتهكهى له بهر كرد. ههناسهيهكى قوولى ههلكيشا و سپاسى له خانهخويكه كرد و دواى ئهوهى خوداحافيزى لى كردن، له ژووره گرم و رووناكهكهوه پيى نايه دالانه سارد و تاريخهكه، كه بايهكى سارد گفه و هاژهى دههات و به درز و كه لينيى دهركا شرهكهدا دههاته ژوورى و به فرى له گهل خويىا دههينا، له ويشهوه پيى نايه نيو حهوشه پر بهفر و تاريخهكهوه.

پترووخا بالته له بهر و ئاماده به مابينهكهيهوه له نيوهراستى حهوشهكه راوهستابوو و به دم پيكه نينهوه شيعريكى پاقل سيني دهخويندهوه:

بادهوه و توف و تاريخى

سهري گه يشتوته فهلهك

بهفر به دم بارووشكهوه سهري له ئاسمان دهسوئ

هيندى جار وهك گورگى برسى دهلووريني و

هيندى جاريش وهكوو زاروك دهزيريني.
نيكيتا بو ئهوهى وا بنوينى شيعرهكهى به دل، سهري بو دهلهقاند و ههوسارى ئهسپهكهى به دهستيهوه ئه مبارهوبار دهكرد.

پيرهپياوى خانهخويى دهست بهچراوه قاسيلى ئاندرى فيچى بهرى دهكرد تاكوو دالانهكهى بو رووناك بكاتهوه، بهلام لرفهى گزهبا خوى كرد به دالانهكهدا و چراكهى لى كوژاندهوه. ههر به ههواى تووشى نيو حهوشهكهدا ديار بوو كه توف و بادهوه توندترى كردوو.

قاسيلى ئاندرى فيچ له دلى خويىا گوتى: «بهراستى ههواكهى تووشه! لهوانهيه ئاخري نهگهينه شويني مه بهست. بهلام چاره مان نيبه، ده بى ئه و مامه لهيه تهواو بكه م و ئه و قازانجه م له كيس نه چى!» جگه له وهش خوى ئاماده كردبوو و خانهخويى ئهسپهكهى به كاشهوه حازر و ئاماده له نيوهراستى حهوشهكه بو راگرتبوو. «به هيوايى خدا دهگهيني!»

پيرهپياوى خانهخويى واى به باش دهزانيى بمينهوه و به وشهوه سهغله ته نهرون. ئه وهولى خوى دابوو كه ميوانهكه پيمل به مانهوه بكات و له كهري شهيتانى دابه زيني، بهلام ميوانهكه له سه ر روپشتنهكهى سوور بوو، بويه ئهويش ئيتير پيداگرى نه دهكرد. له دلى خويىا گوتى: «رهنگه من به هوى پيرييهوه ترسه نوك بوويتم و ئه مانه چونكه جوان و جحيلن ترسيان نيبه و دهرون. وا دياره له خويان رادهبينن و دهزانن توانايى ئه و روپشتنهيان ههيه. دهيجا دهرون با برۆن، ئاوا لانيكه م ئيمهش له كاتى خويىا دهخهوين و دردهسه ريشمان كه متره!»

پترووخاش بیرى له خهتەر دهکردهوه، بهلام چونکه ریگاکانی ئەو ناوچهیه به باشی شارەزا بوو، ورهى وهبەر خۆی دهننا. جگه له وهش بیرى له شیعرهکهى پاقل سین دهکردهوه و شادی و نهشه دللى دادهگرت: «بهفر به دم بارووشکهوه سهرى له ئاسمان دهسوئ» چونکه ئەو شیعره راست نیشاندهرى ئیستای زستان و بیابان بوو. لهو ناوهدا تهنیا نیکیتا بوو که ههزى له رۆیشتن نهبوو، بهلام ئەو لهمیژ بوو خوو بهوه گرتبوو که گوئ به ههز و ئارهزووی خۆی نهدا و پى به جهرگی خۆیدا بنى و گوپرایهلى خهلكى بى. بهو شیوهیه خۆیان ئاماده کرد و هیچ کهس بو رۆیشتن بهرگری لى نهکردن.

(۵)

قاسیلی ئاندريئ فیچ که لهو تاریکیهدا کاشهکهى به باشی نهدهدى خۆی گهيانده لای و سوار بوو و ههوسارى به دهستهوه گرت.

دهنگی ههئینا: «له پيشمانهوه برۆ!»

پترووخا که له نیو کاشه پان و کورتهکهى خۆیدا له سهه چۆک دانیشتبوو، دهنگی ماینهکهى دا و وهپى کهوت. ئەسهپه کویت که له پيش خۆیهوه بۆنى ماینهکهى ههست پى کردبوو، ماوهیهک بوو دهیحیلاند و چهپۆکانی دهکرد، به پرتاو به دوایدا غارى دا و دوو کاشه پیکهوه له ههوشهکه چوونه دهرى و دیسان به کۆلانی گوندهکهدا تیهپین و ههه به ئەو ریگایهدا رۆیشتن که پيشتر پیندا تیهپیبوون، به لای ئەو ههوشهیهدا رۆیشتن که جلهکانی لى ههخرابوو و بهدهم باوه قۆل و تهشكى خویان به یهکدا دهدا، ههروهها به لای ئەو ئەمبارهدا تیهپین که بارن ههتا بنمیچهکهى بهفرى تیهپهستاوتبوو و سهربانهکهشى ئەژنویهک بهفرى له سهه بوو، دواى ئەوه گهیشتنهوه لای ریزه داربیهکه که گفه و هاژهى با وهقرچهقرچی خستبوون و دهنووشتانهوه و ههلهدستانهوه. که گهیشتنه دهشتى باگر، لرفه و هاژهى با له سهه و خوارهوه تینان رۆدههات و دهتگوت کهوتونهته نیو گیزهنى دهريایهکی بهسام و پرشهپۆلهوه. بایهکهى هینده به قهوهت بوو کاتیک له لاتهنیشتهوه لى دەدان خهریک بوو کاشهکه به لادا بخات و ئەسهپهکه له رهوگهى خۆی بهدهر بکات. پترووخا ماینه رهسهنهکهى خۆی به لۆقهیهکی خیرا لیدهخوړی و به شادی و نهشهیهکی زۆرهوه دهقیژاند و ئەسهپه کویت به دوایدا غارى دهدا.

نزیکه‌ی ده خولهک بهو شیوه‌یه ریگیان بری، پترووخا ئاوری دایه‌وه و به دهنگی بهرز شتیکی گوت. به لام بایه‌که‌ی هینده به‌قه‌وه‌ت بوو که نه قاسیلی ئاندری فیچ و نه نیکیتا گوییان له دهنگی نه‌بوو. به لام تیگه‌یشتیبون که گه‌یشتوونه‌ته سه‌ری پیچه‌که و هه‌رواش بوو، چونکه پترووخا به لای راستدا بایدایه‌وه. بایه‌که‌ی دیسان له لاتهنیشته‌وه ده‌هات و له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی خه‌ریک بوو کاشه‌کان هه‌لگنریته‌وه، خو‌ی به سینگ و لاجانگیاندا دها و له‌رزی ده‌خسته هه‌ناویانه‌وه. له لای ده‌ستی راست و له پشت په‌رده‌ی به‌فره‌که‌وه تا‌پویه‌ک ره‌ش ده‌چوو. ئه‌وه‌ش راست داره کوله‌بنه‌که‌ی سه‌ری پیچه‌که بوو.

- ده‌ی که‌وايه لیره‌وه خوداتان له‌گه‌ل بی!

- زور سپاس، پترووخا، زه‌حمه‌تمان دای!

پترووخا ده‌نگی هه‌لینا و گوتی: «باده‌وه و توف و تاریکی سه‌ری گه‌یشتوته فه‌له‌کا!»

قاسیلی ئاندری فیچ گوتی: «گویت لینه نیکیتا، پترووخا شی‌عر ده‌خوینته‌وه!» پاشان قایشی هه‌وساره‌که‌ی له پشتی ئه‌سپه‌که‌ دا. نیکیتا گوتی: «ئه‌ری، زور کورپیکی گورج‌وگوله. مووژیکیکی خانه‌دانه!» دریزه‌یان به ریگا‌که‌یان دا.

نیکیتا که‌لپۆسه‌که‌ی له خو‌ی پیچا و خو‌ی کوم کرده‌وه و ملی ئه‌وه‌نده برد به ناوه‌ده‌دا ریشه‌ قوله‌که‌ی به‌رملی داپۆشی، بیده‌نگ دانیشت و هه‌ولێ دها ئه‌و تین و گه‌رمایه‌ی که له مالی پیره‌پیاو به خواردنه‌وه‌ی چایی له ناخیدا کوی کردبووه له ده‌ستی نه‌دا. هیلێ راستی مالبه‌نه‌که‌ی له پیش خو‌یه‌وه ده‌دی و به‌رده‌وام فریوی دها، چونکه پیی وا بوو شوینی

خیشکی کاشه‌یه‌کی دیکه‌یه و هه‌لبه‌ز دابه‌زی که‌فه‌لی ئه‌سپه‌که‌ی ده‌دی و کلکی که به گریکه‌یه‌وه بۆ لایه‌ک خوار بووبوو و له سه‌روو ئه‌ویشه‌وه که‌وانی دریزی مالبن و که‌له‌ی ئه‌سپه‌که‌ی ده‌دی که به هه‌موو لایه‌کدا ده‌جوولایه‌وه و یالی به دهم بایه‌که‌وه شه‌پۆلی دها و هه‌ر تاوی به لایه‌کدا ده‌که‌وت. هیندی جار کیله‌داری قه‌راغ ریگا‌که سه‌رنجی راده‌کیشا و ده‌یزانی که هیشتا له سه‌ر ریگا‌که‌ن و ده‌بی له جیی خو‌ی نه‌جوولی.

قاسیلی ئاندری فیچ هه‌وساره‌که‌ی به ده‌سته‌وه بوو، به لام ده‌ستی بۆ شل کردبوو تا‌کوو ئه‌سپه‌که‌ی به پیی خو‌ماکی خو‌ی ریگا‌که بدو‌زیته‌وه و لاری نه‌بی. به لام ئه‌سپه‌که سه‌ره‌رای ئه‌و تو‌زه و چانه‌ی گونده‌که، زور شه‌که‌ت و بی‌هیز دیار بوو، له پروی ناچاریه‌وه هه‌نگاوی دها و جار‌جار ویده‌چوو بیه‌هوی به لاری‌دا بروا، به جو‌ریک که چه‌ند جار قاسیلی ئاندری فیچ هینایه‌وه سه‌ر راسته ریگا‌که.

قاسیلی ئاندری فیچ کیله‌داری قه‌راغ ریگا‌که‌ی ده‌بژارد: «ئه‌وه یه‌ک، ئه‌وه‌ش دوو... ئه‌مه‌ش سی...» شتیکیش که له دووره‌وه ره‌شی ده‌کرده‌وه، چاوی تیبری و له دلێ خویدا گوتی: «ئه‌وه‌ش لیره‌واره‌که له پینشمانه‌وه وه‌دیار که‌وت.» به لام ئه‌وه‌ی وه‌کوو دارستان هاتبووه به‌رچاوی ته‌نیا ده‌وه‌نیک بوو. به لای ده‌وه‌نه‌که‌دا تینه‌پرین و نزیکه‌ی سه‌د مه‌تر چوونه پیشی به‌لام ئیتر نه کیله‌داری چواره‌م دیار بوو نه لیره‌واریش وه‌به‌رچاو ده‌که‌وت. له دلێ خویدا گوتی: «ئیت‌ر ده‌بی بگه‌ینه لیره‌واره‌که.» چونکه قو‌دکا و چایی دیوای ده‌روونی گه‌رم داهینابوو، که‌یف‌ساز و به‌نه‌شه ریگیه‌ی ده‌بری و ده‌روه‌ستی نیشانه و کیله‌داری قه‌راغ ریگا‌که نه‌بوو و له‌گه‌ل لیدانی قایشی هه‌وساره‌کان له پشتی ئه‌سپه‌که به‌تاو لینی ده‌خو‌ری

و ئەسپە خۆشبەز و كەويىيەكەش نەرم و لەسەرخۆ، دەرپۆشستە پيشنى و بەو شويىنەدا كە خاوەنەكەى لىي دەخوړى دەرپۆشست، ئەگەرچى دەيزانى ئەو ريگاي پييدا دەروا لارينيە و نايانگه پيښته شويىنى مەبەست. نزىكەى دە خولەكى تر ريگايان برى و هەروا شوپنه وارى ليرەوار وەبەرچاو نەدەكەت.

فاسيلى ئاندرى فيچ ئەسپەكەى راگرت و گوتى: «وا دياره ديسان ريگاگەم لى تىكچوو!»

نيكىتا بى ئەوەى هيچ بللى لە كاشەكە دابەزى و بالتهكەى كە گژەبا هيڤدى جار لە لەشى توند دەكرد و هيڤدى جاريش لوى ئاتەگەكانى ليك بلاو دەكرد و دەيوست لە بەرى داكەنى، بە توندى لە خۆى پيچا و بە هەنگاوى گورچ و توندوتول وەنيو بەفرەكە كەوت و بە هەموو لايەكدا دەرپۆشست و دەهاتە و دۆزەدۆزەى بوو. سى جار بە تەواوى لە چا و ن دەبوو و ديسان لەولاو هەلتەك هەلتەك دەهاتەو و هەوسارەكەى لە دەستى ئاغاكەى وەردەگرت.

بە لەبزيكى توند و ليرپاوانە گوتى: «دەبى بە لاي راستدا برۆين.» پاشان سەرى ئەسپەكەى بۆ لاي راست سووراند.

فاسيلى ئاندرى فيچ هەوسارى دايە دەستى نيكىتا و دەستە سىر و كەسىرە بوو هەكەنى خۆى كرد بە بن باخەلیدا و گوتى: «باشە، ئەگەر پيىتوايە دەبى بە لاي راستدا برۆين، برۆ! ماتلى چيى؟ ليخوړه!»

بەلام نيكىتا گوتى نەدايە و بە ئەسپەكەى گوت: «دەى هاوړى، وريەك وەبەر خۆت نى و وەريكەو! بزەنم چى دەكەى؟» ئەسپەكە ئەگەرچى تاسمەكان لە پشتى دەدران، بەلام هيچ گوروتينيكى وەبەر خۆى نەدەنا و

هەروا ورد و لەسەرخۆ هەنگاوى دەنا. هەتا ئەژنوى لە بەفرەكە رۆدەچوو و نارىكوپىك و بە لەقەلق دەرپۆشست و هەر هەنگاويكى هەلديناىەو كاشەكەى وەجوولە جوول دەخست.

نيكىتا كە خەرەزەنگەكەى بە پيشى كاشەكەدا هەلواسييوو، لىي كردهو و لە پشتى ئەسپەكەى راكيشا. ئەسپى نەجيم و كەوى كە خوى بە خەرەزەنگ نەگرتبوو، تەكانىكى لە خۆى دا و دەستى كرد بە لوقە كردن. بەلام زور زوو خا و بۆو و كەوتەو سەر رەوتى پيشوو. پيښخ خولەك بەو شيوئە رپوشستن. ولات تاريك بوو، بەفر بە دەم گژەباو شەپۆلى دەدا و لە خواري و سەرەو تيبان دەهالا و جارى وا بوو تەنانەت خاموتى مالبەندەكە نەدەبيندرا. هيڤدى جار پييان وا بوو كاشەكە راوہستاو و دەشتەكە بۆ دواو دەخوشى. لە ناكاو ئەسپەكە راوہستا. ديار بوو هەستى بە مەترسيەك كردهو لە پيش خۆيەو. نيكىتا ديسان گورچ و چالاک بازى دايە خواري و هەوسارەكەى خستە لايەك و چوو پيشى، تاكوو هۆى راوہستانى كتوپرى ئەسپەكەى بۆ دەرکەوى، بەلام هەركە هەنگاويك چوو پيشى لاقى خزى، تالار بۆو و هەتا خواري بە تالارۆكى رپوشست و خۆى بۆ نەگيرسايەو.

بە خۆى گوت: «هېي ئەو بۆ كوي! راوہسته!» تالار دەبوو و هەولى دەدا خۆى بە شتيكەو گير بكات. بەلام نەيدەتوانى و ئاخري دواى ئەوەى لاقى ئيشى پيگەيشت و بريندار بوو، لە نيو كەويلكە بەفرى نيو شيوئەكەدا گيرسايەو.

ويستی ههستیتتهوه، پندووه بهفری لیواری كهندهلانهكه داپروخا، هاته خواری و ههتا بهر سینگى كهوته ژیر بهفرهوه و ملیوانهى بالتهكهى پر کرد.

نیکیتا به تهکانیک خوئی له بهفرهكه هینایه دهري و قوچپهى ملیوانهكهى کردهوه، بهفرهكهى داتهكاند و به كهويلكهى بهفر و شیوهكهى گوت: «ناكهسانه، ئاوا لهگه‌ل من هه‌لسوكهوت دهكهن؟»

فاسیلی ئاندرئى فیچ له سهروهه هه‌رای کرد: «نیکیتا، نیکیتا!» به‌لام نیکیتا گوئی نه‌دایه و وه‌لامیشى نه‌دایه‌وه. خوئی ته‌كاند و كهوته گه‌ران به دواى خه‌ره‌زه‌نگه‌كه‌دا كه كاتى كه‌وتنه خواری له دهستی په‌ریسو. كه خه‌ره‌زه‌نگه‌كهى دۆزییه‌وه ويستی هه‌ر له‌و شوینیه‌وه برواته‌وه سه‌رى كه كه‌وتبووه خواری، به‌لام هینده لیژ بوو نه‌یده‌توانى و به‌رده‌وام ده‌خزایه‌وه خواری. ناچار بوو هه‌روا به نیو شیوه‌كه‌دا بر‌وا و شوینیک بدۆزیتته‌وه كه بتوانى پیندا وه‌سه‌ر كه‌ویتته‌وه. شه‌ش كه‌وت مه‌تر دوورتر له‌و شوینیهى كه كه‌وتبووه خواری به هه‌ول و چنگه‌كركى خوئی گه‌يانده‌وه لیواری شیوه‌كه و ئه‌و شوینیهى كه پى‌ی وا بوو ئه‌سپه‌كهى لی پاره‌ستاوه. به‌لام كه چووه سه‌رى، ئه‌سپ و كاشه له هیچ كوئی دیار نه‌بوون. به‌لام چونكه به پیچه‌وانه‌ى بایه‌كه ده‌چووه پیتشى، به‌ر له‌وه‌ى چاوى پینان بكه‌وى، گوئی له دهنگى فاسیلی ئاندرئى فیچ بوو كه بانگى ده‌کرد و ئه‌سپه‌كه‌شى ده‌یحیلاند.

گوتى: «ئه‌وه دیم! ئه‌وه هاتم! بۆ هاوار ده‌كه‌ى؟»

كاتیک گه‌یشته لای كاشه‌كه، تازه چاوى به ئه‌سپه‌كه و فاسیلی ئاندرئى فیچ كه‌وت كه له‌وى پاره‌ستا‌بوون و له به‌رچاوى زۆر زه‌به‌لاحيان ده‌نواند.

فاسیلی ئاندرئى فیچ به تووره‌یى گوراندى به سه‌ریدا: «به لای ناخیرت له كوئی بووى؟ ئاوا خوټ ون کرد! ده‌بى بگه‌ریینه‌وه! ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر بۆ مۆلچانۆفكاش بى!»

فاسیلی ئاندرئى فیچ، من له خودام ده‌وى بگه‌ریینه‌وه. به‌لام كوا ریگاكه؟ ئه‌و شیو و دۆله‌ى من دیم، كه‌نده‌لانیکه بیتوو بكه‌ویه نیوى هاتنه‌وه ده‌ریت مه‌حاله. من وه‌ها كه‌وته‌م نیوى كه خوشم نازانم چۆن هاتمه‌وه ده‌رى!»

فاسیلی ئاندرئى فیچ گوتى: «ده‌ى باشه، ده‌لینى چبكه‌ین؟ خو ناتوانین لیره بمینینه‌وه. ده‌بى خومان بگه‌یه‌نینه شوینیک.» نیکیتا وه‌لامى نه‌دایه‌وه. له نیو كاشه‌كه‌دا پشتمى کرده بایه‌كه و دانیشتم، جزمه‌كانى داكند و به‌فرى نیوه‌كه‌ى داته‌كاندن و مشتیکى كلۆش له ژیر لبادى ته‌ركى كاشه‌كه كیشا ده‌رى و کردیه نیو جزمه‌ى چه‌په‌یه‌وه تاكوو كونى ته‌ختى بنه‌كه‌ى بگرى.

فاسیلی ئاندرئى فیچ بیده‌نگ بوو. ده‌تگوت هه‌موو كاره‌كانى به نیکیتا سپاردوه. نیکیتا دیسان چه‌كمه‌كه‌ى له پى کرده‌وه و له نیو كاشه‌كه‌دا لاقى لیک‌بلاو کرد، هه‌وسارى ئه‌سپه‌كه‌ى به ده‌سته‌وه گرت و سه‌رى ئه‌سپه‌كه‌ى سووراند و به قه‌راغى شیوه‌كه‌دا وه‌رى‌كه‌وت. به‌لام هینشتا سه‌د مه‌تر نه‌رۆیشتبوون كه ئه‌سپه‌كه دیسان له جى خوئی میخكوت بوو. شیویكى تر له سه‌ر ریگاكه‌یان هه‌لكه‌وتبوو.

نیکیتا دیسان دابه‌زی و به نیو به‌فره‌که‌دا که‌وته گه‌پان. ماوه‌یه‌کی زور به‌هموو لایه‌کدا هه‌لسوو‌را. ئاخری له لایه‌کی دیکه‌وه، به پیچه‌وانه‌ی ئه‌و شوینه‌ی که لیوه‌ی رۆیشتیوو، گه‌رایه‌وه.

هه‌رای کرد: «فاسیلی ئاندری‌قیچ، زیندووی؟»

فاسیلی ئاندری‌قیچ وه‌لامی دایه‌وه: «ئه‌ری، لی‌ره‌م. ده‌ی خه‌به‌ر چیه‌ه؟ ریگات دۆزییه‌وه؟»

- هیچ شتی‌ک دیار نییه، تاریکانیکه که‌س سه‌ره‌نده‌ر ناکا. ته‌واوی شیو و دۆله! ده‌بی دیسان به‌ره‌رووی بایه‌که برۆین.»

دیسان سوار بوونه‌وه و رۆیشتن و هه‌میسان نیکیتا باز‌ی‌دایه‌وه خوار‌ی و له نیو به‌فره‌که‌دا که‌وته گه‌پان، دیسان سوار بۆوه و دیسان دابه‌زییه‌وه و به‌رده‌وام له نیو به‌فره‌که‌دا ده‌گه‌را. ئاخری به هه‌ناسه‌برک‌ی و هانکه‌هانک هاته‌وه و له په‌نای کاشه‌که راوه‌ستا.

فاسیلی ئاندری‌قیچ لی‌ی پرس‌ی: «ده‌ی چیت کرد؟»

- هیچ، ئیتر برستم لی‌ بر‌اوه. ئه‌سه‌په‌که‌ش توانای لی‌ بر‌اوه و ناتوانی هه‌نگاو هه‌لینیتته‌وه!

- ئه‌ی چی بکه‌ین؟

- هیچمان له ده‌ست نایه. راوه‌سته با بزائم!

نیکیتا دیسان دوور که‌وته‌وه، به‌لام خیرا گه‌رایه‌وه.

چوه به‌رده‌می ئه‌سه‌په‌که و گو‌تی: «به‌دوای مندا وهره!»

فاسیلی ئاندری‌قیچ ئیتر ده‌ستووری نه‌ده‌دا، به‌لگوو هه‌رچی نیکیتا ده‌یگوت به‌ قسه‌ی ده‌کرد و قسه‌ی له قسه‌یدا نه‌ده‌کرد.

نیکیتا ده‌نگی هه‌ل‌بری: «به‌دوای مندا وهره!» به‌پرتاو بۆ لای راست رۆیشت و هه‌وساری ئه‌سه‌په‌که‌ی گرت و ئه‌وی به‌ سه‌ره‌ولێژیدا به‌ره‌و لای که‌ویله‌که به‌فریک راکیشا.

ئه‌سه‌په‌که سه‌ره‌تا پی‌ی ده‌چه‌قاند و نه‌ده‌رۆیشت، به‌لام دواتر ته‌کانیکی له‌خوی دا و ویستی به‌ سه‌ر که‌ویله‌که به‌فره‌که‌دا باز‌دا. به‌لام نه‌یتوانی و هه‌تا به‌رملی له به‌فره‌که هه‌ل‌چه‌قی.

نیکیتا گوراندی به‌ سه‌ر فاسیلی ئاندری‌قیچدا که له نیو کاشه‌که‌دا دانیشتیوو و فه‌رمانی پێدا: «دابه‌زه!» خۆشی شانی دایه به‌ر یه‌کیک له مالبه‌نه‌کان و به‌رزی کرده‌وه تاکوو قورساییه‌که‌ی له سه‌ر ملی ئه‌سه‌په‌که لاچی و به‌ ئه‌سه‌په‌که‌ی گو‌ت: «کاریکی زور دژواره هاور‌ی. وا نییه؟ به‌لام چارمان نییه! ته‌کانیکی تر له‌خوت ده! ته‌نیا ته‌کانیکی چکوله!» ئه‌سه‌په‌که ته‌کانیکی له‌خوی دا و دیسان ته‌کانیکی‌تر، به‌لام نه‌یتوانی له به‌فره‌که بیته‌ ده‌ری، زیاتر به‌ نیویدا رۆچوو، ده‌تگوت له بی‌ری ئه‌وه‌دایه‌ چیکا.

نیکیتا هه‌روا ئه‌سه‌په‌که‌ی هان ده‌دا و ده‌یگوت: «ده‌ی براکه‌م، خۆ ئاوا ناب‌ی! ده‌بی بی‌تته‌وه ده‌ری، ده‌ی ته‌کانیکی تر له‌خوت ده!»

نیکیتا دیسان شانی دایه به‌ر مالبه‌نه‌که و به‌رزی کرده‌وه. فاسیلی ئاندری‌قیچیش شانی دایه به‌ر مالبه‌نه‌که‌ی ئه‌وبه‌ر و به‌رزیان کرده‌وه. ئه‌سه‌په‌که سه‌ری راوه‌شاند و له ناکاو ته‌کانیکی له‌خوی دا.

نیکیتا ده‌نگی هه‌ل‌ینا: «یا ئه‌للا، مه‌ترسه، نو‌قم ناب‌ی! مه‌ترسه!»

ئه‌سه‌په‌که ته‌کانیکی توندی له‌خوی دا و دووباره و سه‌ی‌باره هه‌تا ئاخری توانی له‌کو‌ما به‌فره‌که بیته‌ ده‌ری، دوای ئه‌وه‌ی هاته‌ ده‌ری راوه‌ستا و ده‌ستی کرد به‌ هه‌ناسه‌برک‌ی و خۆی راوه‌شاند تاکوو به‌فره‌که

له خۆی بته کینن. نیکیتا پالی به کاشه که وه دهنه و دهیویست له به فره که ی دهره نینته وه، به لام قاسیلی ئاندری قیچ هینده ماندوو بووبوو و به و دوو بالته که لپوسه وه که وتبووه هانکه هانک و هه ناسه برکی ته نانه ته نهیده توانی ههنگاو یک هه لینیته وه. به شل وشه ویقی ته کانیک ی له خۆی دا و له نیو کاشه که دا خۆی مه لاس دا.

ئه و شاله ی که له گونده که له ملی هالاندبوو کرده یه وه و گوتی: «با توژی پشوو بدهم، خۆ مردم.»

نیکیتا گوتی: «باشه، تو هه ره له وئ وهر که وه، قهینا کا. تو پشوو بده، من کاشه که لیده خورم.» هه وساری ئه سپه که ی گرت و کاشه که ی نزیکه ی ده ههنگاو برده خورای و پاشان هیندیگ سه ره و ژوو هه لکشا و له وئ راوه ستا.

شوینیک که نیکیتا لینی راوه ستابوو، نیو شیو و دۆل نه بوو که باړن بکات و وه ژیر به فر بکه ون، به لکوو له خوارووی شیوه که وه هه لکه وتبوو و تا راده یه ک جیگا که یان په نابا بوو. چه ند خوله کیک بوو ده تگوت بایه که ی خسته وه و وه ک پشوو گفه و هاژه ی نه ده هات. به لام ئه و ئارام بوونه وه یه ی زوری نه ده خایاند و زریان و باده وه، وه ک ئه وه ی بیهه وئ تۆله بکاته وه، زور توند و به قه وه ته هه لیده کرد و به فره که ی به رقیکی ئه ستوو و شه ی تانییه وه راده مالی و گیزی ده دا. یه کیک له و گه رده لوول و باده وه و باسریشکانه کاتیک هه لیکرد که قاسیلی ئاندری قیچ دوا ی ماوه یه ک پشوو دان له کاشه که دابه زیبوو تاکوو له گه ل نیکیتا قسه بکا و لینی پرسی چبکه ن. هه ردووکیان به ناچاری خۆیان کوشمه له کرد تاکوو ته وژمی گزه با و باده وه هینور بینه وه. ئه سپه که ش دیار بوو دلگرانه و

تۆف و به ند ترسی خسته ته دلیه وه، گوچکه ی داته پاندبوو و سه ری راده وه شانده. کاتیک لرفه و هاژه ی باده وه توژی نیشه وه، نیکیتا ده سکی شه کانی دا که ند کردی به ژیر پشینه که یدا و توژی هووی له ده ستی کرد، پاشان ده ستی کرد به کردنه وه ی تاسمه ی خامو ته کان.

قاسیلی ئاندری قیچ لینی پرسی: «ئه وه چی ده که ی؟» نیکیتا به له بزیک که ده تگوت داوای لیبوردن ده کا گوتی: «خه ریکم ئه سپه که ده که مه وه. ئیتر هیچمان پی ناکرئ! خۆ توانمان نه ماوه و برستمان لی براوه.»

. یانی ئیتر ناتوانین خۆمان بگه یه نینه شوینیک؟ نیکیتا ئه سپه که ی پیشان دا، که سه ری دانه واندبوو و که وی و گوئ له مست به ره و روویان راوه ستابوو و ئاماده ی هه ر کاریک بوو که لینی بخوازن. خالیگه به عاره قه خووساوه کانی به توندی هه لده ستان و دهنیشه وه، گوتی: «نا، ناتوانین. ته نیا خه ریکین ئه و ئاژه له به سته زمانه سه قه ته ده که یین. بیچاره خه ریکه ده پسئ! ده بی هه تا به یانی لی ره بمینینه وه.» وه ک ئه وه ی گه یشتینیه کاروانسه رایه ک و بیان هه وئ ئه سپه که له کاشه بکه نه وه بۆ ئه وه ی دایکه نه نیو گه وره وه، هه وسار و له غاوه که ی له مل و ده می دامالی.

قاسیلی ئاندری قیچ گوتی: «شه وئ لی ره قرمان نایه؟» رهنه گه قریشمان بی. به لام هیچ چاره یه کمان نییه، ئه گه ر کاریکی له وه باشترت پی شک دی فرمووا!»

(٦)

فاسیلی ئاندری قیچ به دوو بالتهی که لپوسه وه به تاییهت دواي
هه و لدانیکی زور له نیو کوما به فره که دا گهرمی بووه، به لام چونکه
بووی دهرکهوت دهی به راستی شهوی له نیو نه و به فرهدا بمینیتیه وه،
ههستی کرد تهوژمی سه رمایه که له موعه ره ی پشتی گهراوه. له نیو
کاشه که دا دانیشت و جگهره و شقارتهیه کی له گیرفانی دهرهینا و
خوی پیوه سه رقالم کرد تا کوو توژی ئوقره بگری.

نیکیتا له و کاته دا هه سپه که ی ئازاد کرد و تهنگه و که ژووی لی
دامالی و تاسمه ی زینه که ی له پشتی کرده وه، هه موو یه رهق و
شته کانی لی جیا کرده وه و له ته و اوی نه و ماوه یه دا به رده و ام قسه ی
له گه ل دهر کرد و دلخوشی ده دایه وه و وره ی وه بهر دنا.

هه سپه که ی له نیوانی مالبه نه که هینایه دهری و گوتی: «زور چاکه
وهره دهری، وهره دهری، لیره ده ته به ستمه وه. کات بو ده که مه
خورجینه که وه و هه و ساره که ت له سه ر داده مالم. شتیک بخوی توژی
تینت وه بهر دیته وه!» نه و قسانه ی دهر کرد و نه وه ی ده یگوت ده یکرد.

به لام دیار بوو به قسه کانی نیکیتا ئاسوده نابی و ئارام نه ده بووه
و نه مپا و نه و پای دهر کرد و سمی له به فره که ده کوتا. پشتی له بایه که
دهر کرد و خوی به کاشه که وه دهنووساند و سه ری له قولی نیکیتا
هه لده ساوی.

دهتگوت قهستی ته نیا نه وه یه دهستی نیکیتا نه گیریتیه وه و نه و ئالفه ی
له به رده میدا گرتوویه تی به ئیشتیاوه ده می بو به ری، بویه قه پالیکی

لیدا، به لام دواتر دهتگوت ده زانی ئیستا کاتی له وه ر نییه و کاریکی
پیوستریان له پیشه، بویه ده می شل کرد و ئالفه که با بردی و به
سه ر بوو به ری به فره که دا بلاوی کرده وه.

نیکیتا گوتی: «ئیستا ده بی نیشانه یه که بچه قینین.» لای پیشه وه ی
کاشه که ی به ره و پرووی با به رز کرده وه و مالبه نه کانی به قایشی
زینه که پیکه وه به ست، به رزی کرده وه و پالی به به شی لای پیشه وه ی
کاشه که وه دا و گوتی: «ئیستا ئیتر نه گهر به فر و بارن دامانپوشی
خه لکی نیشانه که مان ده بینن و له ژیر به فره که دهرمان ده هیننه وه!»
ده ستکیشه کانی پیکدا دا و دیسان له دهستی کرده وه. «نه مه کاریکه
که پیشینانمان گوتوویانه حه تمه ن ده بی بیکه یین.»

فاسیلی ئاندری قیچ توپچه ی بالته که ی کرده وه و هه لیکیشا تا کوو
سه ری داپوشی و هه ناسه ی بچیتیه وه نیو سینگ و به روکی و کزه با
به فره که نه دا به سه روگو یلا کیدا. لقه شه مچه کانی له دوا ی یه که به
قوتووه پولا یینه که یه دا ده یینا. به لام دهستی ده له رزی و لقه شه مچه کان
به ر له وه ی هه لبن، ده کوو ژانه وه یان کاتیک هه لیش ده بوون به ر له وه ی
بگاته جگهره که ی، بایه که ده یکوو ژانده وه. ئاخری لقیگ گرتی و بو
ساتیک تیسکی ملیوانه ی بالته که ی و دهستی و نه نگوستیله
ئالتوونه که ی که له قامکی زهرنه قوتیه دا بوو و کا و ئالفی
وه دهرکه وتوو له ژیر به ره که و به فری به رده می پرووناک کرده وه و
جگهره که ی داگیرسا. فاسیلی ئاندری قیچ تامه زروویانه دوو مژی قولی
لیدا و دوو که له که ی هه لمژی بو نیو سییه کانی. ویستی مژی سییه می
لیدا به لام چونکه له سه رمانا لیبی ده له رزی، شالاوی گزه بایه که

سیگارەكەى لە لیوی رڤاند و بردى بۆ ئەو شوینەى كە كا و ئالفەكەى دەبرد.

بە لەبزیكى لیبراوانەوە گوتى: «دەى، وا دیارە دەبى ئەمشەو لیترە بمیننەو! چارمان نییە، جگە لەوە چیمان لە دەست دى؟ كەوايە با بخەوین! راوہستە، دەبى ئالایەك بۆ نیشانە بچەقینین.» ئەو شالەى كە لە ملی كردبوو و خستبوویە نیو كاشەكەوہ هەلیگرت، دەستكیشەكانى داكەند و لە سەر بەشى پێشەوہى كاشەكە راوہستا، لە سەر نووكى لاقى خۆى بەرز كردهوہ تاكوو دەستى بگاتە قايشى زینەكە و شالەكەى توند لە سەرى مالبەنەكە گریدا، دواى ئەوہى بەستى، شالەكە خیرا دەستى كرد بە شەكەشەك و شیتانە شەقەى دەهات و بە دەم بايەكەوہ سەماى دەكرد هیندى جار خۆى بە مالبەنەكەوہ دەنووساند و هیندى جاریش خۆى دەدایە دەست گزەباكە و وەك بايەوان دەشەكایەوہ.

قاسیلی ئاندرى قیچ كارەكەى خوى پەسند كرد و گوتى: «بروانە چەندە باش دەرہات! زۆر چاكە، ئیستا ئەگەر لە پەناى یەك دانیشتبایەین گەرمتەر دەبووینەوہ، بەلام خۆ جیگا نییە.»

نیکیتا گوتى: «تو خەمى منت نەبى! من جیگایەك بۆ خۆم دەدۆزمەوہ. سەرہتا دەبى ئەسپەكە داپۆشم. بەستەزمانە هەموو گیانى لە ئارەقەدا خووساوە. راوہستە بزەنم.» هات بۆ لای كاشەكە و گوتى: «ئەوہ بدە بە من!» سووچى بەرەكەى گرت ولە ژیر پێى ئاغاكەى دەرکیشا.

دوووقەدى كرد دواى ئەوہى لەغاوہكەى لە دەمى ئەسپەكە دەرہینا و زینەكەى لە پشتى كردهوہ، بەرەكەى دا بە پشتیدا زینەكەى لە سەر

پشتى دانایەوہ و توند بەستى و دیسان لەغاوہكەى لە دەمى كردهوہ و گوتى: «فەرموو سەرزل، ئەمجار ئیتر سەرما ت نابى!» نیکیتا دواى ئەوہ دیسان هاتەوہ بۆ لای كاشەكە و گوتى: «خۆ تو پێویستت بە لبادەكە نییە، لەگەل تۆزى كا بیدە بە من!»

لبادەكە و باوہشیک كۆلۆشى لە ژیر قاسیلی ئاندرى قیچ دەرکیشا و چووہ پشت كاشەكە، لە نیو بەفرەكەدا قوولكینى هەلكەند و كایەكەى تیدا راخست، كلاوہكەى تەواو داكیشا و هەتا بەرچاوى داپۆشى، بەلتەكەى توند لە خۆى پێچا و لبادەكەى بە سەر خۆیدا دا، لە سەر كایەكە دانیشت و پالى بە پشتى دارینەى كاشەكەوہ دا، بەو شیوہیە لە باوہشى بەفر و گزەبادا ئۆقرەى گرت.

قاسیلی ئاندرى قیچ بە چاویكى سووك و توانج نامیزەوہ دەبروانییە ئەو كارانەى نیکیتا و سەرى راوہوشاند. لە سەریەك بە چاوى سووك لە كرێكار و وەرزیڕەكانى دەروانى و ئەو نەخویندەوارانەى بە گەوج و بىشعور دەزانى. ئاخىرى خۆى مەلاس دا و بۆ خەوتن خۆى ئامادە كرد. ئەو كا و كۆشەى لە تەركى كاشەكەدا مابوو تەختى كرد و لەگەل ئەوہى زۆرتى كۆشەكەى خستە ژیر پشت و كورته كەلەكەى، دەستكیشەكانى لە دەستى كرد و جیگای سەرى لە سووچى كاشەكە و شوینىك كە پەنابا بوو، توند كرد و جوولەى لە خۆى برى.

بەلام خەوى نەدەهات، خۆى پراكتیشابوو و بیری دەكردەوہ و بیری و خەيالى تەنیا لە دەورى شتىك دەسوورایەوہ كە تاقە ئامانج و مانای ژيان و تەنیا هەوینى دلخۆشى و غوروورى بوو، ئەویش ئەمە

بوو که تا ئیستا چهندهی مال و سامان پیکهوه ناوه و له داهاتووشدا دهتوانی چهندهی دیکه بهدهست بینی، خرم و ناشناکانی چهندهیان پاره و سامان پیکهوه ناوه و پیکهوهی دهنین و ئهویش نابی لهوان بمینتتهوه و دهبی لهوان زیاتر بهدهست بینی و وهپیشیشیان بکهوئ. کپینی دارستانی گوریاشکینو بو ئه و زور گرینگ و بهنرخ بوو. هیوادار بوو بهو مامهلهیه به جاریک ده هزار رۆبل قازانج بکات، دهستی کرد به حساب کردنی نرخی دارستانهکه که پایزی رابردوو هاتبوو و دارهکانی دوو دسیاتینی یهک به یهک ژماردبوو، له زهینی خۆیدا لیکی ده دایهوه و له دلی خۆیدا گوتی: «داربه پرووهکان بو خیشکی کاشه دهنالی! ههلبهت بو دهستهک و ئالووداری خانووبه رهش زور باش و بهکه لکه. له هه دسیاتینیک به پادهی سی ساژین ئیزنگم بو دهمینتتهوه. یانی هه دسیاتینهی دووسه و بیست و پینج رۆبلم قازانج پیدهگه بینی. دارستانهکه له سه ریهک په نجا و شهش دسیاتینه، یانی ده بیته په نجا و شهش دانه سه د رۆبلی و په نجا و شهش دانه سه د رۆبلی و په نجا و شهش دانه ده رۆبلی و په نجا و شهش دانه ده رۆبلی و په نجا و شهش دانه پینج رۆبلی.»¹⁴ ههروهها حیسابی کرد که نرخی فروشتنی داری لیره واره که له دوازه هزار رۆبلی تیده په پین. به لام به بی چورتکه نهیده توانی حیسابی بکا که بری پاره که ده بیته چه ند رۆبل. «به لام هه رچونیک بی، ئه و ده هزار رۆبلی داوای کردوو نه نایده می. لانی زور هه شت هزار رۆبلی

14 فاسیلی ئاندروئ فیچ به شیوهی چورتکه ژمارهکانی پیکهوه کو ده کردهوه.

دهدهمی، چونکه نابی پرووته نهکانی¹⁵ حیساب بکات. سمیل چه ورانه یهک دهدهم به پیوه ره که و سه د یان سه د و په نجا رۆبل دهنیمه گیرفانی، تاکوو پرووته نهکان پینج دسیاتین حیساب بکات و دارستانه که به هه شت هزار رۆبل ده کرم. سی هه زار رۆبلی پاره ی نه غد دهدهمی، ئهوی دیکه شی ده که مه قه رز. ئه گه ر چاوی به پاره بکهوئ نه رم ده بی و زمانی ناگه ری! که گه یشته ئیره، دهستیکی به جزدانه که ی باخه لیدا هینا. «ته نیا خودا ده زانی چون سه رمان لیشیوا و ئاومان به سه ر هات، ئه گه ر ریگا که مان لی نه شیوا یه ئیستا گه یشتبووینه لیره واره که و لای ژووری میشه قاکه و دهنگی وه پینی سه گه کانمان ده بیست. به لام ئه و دوا بر اوانه کاتیک وه پینه که یان که لکی هه بی ده میان ره ق ده بی و نووزه یان ده رنایه.» ملیوانه ی بالته که ی له به ر گو یچکه ی لابر د و گو یی شل کرد. به لام جگه له گفه ی با و شه که شه کی شاله که و ترپه ی کلوی به فر که با به کاشه که یدا ده کیشا، هیچ دهنگی تر نه ده هات. دیسان ملیوانه ی بالته که ی هه لکیشایه وه و سه ر و گو یچکه ی داپوشی.

«ئه گه ر بمزانیبایه ئاوی لی دئ، شهوی لهوی ده مامه وه! به لام خو جیاوازی نییه، خو ئه مشه و نه گه یشتینی، سه بی نی هه ر ده گه ی نی. ته نیا رۆژیکمان له کیس چوو. به و هه و تووش و توفوبه نده خه لکی شاریش له مال نایه نه ده ری و ناگه نه ئیره مامه له که م له چنگ ده ره ی ن. «وه بی ری هاته وه که رۆژی تویه م کاتی وه رگرتنی

15 پرووتهن: به شیک له دارستان که داری لی شین نه بووه یان بریویانه.

قهرزهكەى لە كابرای قەسابە كە مەر و كاوپرى پى فرۆشتبوو. «دەيوست خۆى پارەكە بىنى. ئىستا كە خۆم لە مالهوه نيم خۆ ژنەكەم نازانى حيسابەكە چەندەيه و پارەكەى لى وەرگرى. ژنەكەم زۆر نەزان و نەخويندەوارە، نازانى چۆن لەگەل خەلكى هەلسوكەوت بكات.» وەبىرىشى هاتەوه كە پوژى رابردوو ژنەكەى نەيتوانىبوو لەگەل سەرۆكى پولىسى ناوچەكە قسە بكات كە بە ميوانى هاتبوو مالهەكەيان. «دەى ژنە ئىتر! خۆ لە هيج كوئى ئەو شتانەى نەديوە تاكوو فير بى و پووى بكرىتەوه!» سەردەمى باوكم مەگىن مالهەكەى خۆمان چۆن بوو؟ مالى مووژىكىك بوو كە بتسووتاندايه بۆسوئى لى هەلنەدەستا و شەرەكەلى تىدا بكرایە زەرەدى پووشىكمان لى نەدەكەوت. دار و نەدارمان ئەمبارىك و مسافىرخانەيهك بوو، هەر ئەوه و بەس. من لە ماوهى پازدە سالدا گەيشتمە ئىره و ئەو مال و سامانەم پىكەوه نا. دووكانم هەيه، دوو قاووخانە و ئاشىكى گەوره و سايلىويهك و دوو پەلە زەوى كە داومە بە ئىجارە. مالى خۆم هەيه بە ئەمبارى گەورهوه!» مال و سامانەكەى لىكەدەدايهوه و شانازىي بە خۆيهوه دەكرد. «ئەوانە هيجى پىوهندىي بەو مىراتەوه نىيه كە لە باوكم بۆم ماىتەوه. ئەمپۆ لە تەواوى ناوچەكەدا لە من دەولەمەند و ناوبەدەرەوتر كەس نىيه، بىرخوونۆف! جا ئەوەش لە خۆرا نىيه، من مېشك كار دەكا و تىدەگەم و دەزانم چىكەم! كار دەكەم بەلام نەك وەكوو خەلكى، من نە تەمبەل و تەوهزەلم و نە وەك ئەو گوندنىشانەش مېشك بۆش و بى شعورم. من شەوانەش داناكەوم و هەلەدسووپىم. هەوا خۆش بى و توفوبەند و رەشەبا بى گويم لى

نىيه و بە دواى كاردا دەپۆم. پىاو ئەگەر ئاوا بى هەمىشه كارى بە دەستەوه دى و سەرکەوتوو دەبى. خەلكى پىيان وايه كارى پارە پەيدا كردن هەروا گالتهيه، دەبى بزانى تۆوهكەى داچىنى و وەك گيا شىن بى! بۆ پارە پەيدا كردن تەنيا ئارەق رشتن و خۆماندوو كردن شەرت نىيه، دەبى مېشكىشت وەكار خەى. شەوى لەو سەحرايه پوژ دەكەمەوه و ناخەوم، خۆ لىم كەم نابىتەوه.» لووت بەرزانه بە خۆى گوت: «هيندە بىر دەكەمەوه دەلىي بالىفيكى پر لە فكرە لە نيو سەردما تل دەخوا، نەك سەرى من لە سەر بالىفى نەرمونيان بى! خەلكى پىيان وايه پىاو بە بەخت و ناوچاو دەبىتە مال و كەسايەتى وەدەست دىنى! وەك مىروونۆف. ئىستا بۆتە مليونىر، بۆ؟ چونكە لە قەدىمەوه گوتوووانە دەستى ماندوو لەسەر زگى تىره! تەنيا خودا رەحمى بكردايه و ئەمشەو لەو تەنگانەيه رزگارمان بوايه!»

بىرى ئەوهى كە ئەوئىش لەوانەيه وەك مىروونۆف كە بەوپەرى دەستەنگىيهوه دەستى پىكردبوو و ئىستا يەككە لە ساماندارەكانى ناوچە بوو، ئەمىش لە داهاتوويهكى نزيكدا رەنگە ببىتە مليونىر، هيندەى تووشى هەيهجان كرددبوو كە هەستى كرد پىويستى بە كەسىكە قسەى لەگەل بكات. بەلام بە داخەوه كەسى نەبوو كە دەردەدلى لەگەل بكات و لەگەلى باخىوئ. ئەگەر بىتوانىبايه خۆى بگەينىتە گورياسكىنو، لەگەل ئاغای ئەوى قسەى دەكرد و بۆى باس دەكرد كە كىيه و چىي كرددوه.

لەگەل ئەوهى گوئى لە گفە و هاژەى با بوو كە وەك قامچى بە پىشەوهى كاشەكەدا دەكىشرا و خوارى دەكردەوه و كلووى بەفرى

دههینا و به کاشه که پیدا ددا، له بهر خوویه وه گوتی: «په ککو له و گژد بایه! له وانیه واکه وینه ژیر به فیره وه که به یانی به هیچ جوریک نه توانن دهرمانهیننه وه.» راسته وه بوو و چاوی له دهوروبه ر کرد. له نیو گیتز و خولی به فر و باده وه و تاریکیدا سه ری ئه سپه که و پشتی که ره شتر له دهوروبه ر بوو، ههروه ها به ره که ی سه ریشتی که به دم باوه ده جوولا و کلکه بژه که ی به گریکه یه وه به دست باوه راده وه شا، که و ته بهر چاوی و جگه له وهش هه موو دهوروبه ر له گشت لایه که وه له پاش و له پیشه وه هه موو جینه ک به شیوه یه کی یه ک شکل و یه کهاوی خو ی دهنواند و شه وه زهنگ و ره شه با و باده وه به سه ر هه موو ده شته که دا زال بوو، تاریکیه که هیندی جار که متر ده بووه و هیندی جاریش ده بووه بلقه تاف و نهنگوسته چاویک چا و چاوی نه ده دی.

دیسان به خو ی گوت: «چ هه له یه کم کرد که نه قلی خوم دایه دست نیکی تا. ده بوو رانه وه ستین و دریزه مان به ریگا بدایه. ئاخری ده گه یشتینه شوینیک. ته نانه ت دهمانتوانی بگه ریینه وه بو مؤلچانو فکا و له مالی تاراس بخه وین. نا، ئاوا ناچارین هه تا به یانی له و به سه ر ما و توفو به نده هه لله رزین. به لام من ئیستا له بیری چیدا بووم که گه یشتمه ئیره؟ به لی، دهمگوت خودا به ره که ت به سه ر مرو فقه ئازا و به کاره کاند دهریژ، نه ک ته مبه ل و قوون گران و می شک بو شه کان! چونه جگه ره یه ک داگیر سینم.» دانیش ت و قوتووی جگه ره که ی دهرهینا، خو ی دانه واند و به ئاته گه که ی په نابایه کی بو جگه ره که ساز کرد، هه نیشکی نایه سه ر ته رکی به کا داپوشراوی کاشه که، به لام بایه که هه ر جارهی له که لینیکه وه هومنه ی بو ئاوره که دینا و لقه شه مچه که ی

ده کوژانده وه. ئاخری قاسیلی ئاندری فیچ به هه ر فیل و ته گبیریک بوو توانی به سه ر بایه که دا زال بی و جگه ره که ی داگیرساند. له وه ی که توانیبووی ئه و کارهی هه زی لی بووه بی کات، کردوویه تی که یفی ساز بوو، ئه گه رچی دوو که لی جگه ره که زیاتر به بایه که ده برا و ئه و نهیده توانی له سه مژ زیاتری لی بدا. به لام تا راده یه ک هاته وه سه رخو و ئوخز نیک گیانی داگرت. جاریکی تر خو ی به پشتدا خسته وه و پالی به لای پیشه وه ی کاشه که وه دا و بالته که ی توند له خو ی پیچا، دوا ی توزی خو مات کردن دیسان که و ته وه سه ر ریچکه ی بیره وه ریبه کانی و که و ته گه ران به رابردووی خویدا و ههروه ها خه یال پلاو و پیلان و بهرنامه بو داهاتووی. به لام له ناکاو بی ئه وه ی خو ی بیه وه ی چاوه ی زانیاریه کانی تاریک داگه را و خه وی لیکه وت.

دوا ی ماوه یه ک له ناکاو وه ک ئه وه ی شتیک دایچله کاند بی، له خه و راچه نی. جا نهیده زانی ئه سپه که به ددان کلوشی ژیری دهرکی شابوو یان شتیک تر له ناخیدا جوولاند بووی. به لام ئیستا که له خه و راپه ری بوو دلی هینده به پرتاو لینده دا که پیی و ابوو کاشه که له ژیریدا ترپه ی دی. چاوی هه لینا. دهوروبه ری ههروه ک خو ی وا بوو و گو رانی به سه ردا نه هاتبوو. ته نیا سه حرا که توزی روونا کتری دهنواند. پیی و ابوو خه ریکه روژ ده بیته وه. له دلی خویدا گوتی: «هه وا خه ریکه روونا ک ده بیته وه، وا دیاره هینده ی نه ماوه روژ بیته وه.» به لام خیرا وه بیری هاته وه که ئه م روونا کییه تریفه ی مانگه، هه ستا و دانیش ت، سه ره تا چاویکی له ئه سپه که کرد. به سته زمانه هه روا پشتی له بایه که کرد بوو و به پیوه له بهر ته وژم و توفی سه ر ما ده له رزی. لویه کی

به‌رکه که نیکیتا دابووی به سهر پشتی ئه‌سپه‌که‌دا به‌فر دایووشیبوو و بایه‌که هه‌لگیرابوو و له‌غاوه‌که له ده‌می دامالدرابوو. سهری ئه‌سپه‌که که به‌فر دایووشیبوو له‌گه‌ل چه‌تری یالو‌بژی که به‌دهم باوه ده‌جوولا، جوانتر دیار بوو. فاسیلی ئاندری‌فیچ دانه‌وی و چاوی له‌پشتی لای پیشه‌وه‌ی کاشه‌که کرد. نیکیتا هه‌روه‌ک پیشوو خۆی کوشمه‌له کردبوو و له‌حه‌وسالان راست بووبوو. لاق‌وقولی و لباده‌که‌ی که تیی پیچابوو هه‌موو که‌وتبووه ژیر به‌فره‌وه. فاسیلی ئاندری‌فیچ به‌خۆی گوت: «ئه‌و چاره‌په‌شه سه‌رما ده‌یبا! بیچاره‌جکینکی ئه‌وتوشی له‌به‌ردا نییه. هه‌ر ئه‌وه‌ی ماوه‌خوینی ئه‌وه‌شم بیته‌مل. ئاخ له‌دهستی ئه‌و گوندنشینه‌گه‌مژه و بی‌شعووران! به‌راستی نه‌خوینده‌واری به‌لایه‌کی گه‌وره‌یه!» فاسیلی ئاندری‌فیچ ئه‌وه‌ی گوت ده‌یویست به‌رکه له‌ئه‌سپه‌که بکاته‌وه و له‌نیکیتای بیچی. به‌لام به‌و سه‌رمایه‌هه‌ستان له‌جیگای خۆی و گه‌ران به‌ملا و ئه‌ولادا زۆر دژوار و ناخۆش بوو، جگه له‌وه‌ش ده‌ترسا ئه‌سپه‌که له‌سه‌رمانا بتۆپ. «هه‌ر نازانم من بۆ ئه‌وه‌م له‌گه‌ل خۆم هینا؟» ژنه‌که‌ی خۆی وه‌بیر هاته‌وه که ئیتر دلی پیتی نه‌ده‌کرایه‌وه و له‌به‌رچاوی که‌وتبوو، گوتی: «هه‌مووی خه‌تای ئه‌و ژنه‌بی‌شعووره بوو!» دیسان له‌شوینه‌که‌ی خۆی پالیدایه‌وه و خالی وه‌بیر هاته‌وه که شه‌ویک ئاوا له‌به‌فر و سه‌رمادا مابوو و هیچ به‌لایه‌کی به‌سه‌ر نه‌هاتبوو. به‌لام هه‌ر خیراش رووداویکی تری وه‌بیر هاته‌وه و گوتی: «به‌لام سواستیانیشی له‌گه‌لدا بوو که به‌یانی له‌ژیر به‌فریان ده‌رکیتشا ره‌ق هه‌لاتبوو. سه‌رما بردبووی! ئه‌گه‌ری شه‌وی له‌مۆلچانۆفکا بمابایه‌ینه‌وه تووشی ئه‌و چه‌رمه‌سه‌ری و مه‌ترسییه‌نه‌ده‌بووین.»

بالته‌که‌ی توندوتۆل له‌خۆی پیچا تاکوو گه‌رمای بالته‌که‌لپۆسه‌که به‌هیچ جوړیک به‌هه‌ده‌ر نه‌چی و هه‌موو ئه‌ندامه‌کانی له‌شی، مل و لاق و ئه‌ژنۆی گه‌رم دابینی. چاوی قووچاند و به‌هیوا بوو دیسان خه‌وی لی‌بکه‌ویته‌وه، به‌لام هه‌رچی هه‌ولی دا ئیتر نه‌یتوانی خۆی له‌بیر به‌ریته‌وه و به‌پیچه‌وانه‌هه‌ستی ده‌کرد به‌ته‌واوی شاد و به‌نه‌شه‌یه. دیسان ده‌ستی کرد به‌حیساب کردنی قه‌رزه‌کانی که له‌لای خه‌لک بوو و دلخۆش و شایب به‌خۆ بسکه‌ی سمیلی ده‌هات و به‌خۆیدا هه‌لده‌گوت، به‌لام ترس و داخی ئه‌وه‌ی که بۆچی شه‌وی له‌مۆلچانۆفکا نه‌ماوه‌ته‌وه و ئه‌م ریگا پر مه‌ترسییه‌ی گرتۆته‌به‌ر، به‌رده‌وام هه‌وادی خه‌یالی ده‌پساند و به‌دزییه‌وه خۆی به‌دل و میتشکیدا ده‌کرد. «ئه‌گه‌ر له‌وی بمابایه‌تمه‌وه ئیستا له‌ژووریکی گه‌رمدا له‌سه‌ر دۆشه‌ک و چرپا خه‌وتبووم. ئیتر خۆم تووشی ئه‌م ره‌شه‌با و تۆف و سه‌رمایه‌نه‌ده‌کرد!» چه‌ند جار خۆی جوولاند و بالته‌که‌ی له‌خۆی پیچا، هه‌ولی ده‌دا بکه‌ویته‌دۆخیکي ئاسووده‌وه و زیاتر خۆی له‌لرغه و کزه‌ی بایه‌که‌ی بپاریزی. به‌لام هه‌ر کاریکی کرد ئه‌و ئاسووده‌یی و ئۆقره‌یه‌ی ده‌یویست بۆی ده‌سته‌به‌ر نه‌کرا. دیسان هه‌ستا و باره‌که‌ی خۆی گۆری، شاقه‌لی بالته‌که‌ی له‌لاق‌وقولی پیچایه‌وه و چاوی قونچاند و جووله‌ی له‌خۆی بری. به‌لام لاقی له‌نیو چه‌کمه‌قورس و لبادییه‌کاندا گوشاری بۆ هاتبوو و ژانی ده‌کرد یان بایه‌که له‌که‌لینیکه‌وه ره‌خنه‌ی ده‌کرد و خۆی ده‌خزانده‌ژیر جله‌کانییه‌وه، بۆیه ئۆقره‌ی لی‌ده‌برا و نه‌یده‌توانی له‌سه‌ر باریک به‌جمی. دوا‌ی تاویک خۆمات کردن و چاو نووقاندن ماله‌گه‌رمه‌که‌ی کابرای وه‌رزیری وه‌بیر هاته‌وه و ئه‌وه‌ی که

ئەگەر لەو ئىستاتىستىكا بە خەيالىكى ئاسوودەو خەوتبوو؛ تا دەھات چاوى بچىتە خەو دادەچلەكى و خەفەتەتەك تەنگى بە رۆحى ھەلدەچنى، بۆيە لە داخانا ھەلدەستا و دواى ئەوھى لەعنەتى لە خۆى دەکرد جىنگلىكى لە خۆى دەدا و گەرمتر خۆى دادەپىچا و ديسان خۆى مات دەکردەوھ.

جاريك پىيى وابوو لە دوورەوھ دەنگى كەلەشيز دەبيستى. دلى خوش بوو. مليونەى بالئەكەى لە سەر گوپچەكى لابرە تاكوو باشترى گوئى لى بى و گوئى شل كرد بەلام ھەرچى ھەناسەى راگرت و گوئى راگرت جگە لە لوورە و ھاژەى با و جىرەى مالبەنەكە و شەكەشەكى شالەكە و ترپەى كلووھ بەفرەكان كە لە كاشەكان دەدران ھىچى ترى نەبيست.

نيكىتا ھەروا كە خەوتبوو لە سەر باريك جوولەى نەكردبوو، چەند جاريش كە قاسىلى ئاندرى فيچ ھەراى لى كەردبوو وەلامى نەدابوھ. قاسىلى ئاندرى فيچ چەند جار چاوى لە پشت كاشەكە كرد و نيكىتاي دى كە گەردالە بەفريكى ئەستورى لى نىشتبوو و بە دلئىكى پر ئىرەبىيەوھ گوئى: «ميشىكىشى ميوان نىيە. نىرەكەر ھەر گوئىشى لى نىيە و دەلئى لە بەر تىنى سۆبا خەوتووھ. دەبى خەوى لى كەوتى!»

قاسىلى ئاندرى فيچ نىزىكەى بيست جار ھەستا و خەوتەوھ. ھەستى دەكرد شەو كۆتايى نايە. جاريك ھەستا چاوى لە دەوروبەر كرد و لە دلى خۆيدا گوئى: «ئىستا ئىتر دەبى نىزىكى بەيانى بن. وا چاكە چاويك لە كاتزمىرەكەم بكەم. بەلام ئەگەر قوپچەكانم بكەمەوھ لە سەرمانا رەق دەبم. كورە چش، با تۆزى سەرمام بى، بە جىيى ئەوھ ئەگەر بۆم

دەركەوى نىزىك بەيان بەردانە خەيالم تەخت دەبى و دلم دەحەسىتەوھ. ئەو كاتە ئەسپەكە لە كاشە دەكەينەوھ و وەرپى دەكەوين. «قاسىلى ئاندرى فيچ لە ناخى دلئىدا ھەستى دەكرد كە ھىشتا زۆرى شەو ماوھ و ئەو ترسەى دلى داگرتبوو بەردەوام پەرەى دەساند و خەريك بوو ھىوابراوى دەكرد، بەلام دەبويست خۆى لەو راستىيە گىل بكات و خۆى فرىو بدات. بە پارىزەوھ قوپچە و ئاغزەنەى كەلپۆسەكەى كەردەوھ و دەستى كرد بە باخەلئىدا و ماوھىك دەستى لە گوچوووى بە باخەلئىدا گىرا تا ئاخىرى توانىيى گىرفانى ئىلەگەكەى بدۆزىتەوھ و كاتزمىرە زىوينەكەى كە وىنەى گوئى ميناى پىوھ بوو دەرى ھىنا. بەلام بەو تارىكەشەوھ ھىچى بۆ دەرنەدەكەوت. ديسان چۆكى دادا و ھەنىشىكى نايە سەر تەركى كاشەكە و بە بالئەكەى پەناباى دروست كرد وەك ئەو كاتەى جگەرەى داگىرساند شقارتەكەى لە گىرفانى بالئۆكەى دەرھىنا و دەستى كرد بە ھەلكردنى لقە شەمچەكان. ئەمجارەيان زياتر سەرنجى دا و بە قامكى سەرى لقىكى ھەلبژارد كە سەرەكەى لەوانى دىكە درشتتر و لەوانى دىكەى زياترى گوگرد پىوھ بوو. شەمچەكە بە يەكەم رى خشاندن ھەلبوو و سەفحەى كاتزمىرەكەى لە بەر شۆلەى شقارتەكە گرت و چاوى لى كرد بەلام ئەوھى دىتى باوهرى نەكرد. تازە دە خولەكى لە نىوھشەو لادابوو. شەويكى درىژيان لەبەر بوو. «پەككوو لەو شەوھ درىژە!» تەزوويەك بە لەشىدا ھات و ھەستى كرد پشتى بۆتە يەك پارچە سەھۆل. قوپچەكانى داخستەوھ و بالئەكەى توندتر لە خۆى پىچا و خوى خزانەدەوھ سووچى كاشەكە و مات و بىدەنگ ھەلكورما، ھەولى دا خورراگرانە ددان بە خۆيدا بگري و

چاوه پوانی به یانی بی. له ناکاو له نیوان هاژه و گڼه ی بایه که دا به پوونی دهنگی تازو و گیاندری بیست، ئو دهنکه ورده ورده و زیاتر ده بوو و دواى ئو وهی ته و او دهنگی دهرده که وت و لهو دهشته دا ده بوو به زایه له، ورده ورده که م ده بوو و بیدهنگ ده بوو. شکی تیدا نه بوو که ئو دهنکه لووردهی گورگه و گورگه ش هینده نزیک بوو که قاسیلی ئاندری فیچ هستی ده کرد چیره ی که لپه و شه ویلاکه ی ده بیستی کاتیک زیرو به می لوورده لووری دهشته که ی داده گرت. قاسیلی ئاندری فیچ ملیوانه ی که لپوسه که ی له سهر گوچکه ی لابرده و به وردی گوئی هه لخت. ئه سپه که ش گوچکه ی قوت کرد بوو و بو لای دهنکه که ئاوری دابوو، کاتیک لووردهی گورگه که راوه ستا، ئه سپه که سمی له عهرزی ده کوتا و بو وریایی پیدان پر به کونه لووت و لمبوزی ده پیرماند. دواى ئو وه قاسیلی ئاندری فیچ نه که نه ی توانی بخه وئ به لکوو چه جمانی لی هه لگیرا. هه رچی هه ولی دها بیر له داهات و مامه له و ناوبانگ و سامان و ئابرووی خوئی بکاته وه، ترس زیاتر و زیاتر به سه ریدا زال ده بوو، بو ئه وه ش داخی لی ده هات که بوچی شه ی تان چوو ه کلیشه یه وه و له مؤلچانؤؤکا نه مایه وه، هه ر ئو داخه ش وای لی کرد بوو نه توانی به سهر بیر و خه یاله کانیدا زال بیت ولئی تیکه ل و پیکه ل ده بوو.

له دلی خویدا گوتی: «به زیاد نه بی چ دارستانیکه، به بی ئو همیشه یه ش شوکر بو خودا کاروبارم باش بوو. ده لین مه سته کان زووتر له نیو به فر و شه خته دا رهق ده بن. منیش خو قو دکام که م نه خوار دوته وه!» کاتیک به وردی بیرى له حال و بالی خوئی ده کرد وه

هه سستی کرد ده لرزی و خوئی نه یده زانی ئو له رزینه ی به هوئی چیه وه یه؟ له سه رمانایه یان له ترسانا و هه ولی دا وه ک ئو خوئی داپنچی و بخه وئ. به لام دیتی ناتوانی و ئار او قارای لی هه لگیرا وه. له سهر هیچ باریک ئو قره ی نه ده گرت. ده یویست هه سستی و کاریک بکات تاکوو به سهر ئو ترسه دا زال بی که نیشته بوو دلی و خوئی له هه مبه ریدا به بی هیز و دورا و ده زانی. دیسان قوتووی جگه ره و شه مچه که ی دهره ی تیا وه به لام ته نیا سی لقی تیدا مابوو و ئه وانیش گوگرده که یان هه لوهریوو و هه لئه ده بوون.

گوتی: «توشم به زیاد نه کرد، نه گبه تی!» خوئی نه یده زانی جنیو به کئ بدات و له کئ توور به بی. جگه ره کانی ورد پورد کرد و فرییدا سهر به فره که. ویستی قوتووی شقارته که ش فریدا به لام پاشگه ز بوو و نایه وه گیرفانی بالتوکه ی، هینده په روش و شیواو بوو نه یده توانی به هیچ جوړیک و له سهر هیچ باریک ئو قره بگری. له کاشه که هاته دهری و پشتی کرده بایه که و راوه ستا، که مبه ربه نده که ی کرده وه، توژی هه لیکتیا و له سهر ناوکی توندتر به سستی.

له ناکاو ئو بیر به میشکیدا هات «بو دته وئ وه ک لاشه بکه وی و چاوه پوان خوئ مه لاس ده ی هه تا دهمری؟ سوار به و برؤ! ئه سپ ئه گه ر سواری له سهر پشت بی، خوئی له ئاو و ئاور دهریاز ده کا!» که نیکیتای وه بیر هاته وه به خوئی گوت: «لیی گه ری با بمری و بچه سیته وه. خو ژیانه که ی له مردنه که ی باشته ر نییه! خو مردن و زیندوو بوونی هیچ جیاوازییه کی نییه. خوئی له خودای ده وئ بمری.

بهلام من شوکور بۆ خودا، ژيان و سامانم ههيه، ملک و زهوی وزارم

ههيه و له بهر ئهوانهش بى ده بى زیندوو بم!»

ئەسپهکهی کردهوه و ههوسارهکهی له ملی کرد و ویستی سوار بى، بهلام بالته و چه کمهکانی هینده قورس بوون نهیتوانی. پاشان چووه سهر کاشهکه به لکوو بتوانی له ویوه سواری ئەسپهکه بى، بهلام کاشهکه له بهر قورسییهکهی خزی و دیسان نهیتوانی سوار بى. بۆ جاری سینههه ئەسپهکهی هینایهوه پیشی و به پاریزهوه چووه سهر لیواری کاشهکه و ئاخری توانی به زگهوه خۆی بدا به سهر پشتی ئەسپهکهدا و وهک تهرم سهرولاقی به ملاولادا شوپ بۆوه. دواى ئەوهی چهن ساتیک بهو جوړه به سهر پشتی ئەسپهکهوه مایهوه، چهن جار ههولای دا خۆی بسوورینی و راست بیتهوه، ئاخری لاتیکی خسته ئەودیوی زگی ئەسپهکه و سوار بوو لاقی نایه سهر قایشی لاغای ئەسپهکه و خۆی راست کردهوه. تهپوکوت و سوار بوون و کهوتنهوهی قاسیلی ئاندری قیچ نیکیتای له خه و ههستاندبوو. ههستا دانیش و قاسیلی ئاندری قیچ پیی وا بوو نیکیتا شتیکی پیگوت.

دهنگی ههلبری: «ههلههه کرد که ئەقلی خۆم دایه دهست توی بى شعور. بۆ ده بى خۆم به هۆکاری هیچوپوچ بکه مه قوربانى زریان و توفوبه ندى بیابان؟» ئاتهگی بالتهکهی له سهر چۆکی ریکوپیک کرد و سهری ئەسپهکهی و هرسووراند و راست بهو شوینهدا که پیی وا بوو به رهو میشهکه دهروا ئەسپهکهی لیخوری و دوور کهوتهوه.

(۷)

نیکیتا لهو کاتهوه که لبادهکهی له خۆی پینچابوو له پشت کاشهکه و له نیو به فرهکهدا دانیشتبوو، جوولهی نه کردبوو. ئەو وهکوو تهواری ئەو کهسانهی که له گهل سروشت دهستهویه خهن و له ههسانهوه و ئاسودهیی بى به شن، خۆراگر و پشوودریژ بوو. ئەو دهیتوانی چهنده سعات و تهنانهت چهنده رۆژیش بى ئەوهی په ریشان بى یان رقی ههستی، چاوه پروان بمینیتیهوه. گوپی له دهنگی ئاغاکهی بووبوو که قاوی لی کردبوو، بهلام وهلامی نه دابوو، چونکه خزی نه ده کرد بجوولیتیهوه یان قسه بکات. هه رچهنده هیشتا گهرمایى چاییه که و ههلسووران و ماندوو بوون له نیو به فرهکهدا بۆ دۆزینهوهی ریگا هه مابوو؛ دهیزانی ئەو گهرمایه زور ناخایینی و ئیتر هیچ هیز و تینیکی نه ماوه تا کوو دیسان خۆی ماندوو بکات و گهرمی بیتهوه، چونکه دهیزانی و ههستی ده کرد له بهر شهکهتی وهکوو ئەسپیک وایه که برستی لی برایت و هه رچهنده بیدهنه بهر زهبری قامچی، له جیى خۆی نابزوی و خاوه نه کهی تیدهگا ئەگهر دهیههوی ئەسپهکهی بکه ویتیهوه بهر کار و بتوانی به ریدا بروا، ده بى لی گهری پشووی بیتهوه بهر و وینجهی بداتی. یه کیک له قامکهکانی، ئەوهیان که بنی چه کمهکهی کون بوو، سر بووبوو و قامکه کهلهی دهتگوت پیوه نییه و جگه له وهش ئازای ئەندامی جار له گهل جار ساردتر و ساردتر ده بۆوه و ههستی به لهرز و سهرما ده کرد. پیی وا بوو لهوانهیه و زور ویده چی هه ئەو شهوه له سهرمانا رهق ههلی. بهلام ئەو فکره هینده تال نه بوو به لایهوه و ترسیشی لی نه بوو. بیرى مه رگ

بیزاری نه ده کرد و لیتی نه ده ترسا چونکه له ژیانیدا قه تی خوښی و ئاسووده بی نه دیوو و به پیچه وانه به رده وام له خزمه تی ئەم و ئەودا ژیانی تپیه راندبوو و قهت نه حه ساپووه، بویه ئیتر له و ژیانه بیزار بوو بوو. بیری مردن هیچ ترسیکی نه ده خسته دلپه وه چونکه دهیزانی جگه له ئاغایه کی وهک فاسیلی ئاندری فیچ که ئەو خزمه تی پی ده کردن به رده وام خوئی به نوکهر و ده سبه سه ری ئاغایه کی تر ده زانی. ئەویش ئەو ئاغا بوو که ئەوی تووښی ئەم ژیانه کردبوو و دهیزانی دوا ی مردنیش ده بیته به رده ستی ئەو و ئیتر ئەو ئاغایه هه لینا فریویتی و ئازاری نادا. هه لبه ت زوریښی پی خوښ نه بوو له و ژیانه ئاشنا و خوویگر تووه ی ئیستای دابری، به لام چاره ی نه بوو. خووی به ژیانی داهاتوښی ده گرت.

له دلی خویدا گوتی: «ئهی تاوانه کانم ده بی به چی؟» بیری له مه ی نوښینه کانی کرده وه، ئەو پارانه ی له سه ر ئاره ق و قودکای دانابوو و ئەو داخ و دیقه ی کردبوو به دلی ژنه که یه وه و ئەو جنیو و قسه سووکانه ی پییدا بوو و ئەو یه ک شه ممانه ی که نه چوو بوو بۆ کلپسه و ئەو رۆژووانه ی نه یگر تبوو و هه موو ئەو کاره خراپ و هه لانه ی که قه شه دوا ی توبه پی دادانه که ی سه رکونه ی کردبوو. «ده ی، دیاره، باری تاوانه کانم سووک نییه. به لام خو ئەو هه له و تاوانانه به ئیختیاری خو م ئەنجام نه داون، خودا خوئی منی وا دروست کردوه. من چیکه م؟ خو ده سه لاتم نییه. چون ده کری تاوان نه که ی؟ کئ له سه ر ئەو عه رزه هه یه تاوانی نه کرد بی؟»

ئەو له بیری ئەو هدا بوو که ئەو شه وه له وانه یه چ به لایه کی به سه ر بی. به لام دوا ی ئەو، ئیتر بیری له و شتانه نه کرده وه و خوئی دایه ده ست شه پۆلانی بیره وه ریبه کانی که یه ک له دوا ی یه ک له زهینیدا سه ریان

هه لده دا. هیندی جار بیری له مارفا ده کرده وه و سه رخوښ بوونی خزمه تکاران و توبه کردنی له خوارنه وه ی قودکا و هیندی جاریش بیری له م سه فه ره ی ده کرده وه و مالی تاراس و ده مه قالی باوک و کوپ له سه ر به ش کردنی مال و سامان و له بهر یه کچوونی بنه ماله و هیندی جاریش منداله که ی خوئی وه بیر ده هاته وه و له بیری ئەسه کویتدا بوو که ئیستا پشتی له ژیر به ره که دایه و کزه با و سه رما لینی نادا. هه روه ها له بیری ئاغا که یدا بوو که جینگی له خوئی دها و له سه رمانا ده له رزی. گوئی له ته قوکتی کاشه که و گفهی با و خسه خشی شه مچه ی ئاغا که ی بوو که ده یویست جگه ره داگریستی. نیکیتا له دلی خویدا ده یگوت: «تو خوښت براکه م وهک سه گ په شیمانی که له مالی تاراس نه مایه وه، ئیستاش به چی هیشتنی ئەو مال و ژیان و سامانه و مالئاوایی لی کردنیان ئاسان نییه. خو تو وهک ئیمه سوالکهر و له برسا مردوو نیی که ژیان به لاتوه تال بی و حه ز به مه رگ بکه ی!» ئەم بیر و خه یالانه له زهینیدا تیک ده ئالان و ئاخری پیلووی چاوی قورس بوو و خه وی لیکه وت.

کاتیک که فاسیلی ئاندری فیچ ویستی سواری ئەسه که بی و کاشه که له ژیر پییدا خزی و لای دواوه ی کاشه که که نیکیتا پالی پیوه دابوو بۆ لایه ک خزی، خیشکی ژیره که ی له پشتی درا و له خه وی راپه ند. نیکیتا که خه به ری بۆوه ناچار بوو باری دانیشتنه که ی بگورئ. زور به زهحمه ت لاقی به رز کرده وه و به فره که ی لی داته کاندن. هه ستا و هه سستی کرد ته زووی سه رمایه کی به ژان له ناکاو وهک رم له پشتی هه لچه قی و هه تا جه رگ و هه ناوی چوووه خوار و بۆی ده رکه وت تووښی چ رۆژه ره شیبه ک بوون و ئاغا خه ریکی چیه. ته نیا ده یویست فاسیلی ئاندری فیچ

ئەو لبادەى بۇ بەجى بېلىن كە پىئويستى پىي نىيە و تۈزى خۆى پى داپۇشى، ئەو ھاوارەش كە لىي ھەستا، ھەر ئەو ھە بو.

بەلام قاسىلى ئاندرى قىچ رانەو ھەستا و لە نىو بەفر و تاريكىدا بزر بوو. نىكىتا كە بە تەنيا مايەو ھە بو ماو ھەى چەند خولەكىك چوو دەمالى فىكرەو ھە و كەوتە بىرى ئەو ھەى چ بكا. توانايى ئەو ھەى لە خۇيدا شك نەدەبرد كە ھەستى و بۇ شوئىنكى پەنابا بگەرى. مانەو ھە لە جىي پىشوشى نەدەگونجا، چونكە ئەو كايەى رايخستبوو كەوتبوو ھە ژىر بەفر و دەيزانى لە نىو كاشەكەشدا گەرمى نايىتەو ھە، چونكە ھىچى پى نەبوو بە خۇيدا بدا و جەكەنى ئىتر گەرمابىان پى نەدەبەخشى و دەتگوت پارچەيەك سەھۆلن لەبەرى ھەلكشاو. ھىندەى سەرما بوو دەتگوت ئازاي ئەندامى بۆتە سەھۆل و ھەرنىستا لە سەرمانا رەق دەبى. ترسى لى نىشت. پەناى بۇ خودا برد و گوتى: «خوداي مەزن، باوكى ئاسمانى! تو پوھمىكم پى بكا!» ئەو ھەى لى روون بوو كە بە تەنيا نىيە و كەسىك ھاوارى دەبىستى و بە تەنيا جىي ناھىلى، بۆيە ئەو دلىبايىيە تۈزى ئۇخۇرنى پى بەخشى و ھىورى كەدەو ھە. ھەناسەيەكى قوولى ھەلكىشا و بى ئەو ھەى لبادەكەى لە خۆى بكا تەو ھە، چوو بۇ نىو كاشەكە و لە جىگاي ئاغاكەيدا خۆى كوشمەلە كەد.

بەلام لە نىو كاشەكەشدا بە ھىچ شىو ھەك نەيدەتوانى خۆى گەرم بكا تەو ھە. سەرەتا سەرتاپاي كەوتە لەرزىن و ددانى و دەدەنى نەدەكەوت. دواى لەرزىنكى زۆر وردە وردە لەشى سىر بوو، لەرزەكەى نەما و ھەك بىھوشى لى ھات و دلى سست بوو. نەيدەزانى خەرىكە دەمرى يان خەوى لىدەكەوى، بەلام ھەركاميان بوو ئەو خۆى بۇ ھەردووكيان ئامادە كەدبوو.

(۸)

لەو كاتەدا قاسىلى ئاندرى قىچ بە زەبرى پاژنە و قايشى ھەوسار كە ھەكوو قامچى لە لاشانى ئەسپەكەى دەدا بەرەو شوئىنكى غارى دەدا كە روون نەبوو بۆچى پىي وايە مېشەكە و مالۇچكەى مېشەوان لەو لايەو ھە. بەفر و كەرسىسە برژولەكانى پىكەو ھە نووساندبوو و بايەكەى ھىندە بەقەوت بوو دەتگوت لە جىي خۆى رايىدەگرى. بەلام خۆى بە سەر ئەسپەكەيەو ھە كۆم كەدبوو ھە و ئاتەگى بالئەكەى كە بەردەوام بەدەم باو ھەشەكايەو ھە بە دەستەكەى دىكەى دايدەدايەو ھە، ھەولى دەدا و دەبىست بىخاتە ژىر خۆى و زىنە ساردەكەو ھە كە نەيدەھىشت بە ئاسوودەيى دانىشى و لەگەل ئەو ھەشدا بە پرتاو ئەسپەكەى لىدەخورى. ئەسپەكە ئەگەرچى زۆر بە دژوارى دەيتوانى لە نىو بەفرەكەدا ھەنگاو ھەلئىنتەو ھە بەلام مى بە فەرمانى سوارەكەى دەدا و راست بەو رەوگەيەدا غارى دەدا كە فەرمانى پى دەدرا.

قاسىلى ئاندرى قىچ چەند خولەكىك بەو شىو ھە رۆيشتە پىشى و پىي وابوو راست دەروا، ئەو جگە لە سەرى ئەسپەكە و شەوى تارىك و دەشتى سىي ھىچى تىر نەدەدى، لە گفەى با زياتر كە بە پەناگووى ئەسپەكە و بە كەلئىن مىوانەى بالئەكەيدا دەھات ھىچ دەنگىكى تىر نەدەبىست.

لە ناكاو تارمابىەك لە پىشەو ھەدەكەوت. لە خۇشيانا كەوتە دلەكوتى و سەرى ئەسپەكەى بۇ لاي وەرسووران، چونكە پىي وا بوو دىوارى مالانە و لە گوند نىزىك بۆتەو ھە. بەلام ئەو تارمابىە ھەك دىوار

بئى جوولە نەبوو و بەردەوام دەجوولايەو و بە پېچەوانەى بۆچوونى ئەو، گوند نەبوو بەلكوو دەوونى بەرزى گولەبەرۆنە بوو كە لە نيوان دوو مەزادا شين بووبوو و بەفر دايەنەپۆشيبوو، لەبەر شالاولى توندى بادا خۆى نەدەگرت و ھەرچارەى بە لايەكدا دەنووشتايەو، گفە و ھاژەى با لە نيوان لقوپەلەكانيدا فيژەى دەھات و خۆشى نەيدەزانى بۆ بە ديتنى ئەو دەوونە كە بووبوو قوربانى دەستى گژەباى بئى بەزەى، ترستىك شكايە گيانى. بەتاو غارى دا و لە دەوونەكە دوور كەوتەو و نەيزانى بۆ گەيشتن بەو دەوونە لە رېڭكەى لايداو و پېى وا بوو ھەروا كەوتۆتەو سەر بارەكەى پېشوو. بەلام بە تەواوى لە رەوگەكەى لايداوو. ھەروا دەرپويشت و پېى وابوو بەرەو مېشەكە و مالوچكەى مېشەوان دەرواتە پېشنى. بەلام ئەسپەكە بەردەوام بەرەولاي راست بايدەدايەو و قاسيلى ئاندرى فيچ ھەولى دەدا بەرەو لاي چەپ بايداتەو.

ديسان تاپۆيەكى رەش لە پېشەو و دەيار كەوت و خۆشى لە دلى گەرا، چونكە ئەمجارەيان دلىيا بوو گەيشتۆتە گونديك، بەلام ئەمجارەشيان مەرزى نيوان دوو مەزرا بوو كە دەوونى گولەبەرۆنەى لى روابوو. ئەم دەوونەش وەك دەوونەكەى پېشوو بە دەم گژەباو و رادەووشا و دەنووشتايەو و ھەلدەستايەو و مەعلوم نەبوو بۆچى ترس دەخاتە دلى قاسيلى ئاندرى فيچەو. ئەو تاپۆيە نەك ھەر دەوونەكەى پېشوو بوو بەلكوو لە پەنايدا چاوى بە جى سىمى ئەسپ كەوت كە وردە وردە خەرىك بوو بەفر پرى دەكردەو. قاسيلى ئاندرى فيچ رابووستا. دانەوى و بە وردى چاوى لى كرد، ديتى جى پېى

ئەسپە و لەرپۆە تيگەيشت جى پېى ئەسپەكەى خۆيەتى. ديار بوو دەورى ليداووتەو و ھاوتەو شويەكەى پېشوو، لە دلى خۆيدا گوتى: «تازە دەرچوو، لەم دەشتە حەياتم لى دەبىرى و كەس پىم نازانى.» بەلام بە مەبەستى ئەو كە خۆى تەسليمى ترس نەكات ئەسپەكەى بە خيرايبەكى زياترەو تادا و چاوى لە تەم و تاريكى برى. پېى وا بوو لەو تاريكەدا چەن خالى روناك دەترووسكيتەو و كاتىك بە وردى چاوى تيدەبىرىن بزر دەبوون. جاريك پېى وا بوو لوورەى گورگ و وەپىنى سەك دەبىستى، بەلام ئەو دەنگانە ھىندە كز و ليل بوون كە نەيدەزانى بە راستى ئەو دەنگانە دەبىستى يان گووى دەزرىنگيتەو، رابووستا و بە وردى گووى شل كرد.

لە ناكاو دەنگىكى ترسناك و گويدر لە بن گوويدا بىدەنگى شەو و بيابانەكەى شكاند، ئەوئەندەش ترسناك بوو كە سەرتاپاي خستە لەرزىن و دلەكوتەى پىكەوت. قاسيلى ئاندرى فيچ دەستى لە مى ئەسپەكە دا، ئەويش وەك ميژۆكە دەلەرزى و دەنگە ترسناكەكە بەرزتر دەبۆو. ھەتا چەند ساتىك نەيتوانى وەخۆ بيتەو و تىنگا كە چى پووى داو. بەلام ئەو دەنگە ئەسپەكەى بوو دەيچيلاند و بۆ و رە و بەرەرخۆنان يان يارمەتى خواستن، ئاوا دەنگى بەرز و برووسكەئاساى لە ناخى شەو و دەشتەكەدا دەبوو بە زايلە. قاسيلى ئاندرى فيچ گوتى: «ئاخ، بىن زمانى نەگبەتى، خودارت كردم!» بەلام ئەگەرچى ھوى ترسەكەى خۆى بۆ دەرکەوت، بە ئاسانى نەيدەتوانى بە سەريدا زال بى و لە ترسانا نەلەرزى.

له دلی خویدا گوتی: «دهبی خۆین سارد بم و بیر بکه مه وه!» له بارودوخه ناله باره دا نهیده توانی ترس و دلّه خورپه له خۆی دوور بخاته وه و به پرتا و غاری ده دا و نهیده زانی ئیتر به ره و رووی با ناروات و پشتی کردۆته بایه که. لارانه کانی که لیک بلاو بوو بوون و له زینه که دهران، بوو بوونه یه ک پارچه سه هۆل و ژانیان ده کرد. ده ست و لاقی ده له رزین و دلی وا به پرتا و لینی ده دا که وتبووه هه ناسه برکی. دهیدی که له نیو ئه و توفوبه ند و ده شته بی پایانه دا گیری خوار دووه و مردن و ره ق هه لاتنی یه کجارییه و ئیتر ریگای بزگار بوونی بو ماوه ته وه.

له ناکا و ئه سپه که له ژیریدا چه قی و هه تا بنزگی له کۆمایه ک به فردا نوقم بوو و که و ته جینگل له خو دان و به لادا که وت. فاسیلی ئاندری قیچ دابه زی و ئه و قلیشه ی بو لایه ک کیشا که لاقی پیوه به ند کرد بوو. هه ر له گه ل دابه زینی ئه و، ئه سپه که له جیی خۆی راسته وه بوو، بو پیشه وه ته کانیکی له خۆی دا و چه ند بازی دا و حیلانندی، ئه و به ره یه ی نیکیتا دابووی به سه ر پشتیدا به لاته رافیدا شوپ بوو بووه، به دوا ی خۆیدا رایده کیشا و له به رچاو بزور بوو و فاسیلی ئاندری قیچی له نیو ئه و به فر و تاریکی و توفوبه ند ده به جی هیشته. دهیویست به دوا ی ئه سپه که دا راکا، به لام به فره که هینده زور بوو هه تا سه روو چۆکی ده چوو خوار و بالته کانی به ری هینده قورس بوون، نهیده توانی هه نگاو هه لینیته وه، بویه دوا ی بیست هه نگاو ئیتر که و ته هه ناسه برکی و له جیی خۆی ته کانی لی برا. که و ته بیر لیره وار و مه ره کانی که فرۆشتبوونی و ئه و ملکانه ی که به ئیجاره ی

دابوو، هه ره ها بیر له دوو کانه که ی و قاوه خانه کانی و ماله شیروانی داره که ی و وه لیعه هده که ی کرده وه. له دلی خۆیدا گوتی: «چۆن ده توانم دل له وانه به رده م؟ ئه و به لایه چی بوو ئاوا کتوپر به سه رم هات؟ ئاخه ر مه گین شتی وا ده بی؟» ئه و بیرانه و خه یالی سامان و ملکه کانی که ده بوو ده ستیان لی به ردا، له زه ینیدا ده هات و ده چوو. مه علوم نه بوو به چ هۆیه ک بنچکی گوله به رۆنه که ی وه بیر هاته وه که به دم باوه راده وه شا و ئه و دوو جار به لایدا تیپه ری بوو و ترسیکی وه های خستبووه دلیه وه که نهیده توانی باوه ر بکات ئه وه ی به سه ری دی راستییه کی حاشاهه لئه گره. له دلی خۆیدا گوتی: «ئه مانه بلایی هه مووی خه ون نه بن؟» دهیویست خه به ری بیته وه. به لام چ خه به ر بوونه وه یه ک؟ چ راستییه ک له وه روونتر که کلوی به فر به توندی دهران به دموچا ویدا و چه زیان لی هه لده ستاند. له شی هه تا سه ر یه سقان ته زیوو و ده ستی راستی که بی ده ستیکش ما بووه له سه رمانا گۆی نه ده کرد. ده شته که ده شتیکی راسته قینه بوو و ئه و له و سه رما و چۆله وانیه دا ته نیا و سه رگه ردان که وت بوو، راست وه ک ئه و بنجه گول هه نگه ته نیا بوو که ترسی خستبووه دلیه وه. شه که ت و که سیره و بی ده رته ان چاوه پروانی مه رگ بوو، مه رگیکی راسته قینه و زووره س و بی مانا.

ئه و دوعایه ی وه بیر هاته وه که دوینی له کلیسه خویندبووی و وینه یه کی دموچاو ره ش که له قه تحیه کی زیرین گیرابوو، ئه و مؤمانه ی که بو هه لکردن له به رده می ئه و وینه یه دا خۆی به کلیسای فرۆشتبوو و هه ر له ریوه ش بویان هینا بووه، ئه و مؤمانه ی که

سەرەكەيان سووتابوو ديسان خستبوويه و نيو قوتوو هكانيان تاكوو ديسان بيانفرؤشيتته وه، له دلى خویدا دوعا كهى دووپات دهكرده وه: «يا حه زه تهى مريه م، خاتوونى بهههشت، يا نيكولاى پاقر، مامؤستاي پاريزگارى!...» ئيستا دهسته و داوينى ئه و نيكولا پاقره بووبوو تاكوو په رجويه ك بنويينى و ئه و له و تهنگزه و ليقه و ماوييه رزگار بكات. ههروهها نه زرى دهكرده كه دوعاي بو دهخوينى و مؤمى پيشكهش دهكا. بهلام له و كاته دا به روونى تيگهيشت و دنيا بوو كه ئه و وینه پيرؤزه و قهتحة زيپينه كهى و مؤمه كان و قهشه و دوعا و پارانه وه رهنگه له وئ، يانى له كليسه زور گرینگ و بهجى و پيوست بن، بهلام بو ئه و ليتره، له و دهشته تاريك و سهغله ته دا هيچ كاريگه رييه كى نيه و له نيوان ئه و مؤمانه و دوعاكان و ليقه و مان و بى ده رتانيى ئه و دا هيچ پيوه ندييه ك بوونى نيه و ناكري بوونيشى هه بى. به خوئى گوت: «بهلام نابى ناهوميد بم. ده بى شوين پيى ئه سپه كه هه لگرم و برؤم، ده نا بارن و بادوه پرى ده كاته وه. ئه وهى له و تهنگزه يه رزگارم بكات، هه ر ئه وه يه. رهنگه بتوانم ديسان به ئه سپه كه بگه مه وه. بهلام نابى په له پهل بگه م، ده نا له به فر هه لده چه قيم و ئيتر كار له كار ده ترازى و ره ق هه لديم!» بهلام سه ره پراى ئه وهى ده بويست به هيواشى بروا، به قه له مباز ده رؤيشت و رچهى ده شكاند، به رده وام ده كه وت و هه لده ستايه وه و ديسان لاقى له به فره كه هه لده چه قى و به ده مه وه ده كه وت و زور جار سينگ و ده موچاوى له نيو به فره كه دا نوقم ده بوو. جي پيى ئه سپه كه له و شوينانهى كه بارستايى به فره كه كه م بوو، ئيتر به زه حمه ت ده بيندرا و كرئوه و بارن پرى كردبووه.

قاسيلى ئاندرئى قيچ له دلى خویدا گوتى: «نا، ئيتر رزگار بوونم مه حاله. جي پيى ئه سپه كه م بو نادؤزريتته وه و ئيتر ده ستم به ئه سپه كه راناگا.» بهلام هه ر له و كاته دا چاويكى له پيشه وهى خوى كرد و تارمايه كى دى. كه جوانتر سه رنجى دا ئه سپ بوو، نه ك هه ر ئه سپه كه، به لكوو كاشه و مالبه نه كانيش راست چه قابوون و ئه و شالهى پيوه ي به سترابوو به ده م گزه باوه ده شه كايه وه. ئه سپه كوئت به به ره كهى سه ر پشتييه وه كه به لايه كدا شو ر بووبؤوه و زين و هه وساره كهى له گه ل خوئى دا كيشابوو، سه رى راده ته كاند و ده بويست هه وساره كه له مى خوئى بكاتته وه و رزگارى بى له ده ستي. ده ركه وت قاسيلى ئاندرئى قيچ راست له و هه رده له نيو به فردا گيرى خواردوه كه ئه و كاتهى نيكي تاى له گه ل بوو پيكه وه گيريان خواردبوو. ئه سپه كه به شيوهى خو ماك گه رابؤوه بو لاي نيكي تا و كاشه كه و ئه ويشى به دواى خویدا هينابوو. هه روه ها بوئى ده ركه وت كه په نجا هه نگاو له ولاى كاشه كه وه له ئه سپه كه دابه زيوه و تووشى ئه و چه رمه سه رييه بووه.

(۹)

کاتیک فاسیلی ئاندرئ فیچ به دەم کهوتن و ههستانه و هه گه یشته وه لای کاشه که، دەستی کیشا لیواری کاشه که ی گرت و ماوه به ک بی جووله له پهنای راوهستا، توژی هیۆر بووه و ههولی دا دلکهوته و هه ناسه برکیکه ی بیته وه سهر باری ئاسایی، به لام نیکیتای له سهر شوینه که ی پیشووی نه دی. که چاوی له نیو کاشه که کرد شتیکی دی له ویدا که وتوو و به فر دایپوشیوه، وای بوچوو که ده بی ئه و بی. فاسیلی ئاندرئ فیچ ئیتر ترسه که ی رهوییه وه و ئه و توژه دلکه خورپه یه ش که مابووی هی ئه وه بوو ده ترسا ئه و تاپویه ی کاتی رویشته که ی و کاتی گیرخواردن له نیو به فر ده که دا، دیسان به سهر دلیدا زال بیته وه. ده بوو هه رچونیکه به رگری له هاتنه وه ی ئه و ترسه بکات و به و مه به سته ده بوو کاریک بکات و خو ی به شتیکه وه سهر قال بکات. یه که م کاریک که کردی ئه وه بوو پشتی کرده بایه که و راوهستا. پاشان قوچیه ی بالته که ی کرده وه و دوا ی ئه وه ی هه ناسه یه کی ئاسووده ی هه لکیشا، چه که مانی دا که ند و به فر ده که ی لی داته کاندن. هه روه ها ده سنکیشه که ی دهستی چه په شی دا که ند و هه لیگیرایه وه و به فر ده که ی لی داته کاند. ده سنکیشه ی دهسته راستیشه ی مه علوم نه بوو له کو ی ونی کردوو و ئیستا له هه ر کو ی بی، ده بی که وتیته ژیر گه ردالیک به فر ده وه. دوا ی ئه وه که مه ره بنده که ی له نیوقه دی توند کرد، راست به و جوړه ی خووی پین گرتبوو، یانی ئه و کاته ی له دوو کانه که ی ده هاته ده ری تاکوو گه نمی ئه و گوندنشینانه بکری که به عاره بانه بو یان هینابوو، دوا ی توند کردنی که مه ره بنده که ی خو ی بوکار

ئاماده کرد. یه که م کار که ده بوو بیکا ئه وه بوو که قایشی هه وساره که له لاقی ئه سپه که بکاته وه. فاسیلی ئاندرئ فیچ ئه و کاره ی کرد و ئه سپه که ی دیسان به قولایی ئاسینی پیشه وه ی کاشه که، جیگا که ی پیشوویه وه به ست. پاشان چوو په پشت ئه سپه که تاکوو قایشی زین و له غاوه که ی توند بکاته وه. له و کاته دا دیتی له نیو کاشه که دا شتیکی ده جوولیته وه و سهر ی نیکیتا که به فر دایپوشیوو وه دیار که وت. نیکیتا که دیار بوو خه ریکه سه رما ده یا، زور به زه مته هه ستا دانیشته و به ته کانیکه ی سه یر وه ک ئه وه ی بیهه وی میش له خو ی ده رکا دهستی له به ر لووتی راته کاند. دهستی راده ته کاند و شتیکی ده گوت، فاسیلی ئاندرئ فیچ پیتی وابوو بانگی ئه و ده کا. فاسیلی ئاندرئ فیچ که خه ریک بوو به ره ی سه ره پشتی ئه سپه که ی ریکوپیک ده کرد، نیوه ته واو به جیی هیشت و چوو بو لای نیکیتا و گوتی: «چیت ده وی؟ ده لئی چی؟»

نیکیتا به حاله حال و به شیوه ی پچر پچر گوتی: «من... خه ریکه... ده مر م... گوی بگه ر... هه قده سته که م... هه رچه ندیکه... بیده... به کور په که م... یان به ژنه که م... جیاوازی نییه.»

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوتی: «بوچی؟.. یانی به راستی پیت وایه خه ریکه ره ق هه لدیی؟»

نیکیتا به دهنگیکه له رزوک و به دلپرییه وه که هه روا دهستی راده ته کاند و ده تگوت میش له خو ی ده رده کا، گوتی: «هه ر به راست... خه ریکه ده مر م... گه ردم ئازا که... بیکه بو خاتری چه زره تی مه سیح...»

فاسیلی ئاندرئ فیچ نیو خوله کیک بیده نگ له پهنای راوهستا. پاشان له نا کاو هه ر به و هه ل سو که وته لیبراوانه یه وه که قازانجیکه ی باشی ده کرد،

دهستی به یه کدا دا، قوَلی بالته که لپۆسه کهی هه لکرد و دهستی کرد به لادان و ته کاندنی به فری سهر نیکیتا و کاشه که. کاتیک به فره کهی به جوانی لادا، که مه ربه ندی بالته کهی کرده وه و قوچچه کانی هه لگرت و نیکیتای له سهر ته رکی کاشه که راکیشا و خوئی به سهریدا خهوت، ئه وه بهو کاره نهک به بالته کهی به لکوو به له شی گهرمی خوئی نیکیتای داپۆشی. ئاتهگی بالته کهی له بهینی دیواره ی کاشه که و جهسته ی سر ی نیکیتا ئاخنی و چۆکی نایه سهر په راویزی بالته که بۆ ئه وه ی با هه لینه داته وه و سهر ما له که لینه کانه وه له شیان نه گه زی. بهو شیوه یه ده مه وروو به سهر نیکیتادا راکشا، نیوچاوانی له سهر لیواری پیشه وه ی کاشه که دانا و ئیتر نه پر مه و سم له زهوی کوتانی ئه سپه کهی بیست، نه گفه و هاژه ی زریان. ته نیا گوئی بۆ هه ناسه ی نیکیتا راگرتبوو. نیکیتا سهره تا ماوه یه کی زۆر جووله ی نه کرد، پاشان هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و دهستی کرد به جووله جوول.

قاسیلی ئاندیری قیچ گوئی: «ئهمه چییه ئیتر! دهلی خه ریکم ده مر م، به لام هه ر جووله ی دی! داکه وه و هه دا بده با تۆزی گهر م بییه وه، ئیمه ئیستا ئاوا...»

به لام نه یتوانی در یژه به قسه کانی بدا و خو شی سهر ی له وه حاله ی خوئی سوور ما، چونکه گریان ئه وکی گرتبوو و فرمیسک له چاوانیدا قه تیس مابوو، چه ناگه ی دهستی کرد به له رزین. ئیتر قسه ی نه کرد و ته نیا ئه وه ی ئه وکی گرتبوو قووتی دایه وه. له دلی خویدا گوئی: «دیاره زۆر بی هیز بووم! له تر سانا خه ریک بوو شیت ده بووم!» به لام ئه وه هیز لیبرانه

نهک به لایه وه زۆر ناخو ش نه بوو، به لکوو بووه هوی دلخو شی، ئه ویش سوژیکی تایبهت بوو که ئه و قهت له دلی خویدا ههستی پی نه کردبوو. له بهر خو یه وه گوئی: «ئیمه واین ئیتر!» له دلی خو شیدا دلوقانییه کی به رزی ههست پی کرد. ماوه یه کی در یژ هه روا بیدهنگ و جووله به سهر نیکیتا وه مایه وه. فرمیسکه کانی به ملیوانه ی بالته که ی سر ی و ئاتهگی بالته که ی که با هه لیدابوو به چۆکی کیشایه وه ژیر خوئی. زۆری حه ز ده کرد سه بارهت به وه ههسته ی له ناخیدا سهر ی هه لدا بوو له گه ل که سینک قسه بدا.

گوئی: «نیکیتا!»

دهنگیک له ژیری وه هات: «چاک گهر م بوومه وه!»

- ده زانی برا که م، من زۆری نه مابوو له نیو بچم، ئه گه ر من له و ی له وه به فره دا ره ق بوو مایه، تو ئیستا له سهر مانا مرد بووی!»

به لام دیسان شه ویلکه ی دهستی کرده وه به له رزین و فرمیسک له چاوانیدا قه تیس ما و ئه مجاره شیان نه یتوانی قسه که ی ته واو بکا.

«باشه، قه یناکا.» من خو م ئه وه ی پیویسته سه بارهت به خو م

ده یزانم!»

دیسان به بیدهنگی جووله ی له خوئی بر ییه وه و هه ر له و باره مایه وه. له شی نیکیتا له ژیره وه ئه و ی گهر م دا هینا بوو و بالته که لپۆسه که شی له سه ره وه. ته نیا دهسته کانی که په راویزی بالته که ی پی گرتبوو و به لاقه برغه ی نیکیتا وه گرتبووی و هه ردوو لاقیشی که با به رده وام ئاتهگی بالته که ی هه لده دایه وه و سهر ما ده یگه زین، که سیره بوو بوون و خه ریک بوو له سهر مان هه لوه رین. به تایبهت دهستی راسته ی که دهستکیشی تیدا

نه بوو ئیتر گوی نه ده کرد و ته نانهت نه ییده توانی قامکه کانی بجوولئینی. به لام نهو نه بیرى له لاقى ده کرده وه نه دهستی، ته نیا له بیرى نه ودا بوو که چوئن نهو مروقه هه ژاره گهرم بکاته وه که له ژیریدا بوو.

چهند جار چاوی له نه سپه که کرد و دیتی پشتی پوتته و قایشی ههوسار و بهرکه که له سهر به فره که که وتوون و ده بوو ههستی و بیداته وه به سهر پشتی نه سپه که دا. به لام نه ییده توانی خوئی مرزهم بکات که بو ساتیک نیکیتا به جی بیلی و نهو ههستی له ناخیدا بوو له ناوی بهرئ. نهو ههسته خووش و مروقه دوستانه یه وای لی کردبوو که ئیتر ترسه که له ناخیدا ئاسه واری نه مابوو.

به خوئی گوت: «ئیتتر مه ترسییه که له گوریدا نییه. له سه رمانا رهق نابئ.» نهو مه بهستی نیکیتا بوو که له ژیریدا گهرم بوو بووه و نهو قسه هیشی لیوریز له وهستی غورووره بوو که کاتی شات و شووت و تاریخ کردنی کارزانی و مامه له کانی، خوئی پیوه راده نا.

قاسیلی ئاندرئ قیچ ماوهی سی سه عات بهو شیوه یه مایه وه، به لام ئاگای له تیپه پینی زهمان نه بوو. سه رهتا دیمه نی زریان و باده وه و نه سپه که له نیوان دوو ماله بهن و له ژیر خاموتی که وانه که دا، به شیوه یه کی له رزوک به بهرچاوی خه یالیدا تیده په پین و نهو بیرى له نیکیتا ده کرده وه، که له ژیریدا راکشابوو. پاشان میوانی پوژی رابردوو و ژنه که ی و سه روک پولیسی ناوچه که و قوتووی مؤمه که به زهینیدا تیپه پین، پاشان نیکیتای دی که له ژیر نهو قوتووی مؤمه دا خه وتوو و گوندنشینه کان هاتنه بهرچاوی که کاللا و دانه ویله کانی خوئیان ده فرؤشت و که لوپه لی پیوستیان له نهو ده کری و دواى نهویش دیواری سپی ماله که ی

به سه ربانی شیروانییه وه که نیکیتا له ژیریدا بوو، هه موو پیکه وه ئاویتته ده بوون و به ناخی یه کتیریدا روده چوون و وهک رهنگه کانی په لکه زیترینه که دواى تیکه ل بوون پیکه وه سپی ده بن، ئاوا نهو وینه و دیمه نه جوراوجوران هه ئاویتته ی یه کتر بوون و بوون به هیچ و خهوی لیکه وت. خه وه که ی ماوه یه کی دریزى خایاند و خالی و خوئی بوو. به لام نزیک به یانی خه وه که ی به خهون رازیه وه. له خهونیدا دیتی له نیو قوتووی مؤمه کاندرا وه ستاوه و ژنه که ی تیخونوئی^{۱۶} دی که ده یه وه ی مؤمیکی پینچ کوپکی بو جیزن بکری. نهویش ده یه وه ی مؤمه که هه لگری و بیداته دهستی، به لام دهسته کانی نه ده جولان و له گیرفانیدا توند قووچاندبوون و نه ییده توانی نه مشتی بکاته وه و نه له گیرفانی ده ریان هیتئ. دیتی ده یه وه ی به په نای قوتوو ده که دا تیپه ری، به لام لاقی هه لئه ده هاته وه و نه ییده توانی برهوا. پیلاره نوینییه کانی که بریقه یان ده هات، دهنگوت به ته رکی سه نگه رشی دوو کانه که ییدا روجهوون و نه ییده توانی له عه رزه که یان بکاته وه و ته نانهت نه ییده توانی لاقیشی له که وشه کان ده رکیشئ، له ناکاو قوتووی مؤمه که ئیتر قوتووی مؤم نه بوو، به لکوو پیخه فه که ی خوئی بوو، نهو خوئی ده دی که به سهر قوتووی مؤمه که دا له سهر زگ راکشاوه. به جوریک که له سهر جیگاوبانه که ی خوئی و له ماله که ی خوئی خه وتوو و ناتوانی ههستی، به لام ده بوو ههستی چونکه ئیفان ماتقئ نیچ^{۱۷}، هه ر نهو سه روک پولیسه ی ناوچه، ده هات و بریار بوو پیکه وه بچن بو مامه له کردنی لیزه وار یان بو ریکوپینک کردنی قایشی ههوسار له سهر پشتی

16 Tikhonov
17 Matveich

ئەسپەكە، ئەو لە ژنەكەى دەپرسى: «دەى، نىكولايۇقنا نەھات؟» ژنەكەشى
 ۋەلامى دەدايەۋە: «نا، نەھات!» ھەرۋەھا خىشە و سىرەى نىزىك بوونەكەى
 كاشەيەكى دەبىست كە دەھات بۇ بەر مالاكەى و لە دلى خۇيدا دەيگوت:
 «حەتمەن خويەتى!» بەلام ئەو نەبوو و كاشەكە تىپەرى. «ئەى
 نىكولايۇقنا بوو بە چى؟ نەھات؟» «نا، نەھات!» ئەۋىش ھەروا لە سەر
 جىۋبانەكەى تخیل بووۋو و نەيدەتوانى ھەستى، بەردەوام چاۋەرۋان بوو
 و ئەم چاۋەرۋانىيەش لەگەل ئەۋەى زۆر ترسناك بوو، دلخۇشىشى
 دەگرد. لە ناكاو دلخۇشىيەكەى كامل بوو، چونكە ئەو كەسەى چاۋەرۋانى
 بوو ھات. بەلام ئىقان ماتقى ئىچ نەبوو، بەلكوو كەسىكى دىكە بوو. راست
 ئەو كەسەى ئەو چاۋەرۋانى بوو. ھات و بانگى كرد، ئەۋەى بانگىشى كرد
 ئەو بوو، ئەرى راست خۇى بوو، ئەو فەرمانى پىدابوو بە سەر نىكىتادا
 پاكشى. قاسىلى ئاندرى قىچ دلخۇش بوو كە ئەو كەسە ھاتوۋە بۇ لاي.
 دلخۇشانە دەنگى ھەلپرى: «ئىستا دىم!» ھەر ئەو دەنگەھەلپىنەش لە
 خەۋى راپەراند. راپەرى بەلام كاتىك رۋانى، ئەۋە نەبوو كە خەۋتبوو،
 ئەۋە نەبوو كە خۇى بە سەر نىكىتادا كىشابوو. وىستى ھەستى، بەلام
 نەيتوانى. وىستى دەستى بچوۋلىنى، بەلام ئەۋەشى نەتوانى... لاقىشى...
 نەيتوانى. وىستى سەرى بچوۋلىنى، بەلام ئەۋەشى بۇ نەكرا. سەرى لەو
 حالەى خۇى سوورمابوو، بەلام سەرسوورمانەكەى لەگەل خەم و تالى
 ئاۋىتە بوو. ۋەبىرى ھاتەۋە كە نىكىتا لە ژىرىدا خەۋتوۋە و گەرم بۆتەۋە
 و زىندوۋە و واى بە بىردا ھات كە خۇى نىكىتايە و نىكىتاش ئەۋە و ژيانى
 ئەو نەك لە خۇيدا بەلكوو لە نىكىتادايە. گۈيى شل كرد و دەنگى
 ھەناسەكىشان و تەنەت پرخەپرخى نەرمى نىكىتايى بىست و بە لەبىزىكى

پر لە غورۋور و خاكەرايىەۋە گوتى: «نىكىتا زىندوۋە. كەۋايە منىش
 زىندووم!»

پارە و سامانەكەى خۇى ۋەبىر ھاتەۋە و ھەرۋەھا دووكان و مال و
 مامەلەكانى و سامانى چەند ملوئىنى مىرووتۇف و سەرى لىى دەرنەدەچوو
 كە بۇچى ئەم كەسەى كە ناۋى قاسىلى ئاندرى قىچ بىرخونۇقى
 بەناۋبانگە دەربەستى ئەم شتانەيە. لە دلى خۇيدا گوتى: «ئاخەر ئەو ئاگاي
 لە بابەتى سەرەكى نەبوو. ئەو ئەو جۆرەى كە من ئىستا دەزانم لە
 راستىيەكان ئاگادار نەبوو. من ئىستا دەزانم و ھىچ ھەلەيەكىش لە ئىستادا
 ناگونجى. ئىستا دەزانم!» ديسان دەنگى ئەو كەسەى بىست كە پىشتر
 بانگى كردبوو، شاد و دلخۇشانە و لە ناخى گيانىيەۋە و بەۋپەرى حەز و
 تاسەۋە ۋەلامى دايەۋە: «دىم، ئىستا دىم.» ھەستىشى كرد كە رزگار بوۋە
 و ئىتر ھىچ كۆسپ و بەربەستىك رىگاي لى ناگرى و ناگىرپتەۋە.
 قاسىلى ئاندرى قىچ لەم دىنبايەدا ئىتر ھىچى نەدى و ھىچى نەبىست و
 ھەستى بە ھىچ نەكرد.

دەۋرۋەريان ھەموۋى بەفر و تەم و شەختە بوو. لەو تۇفوبەند و
 بادەۋەيەدا گىژەبا ھازەى دەھات و بالئەى تەرمەكەى قاسىلى ئاندرى قىچى
 ھەلدەدايەۋە و نوايەك بەفرى لى نىشتىبوو. پەيكەرى ئەسپەكە دەلەرزى و
 كاشەكەش ئىتر بە حال بە دەرەۋە بوو، تەنبا دوو قۇلى مالبەنەكە و
 شالەكەى تىى بەستراپوو، بە دەرەۋە مابوون، جەستەى نىكىتاش لە ژىر
 تەرمى ئاغا مردوۋەكەيدا بوو و ئىتر بەفر و بارن دايۇشىبوو.

نیکیتا بەری بەیانی خەبەری بۆوه. سەرما، که دیسان وهک رم و خەنجر له مۆغەرە پشتی هەلەدەچەقی خەبەری کردەوه. له خەونیدا دیبوی له ئاشی دیتەوه و عارەبانە پڕ له ئاردی ئاگاکی دینیتەوه. کاتیک له چۆمەکه پەربووه، تایی عارەبانەکه خلیسکابوو و له نیو ئاوهکه داگیری خواردبوو. له خەونیدا دیتی که چۆته ژیر عارەبانەکه و شانی داوخته بەری و بەرزی کردۆتەوه، بەلام سەیرەکهی لهوهدا بوو که عارەبانەکه له جیی خۆی جوولەهی نەدەکرد و بە شانیهوه نووسابوو. ئەو نە دەیتوانی بەرزی بکاتەوه و نە له ژیری دەهاته دەری، باری قورسی عارەبانەکه لهوانه بوو پشتی بشکینی. بەلام هەواکهی زۆر سارد بوو و ئەو دەبوو هەرچۆنیکه خۆی لهو بارودۆخه نالهبارە دەرباز بکا. بەو کەسە که عارەبانەکه به پشتییهوه دەگوشی و نەیدەزانی کێیه، گوتی: «بەسە ئیتر! گۆنییه ئاردهکان هەلگره و فرییان دە دەری!» بەلام باری سەرماي عارەبانەکهی بەردەوام ساردتر دەبوو و بربەری پشتی ریکدەگوشی. له ناکاو به چەند زرمه و پرمەهی سەیر له خەو پاچەنی و هەموو شتیکی به باشی وەبیر هاتەوه. ئەم بارە سارده تەرمی ئاگاکی بوو که رەق هەلاتبوو و هەروا له سەر جەستەهی قورسای دەکرد و تەقوکوت و زرمەکش ئەسپەکه بوو که سمی له کاشەکه کوتابوو.

نیکیتا که خەریک بوو هەستی به راستی دەکرد، به پارێزهوه بانگی کرد: «قاسیلی ئاندری فیچ، قاسیلی ئاندری فیچ!» هەولێ دا پشتی هەلینی بەلام نەیتوانی.

قاسیلی ئاندری فیچیش وهلامی نەدایهوه و زگ و لاقی وهک کیشیکی سارد و قورس له سەر پشتی بوو و جوولەهی لێ بریبوو.

نیکیتا له دلێ خۆیدا گوتی: «حەتمەن مردووه! خودا لێی خۆشبێ!» سەری وەرسووړاند و بە دەستی، بەفری بەردەمی لادا و چاوی هەلینا. هەوا رووناک بووبووه. بەلام گژەبا هەروا به نیوان مالبەن و قۆلەکاندا گفەهی دەهات و کرپۆهی دەکرد وهکوو بیژنگ گێژی دەدا و دەنیشته سەر پشتی ئەسپەکه و کاشەکه و بەردەوام بارستاییهکهی زیاتر دەبوو، ئیتر نە ترپەهی سمی ئەسپەکه و نە پرمەهی لووتی نەدەبیست. نیکیتا له دلێ خۆیدا گوتی: «حەتمەن ئەویش رەق هەلاتووه!» هەر به راستیش وا بوو و ئەو تەقوکوتەهی له کاشەکه هەستابوو زرمەهی سمی ئەسپەکه بوو که ئەوی له خەو راپه راندبوو و دوايين هەولێ ئەسپە رەق هەلاتووهکه بوو بۆ ئەوهی خۆی به پێوه بگری.

نیکیتا به خۆی گوت: «خودایه گیان، دیاره بانگی منیش دەکهی بێم بۆ لات! هەرچی تو بیفرمووی وایه و پیرۆزه! بەلام من دەترسم! مەرگ تەنیا جاریکه، گریمان ئەو یه کجارهش ئیستا تەپی داوخته سەرم، بەلام داوات لێ دەکه م زووتر گیانم بکیشه و رزگارم که!» دیسان دەستی بردهوه ژیر تەرمهکه و چاوی قووچاند و خۆی لهبیر چۆوه، چونکه به تەواوی دلنیا بوو که ئیستا دەمری و رەق هەلاتتی یه کجارییه.

پوڙی دوايي، کاتي فراوين که گوندنشينه کان پچه يان شکاند و خويان گهيانده لای کاشه که، قاسيلي ئاندری قیچ و نيکيتيان له شهست هفتا مه تری جاده که و نیو ویرست دوور له گونده که يان له ژیر به فر دهره نيایه وه. به فر کاشه که ی به ته وای داپوشیوو و ته نیا نووکی مالبه نه کان و شاله که به دهر وه بوو که با دهیشه کاند هوه. بارستای به فر که هه تا به زرگی ئه سپه که هاتبوو و به په که ی سهر پشته که و تبووه خوارئ. قایشی هه و ساره که به لای سهریدا شوږ بوو بووه و سهر تاپای سپی بوو و سهره رهق هه لاتوو که ی به به رملیه وه نوو سابوو و ده تگوت ئه سپه به فرینه یه به پیوه چه قیوه. ههر دوو کونه لووتی چلوورهی پیوه شوږ بوو بووه و چاوانی که په سیسه ی لی نیشتبوو و ده تگوت فرمیسه که کانی ته به ستوویه! به و ته نیا یه که شه وه به جاری لاواز بوو بوو، ههر پیست و یه سقانه که ی مابوو. قاسیلی ئاندری قیچ ته رمیکی رهق هه لاتوو بوو و کاتیک له سهر نيکيتيان لابرده و له ولاوه دایاننا دهست و لاقی هه روا رهق و لیک بلاو مانه وه. چاوی زهق و بایه قووش ئاسای بوو بوونه دوو پارچه سه هؤل و دهمی داچه قاوی له ژیر سمیله کانیدا پر بوو بوو له به فر. به لام نيکيتا زیندوو بوو، ئه گهرچی زور به سهختی سهر ما گه ستبووی. کاتیک وه هوشیان هینایه وه، دنیا بوو مردووه و ئه وهی ده بیستی له م دنیا یه نییه به لکوو له و دنیا یه. به لام که دهنگی قرموقالی گوندنشينه کانی بیست که ته رمی رهق هه لاتووی قاسیلی ئاندری قیچیان له سهر پشته لاده برد سهره تا تووشی سهر سوورمان بوو که له و دنياش گوندنشينه کان وه که ئه م دنيا یه به جیی

ئه وهی شاد و دلخوش بن، مات و خه مبارن. به تابهت کاتیک دیتی قامکی ههر دوو لاقی سهر ما بردوو یه تی. نيکيتا دوو مانگ له نه خوشخانه مایه وه و سی قامکی لاقیان بریه وه و زامی قامکه کانی دیکه يان بۆ ساریژ کرد. به جوړیک که دهیتوانی کار بکات و بیست سالی تر ژیا. سهره تا وه که رابردوو کریکاری کشتوکال بوو، به لام به پیری ئیشی کیشکچیتی ده کرد. ئه و ئه مسال مرد، له مالکه که ی خووی و به پیی ویستی خووی له ژیر وینه ی پیروژ و مؤمیک به دهسته وه، بهر له وهی بمری داوای گهردن ئازایی له ژنه که ی کرد و ئه وی به هوی که ین و به ینی له گهل کابرای به رمل به ند به خشی و گهردن ئازا کرد. مالئاوایی و گهردن ئازایی له گهل کوږ و بوو که که شی کرد و دواي ئه وهی نه وه کانی له ئامیز گرت و دهستی به سهریاندا هیناؤ هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و مرد. ئه و له راستیدا دلخوش بوو که کوږ و بوو که که ی له دهست ملؤزم و نان خوږ و جیگریک رزگاریان بووه و خوشی له راستیدا له چنگ ئه و ژيانه پر ئازار و چه رمه سه رییه نه جاتی بوو که رۆحی هینا بووه سهر کونه لووتی و قهت له ژيانیدا نه چه سایه وه. ئه و دهیزانی دهروات و ژيانیکی تر دهست پی دهکات که هه موو سال و پوژ و سه عاتیکی شیرینتر و خوشتره و به دووره له ئازار و چه رمه سه ری و چه وسانه وه. ئه وهی که ئه و کاتیک له و دنيا له مه رگی راسته قینه راپه ری له م دنيا خوشتر بوو یان ناخوشر و ئه وهی که له و دنيا ههر ئه وهی دیته وه که چاوه روانی بوو یان نا، شتیکه که ئیمهش هه موومان به زووترین کات ده بیینن و تیی ده گه ین.

فەرھەنگۆک

ئاغزۈونە: ئالغەي ددانە داری کانزا که زمانەي تیدایە بۆ داخستنی قایشی پشت و کهوش و... بەکار دەھینرئ.

بارپوشک: بارینی بەفر و باران بە باوہ؛ باپووسکە.

باسریشک: بەفر و باران و با پیکەوہ.

باوہپیارە: زرباوک، مێردی دایک.

باہقروش: کوندەبوو.

بلقەتاف: شەوہزەنگ، شەوی تاریک و ئەنگوستەچاو.

بەرمیل بەند: دروستکەری بەرمیلی دارین که ئەو سەردەمە بە جیی گالۆن بەرمیلیان لە دار دروست دەکرد.

بەرمیل ئاژۆ: کەسیک که بە بەرمیلی گەورە لە سەر عارەبانە ئاو و سووتەمەنی بۆ خەلک دەبرد.

بەفر بەسەر: شوینی که بەفرەکەي توند دەبیت و وای دەبەستی ئیتر لاقی تێھەلناچەقی.

بەفرکوش: زەویبەک که بەفرەکەي درەنگ دەچیتەوہ و زۆر توند و رەق دەبیت و گیای لی شین نابێ.

بەلەک پێچ: پوزەوانە، پزلووخ، پوزلەخ.

پندر: کز، نیوہوشک.

پەرچق: مۆجزە (معجزە)

پەیزەن: کەسیک که لە کاتی رویشتندا لاقی لە یەک دەدرین.

چارەوئ: ئەسپ، یەکسم، ماین.

چلمێردە: پشتبەستی دەرگا؛ داریکە دەبخەنە پشت دەرگا بۆ قایم کردنی.

خاموت: کەوانەي عارەبانەکە لە ملی چارەوئ دەکرئ بۆ راکیشانی کاشە و عارەبانە.

خووسار: زوقم، سیخوار

خۆلە پیتوک: گلەمرە، بیستان و مەزرایەک که گیای ھەرزى تیدا نەمايی و بە تەواوی بزار کرایی.

خۆماک: غەریزە.

خەرەند: خەندەک، قولکی دریژی لە زەوی ھەلکەندراو یان ئاودر.

رەوگە: ریباز، شوینی ھاتوچۆ.

سمیل چەورانە: دەم شیرینی، بەرتیل.

قول: داری دریژی ئەملا و ئەولای کاشە و عارەبانە که ئەسپەکە دەکەویتە نینوانییەوہ. مالبەن (مالبند)

کاشە: سوورتمە. ئەو شتەي بێ پینچکە و تایەییە و بە سەر بەفردا رایدەکیشن.

کولەبال: پەستەک، ھیلەگ

کیلەدار: داری چەقیندراو لە قەراغ رینگا بۆ نیشاناندانی رەوگەي رینگاکە؛ کیلەرئ.

کەرپووج: خشتی سوور؛ ئاجوور

کەلپۆس: بالتە و جل و بەرگی لە پیتستی ئاژەل دروست کراو.

کەوی: رام، دەستەمۆ، دژی تۆر و سلۆک.

گول ھەنگ: گولە رۆنینه. گولە بەرۆنە. گولیکی زەردە بە مەشکەوہ ھەلیدەواسن بۆ زۆر بوونی پۆن.

گولە بەرۆنە: گول ھەنگ، گولە رۆنینه.

مرووشکین: ئیشتیا لابر، نەوس کویرکەوہرە.

نگوونگ: گویرەکەي بەرکەل، دامنەچەقان، نوینک، نوینگوان.

هانكەهانك: وەھەناسەبېرىك كەوتن لەبەر ماندوویی و شەكەتیی زۆر.

ھۆمەن: ھیزش، شالائ، ھەلمەت.

ھەنتەش: حوزوور، لەبەردەم.

پەكھاوی: مانەوہ لەسەر بارىك و رۆيشتن و ژيانى بەبى گۆران. (يكنواخت)

۱۲- كەلەشىرى وركن، گىزپانەوہى چىرۆكىكى فۆلكلۆر، ۲۰۱۰

۱۳- تازىەبارانى بەيەل، رۆمان، غولامحوسىن ساعىدى،

وەرگىپدراو، ۲۰۱۰

۱۴- ئاناكارنىنا، رۆمان، ليون تولستوى، وەرگىپدراو، ۲۰۱۰

ئەم بەرھەمانەش ئامادەى چاپن:

۱- نارنجى فرين، كۆچىرۆك

۲- دار و پەپوولە و رووبار، چىرۆكى مندالان، فەرىدە شەبانفەر، وەرگىپدراو

۳- سترانى شەپۆلەكان، شىعەرى ھاوچەرخى فارسى، وەرگىپدراو

۴- رېگايەك بەرەو ھەتاو، كۆچىرۆك، وەرگىپدراو

۵- ئەرباب و نۆكەر، رۆمان، تولستوى، وەرگىپدراو

۶- باوہ سىرگى، رۆمان، تولستوى، وەرگىپدراو

- دىلى قەفقاز، رۆمان، تولستوى، وەرگىپدراو

- مەرگى ئىقان ئىليچ، رۆمان، تولستوى، وەرگىپدراو

- ئاپۆرەى خەو، كۆمەلە شىعەر

- زايەلەى شاخ و قىژەى گولەباخ، كۆمەلە شىعەر

- ھاوار و ژىلەمۆ، كۆمەلە شىعەر

سەرچاوه: ارباب و بنده، ليو تولستوى، ترجمەى شروش حبيبي،

چاپ اول، پاييز تهران نشر چشمه

بەرھەمى بلاوكراوہى وەرگىپ:

۱- تاپۆى وەرزيكى سەوز، شىعەر، ۱۹۹۷

۲- شەوہژانى ئەستىرەيەك، شىعەر، ۲۰۰۰

۳- مەرگەخەون، شىعەر، ۲۰۰۳

۴- ديسان لەو شەقامانەوہ، كۆچىرۆكى بيژەن نەجدى،

وەرگىپدراو، ۲۰۰۵

۵- تەپلى ئاور، كۆچىرۆكى بيانى، وەرگىپدراو، ۲۰۰۵

۶- جىگەى بەتالى سلوچ، رۆمان، مەحمود دەولەتئابادى، وەرگىپدراو، ۲۰۰۶

۷- خۆر و لاو، كوشىعەرى مندالان، ۲۰۰۷

۸- برايانى كارامازوف، رۆمانى داستايوفسكى، وەرگىپران ۲۰۰۷

۹- يەكگرتن، چىرۆكى مندالان، قودسى قازى نوور، وەرگىپدراو،

۲۰۰۷

۱۰- خولياى نووسين، رەزا بەراھەنى، كۆمەلەوتار، وەرگىپدراو،

۲۰۰۸

۱۱- فەرھەنگى رېژگە (ئەو وشانەى لە ھەمبانەبۆرىنەدا نين)، ۲۰۰۹